

דוֹלִיטְל קְרוֹפּא

וּמְאַרְעוֹתָיו

מצויר ע"י המחבר

מאת ה. לופטינג

תרגום א. סולודר

תל – אָבִיב

בע"מ.

"מסדה",

הוצאת

Copyright by "Massadah" Ltd. Tel-Aviv

Printed in Palestine

נדפס בארץ ישראל

נדפס בדפוס פירסט

סודר בדפוס "מסדה"

תל-אביב

מתוך ההקדמה

גאונים הם כידוע חזון לא נפרץ, ואנחנו נוכל לומר בבטחה מבלי להרבות בתהילת הימים הראשונים יותר מן הראוי, כי עד לופטינג לא קם הסופר, אשר תנוח עליו רוח סופרי-הילדים המהוללים יונג, איבינג, גאטי ולואיס קרול. ברטט שמחה אמיתי התנפלתי על ספר-”דוליטל” כשראיתיו לראשונה באחד מבתי מסחר הספרים בנומהמפטון. ציורי לופטינג כבר דיים היו לשעשע את נפשי.

אולם ציורים ותמונות לבדם אינם מספיקים. עם קריאת הקטע הראשון של ספר-”דוליטל” נדע ונכיר מיד, כי לופטינג מאמין בסיפורו, והן זהו התנאי הראשון העיקרי למספר סיפורים. וכאשר נוסיף לקרוא, כן נראה, שיש לו עין פקוחה לראות ולהתבונן לכל פרט ופרט. גם ניוכח, כי אין הדוקטור רק יתד לתלות עליה כל מיני סיפורי נפלאות מתמיהים ומשונים, כי אם הוא בעצמו אדם בעל אופי מקורי וער, איש טוב מאד ונדיב-רוח. ואני רואה אותו ברוחי הולך ועובר מדור לדור, ואלפי ילדים הולכים לרגליו. אך לא רק דוליטל לבדו הוא ידיד-נפש ער ונאמן, כי גם על היצורים אשר בספר הזה השכיל יוצרו לשפוך רוח חיים כאלה. והעיקר: איננו מכריח אותם ”לצאת מעורם”.

אכן כל הספר הזה הוא פרי רוח גאוני, וככל מפעל גאוני, קשה גם כאן לנתח את היסודות, שמהם הורכב. יש בו שירה ודמיון ורוח-התולים ומעט התלהבות, אך על הכל – מספר יצירות, שבמציאותן מוכרחים הכל להאמין, מילד בן ארבע ועד זקן בן תשעים ועד בנקירים עשירים בני ארבעים וחמש. אינני יודע, איך עשה אותו ה. לופטינג, אינני חושב, כי הוא בעצמו יודע זאת. ואולם הנה הוא לפניכם – הספר הראשון אחרי עליסה בארץ הפלאות שהוא באמת ספר-מופת לילדים.

ה. ולפול

מדמנה בגיא השלוליות

לפני שנים רבות, רבות – כשהיו אבות אבותינו ילדים קטנים – הנה רופא אחד, דוליטל שמו, יוחנן דוליטל, "ד"ר מדיצינה". התאר הנוסף הזה, "ד"ר מדיצינה", בא להודיע, כי הנה האיש רופא-אמן, גדול מאד בחכמה.

הוא ישב בעזרה קטנה, מדמנה שמה, אשר בגיא השלוליות. כקטן כגדול הפירוהו היטב בפניו והיו אומרים עליו, מדי עברו ברחוב, חבוש מצנפתו הגבהה: "הנה הולך האדון הרופא. איש-בינות הוא!"

הילדים והכלבים התלקטו ורצו אחריו, והעורבים, שוכני גג-המסגד, קרקרו גם הם לקראתו ונענעו בראשם.

ביתו הקטן עמד בקצה העיר, וגן גדול סביב לו, ובו פר-דשא נרחב וספסלי אבן חבויים בצל ערבים בוכיות. אחות הרופא, שרה דוליטל, נהלה את משק הבית, והוא עצמו טפל בגן.

דוליטל אהב את החיות, ואחדות מהן אהב אהבה גדולה מאד וישתעשע בהן כל הימים. בנחל אשר בגן שטו דגי-זהב, במחסן-המזונות בביתו שכנו ארנבות, עכברים

דוליטל הרופא ומארעותיו

לְבָנִים רָקְדוּ בַּפְּסִנְתָּר, בַּחֲדָר הַכְּבִיסָה קִפְצָה סְנָאִית, וּבַמְרִתָּף הַתְּהַלֵּךְ קִפּוּד. גַּם פָּרָה הִיְתָה לוֹ וְעַגְלָ עֲמָה, גַּם סוּס זָקֵן צוֹלַע הָיָה לוֹ – בֶּן עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ הָיָה הַסּוּס, - גַּם תְּרַנְגְלוֹת וַיּוֹנִים וּטְלָאִים שְׁנַיִם, וְעוֹד חַיּוֹת מַחִיּוֹת שׁוֹנוֹת. אֵךְ חַיּוֹת-שְׁעִשׂוּעֵיו הָיוּ דָב-דָּב הַבְּרֹז, גִּיּוֹפ הַכָּלָב, גָּב-גָּב הַחֲזִיר, פּוֹלִינְסָיָה הַתְּכִי וְהַיְנָשׁוּף תּוּה-תּוּה.

אַחוֹת הַרּוֹפֵא הִיְתָה מִתְּאוֹנְנֵת תְּמִיד עַל הַחַיּוֹת, שֶׁהֵן מַפְרִיעוֹת אֶת סִדְרֵי הַבַּיִת. וּמַעֲשֵׂה בְּאִשָּׁה זָקֵנָה אַחַת, שֶׁבָּאָה לְשֹׂאֹל בְּרוֹפֵא, כִּי מֵרְבָּה הִיא לְהַקִּיא, וְתִשָּׁב בַּפֶּאֶת הַסֶּפֶה עַל הַקִּפּוּד הַמִּתְנַמֵּם. מֵאִזּוּ בְּרַחָה וְלֹא הוֹסִיפָה לְבּוֹא, וְתִסַּע יוֹם יוֹם אֶל הָעִיר הַקְּרוֹבָה, מְרַחֵק עֶשֶׂר פְּרֻסָּאוֹת, לְדֶרֶשׁ בְּרוֹפֵא אַחֵר.

וְתֹאמֶר לוֹ אַחוֹתוֹ שְׂרָה דוֹלִיטֵל:

- "אֵיךְ תּוּכַל לְקוֹוֹת, יוֹחֲנָן, שֶׁהַחֹלִים יָבֹאוּ אֵלַיךְ, בְּעוֹד הַחַיּוֹת הָאֵלֶּה בְּבֵיתְךָ? מֵהֵלֵךְ שֵׁם הַרּוֹפֵא, אֲשֶׁר חָדַר-הַהִמְתַּנֵּה שְׁלוֹ מְלֵא קִפּוּדִים וְעַכְבְּרִים! הֲלֹא זֶה הַחֹלָה הַרְבִּיעִי, אֲשֶׁר הַחַיּוֹת גְּרָשוּהוּ! הָאֲדוֹן יִנְקִינֵס וְהָאֲדוֹן פְּרִסוֹנֵס הוֹדִיעוּ, כִּי כֹף-רִגְלָם לֹא תִדְרֹךְ עוֹד עַל סֵף-בֵּיתְךָ לְעַת חֲלוֹתָם. מִיּוֹם לַיּוֹם הוֹלְכִים אָנוּ וּמִתְרוֹשְׁשִׁים. אִם תּוֹסִיף לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְךָ זֶה, וְחָדַל כָּל חוֹלָה לְדֶרֶשׁ בְּעֶצְתְּךָ!"

- "חֲבִיבוֹת עָלֵי הַחַיּוֹת מִכָּל הָאֲדוֹנִים הָאֵלֶּה!" - אָמַר הַרּוֹפֵא.

- "אֵךְ הַתְּלִים עִמָּךְ!" - עָנְתָה הָאֲחוֹת וְתִכְנֵס לַחֲדָרָה.

דוליטל הרופא ומארעותיו

עברו ימים, והרופא הרבה את החיות בביתו, ומספר החולים הבאים אליו הולך ופוחת. לסוף חדלו החולים מבוא, מלבד פרנס-החתולים (המוכר מזון לחתולים), אשר החיות לא הפריעוהו. אך פרנס-החתולים לא הנה איש עשיר, ורק פעם בשנה – ביום הלדה – חלה את חליו ואז שלם לרופא מחצית השילינג חלף צנצנת סמי-הרפואה.

במחצית השילינג לשנה אין איש יכול להתפרנס – אף בימים ההם, אשר זה כבר חלפו ואינם. ולוא חשך הרופא כסף מעט באוצרו – מי יודע את אשר קרהו! והוא הולך ומכניס חיות חדשות, ומזונן כמובן, עולה בכסף מלא. והכסף אשר חשך הולך ופוחת.

וימכר דוליטל הרופא את הפסנתר ואת העכברים אסף אל תבת שלחן-הפתיבה. אך גם הכסף הזה אזל, ויאלץ למכר את חליפת בגדיו, אשר לבש בכל יום ראשון, ומחסורו יגדל מיום ליום.

ובעברו עתה ברחוב חבוש-מצנפתו, וקראו כל רואיו איש אל רעהו ואמרו: "הנה הולך יוחנן דוליטל, ד"ר מדיצינה! לפנים הנה האיש רופא מפאָר באַרצנו. שימו עין בו עתה – פרוטה אין בגדו, ופזמקאותיו מלאים חורים!" הפלבים, החתולים והילדים רק הם הוסיפו לרדף אחריו כאז, בימי עשרו.

לְשׁוֹן הַחַיּוֹת

וְיֵהי הַיּוֹם וְדוֹלִיטֵל הַרוֹפֵא יוֹשֵׁב בַּמִּטְבַּח וּמְסַפֵּר עִם פְּרַנְס-הַחַתּוּלִים, אֲשֶׁר בָּא אֵלָיו לְהַרְפֵּא, כִּי חָשׂ בְּקַבְּתוֹ.

- "לְמָה לֹא יַחְדַּל אֲדוֹנִי מֵהֵיחֵת רוֹפֵא אֲנָשִׁים? לְמָה לֹא יִבְחַר לְהֵיחֵת רוֹפֵא חַיּוֹת?" – שָׁאֵלוּ פְּרַנְס-הַחַתּוּלִים.

הַתְּכִי פוֹלִינְסְקָה יָשָׁב בַּחֲלוֹן, נָתַן אֶת עֵינָיו בַּגֶּשֶׁם הַדּוֹלֵף וְשָׁר לּוֹ חֶרֶשׁ שִׁירַת מַלְחִים. הוּא חָדַל מִשִּׁיר וְהִטָּה אֲזוֹנוֹ לְשִׁיחָה הַזֹּאת.

- "יִרְאֶה נָא אֲדוֹנִי" – הַמְשִׁיךְ פְּרַנְס הַחַתּוּלִים – "הוּא יוֹדֵעַ וּמַכִּיר אֶת הַחַיּוֹת הַרְבֵּה יוֹתֵר מִכָּל רוֹפְאֵי הַחַיּוֹת וְהַבְּהֵמוֹת בְּמִקּוֹמָנוּ. הַסֵּפֶר, אֲשֶׁר כָּתַב עַל הַחַתּוּלִים, הַפְּלֵא וּפְלֵא הוּא! אֲנִי אֲמַנֵּם אֵינְנִי יוֹדֵעַ קִרְא וּכְתָב – לוֹ יוֹדְעָתִי, כִּי אֲזוֹ כָּתַבְתִּי מִכְּבָר כַּמָּה וְכַמָּה סִפְרִים! – וְאוֹלָם אֲשֶׁתִּי תִיאוֹדוּסְקָה הִיא אִשָּׁה מְלַמֶּדֶת וְהִיא קִרְאָה לְפָנַי אֶת סִפְרוֹ. אֲמַנֵּם כֵּן, הַפְּלֵא וּפְלֵא הוּא סִפְרוֹ, אַחֲרַת אֵין לְהַגִּיד – הַפְּלֵא וּפְלֵא! כְּאֵלוֹ הוּא עֲצָמוֹ הִנֵּה חַתּוּל – כֵּן יוֹדֵעַ הוּא אֶת נֶפֶשׁ הַחַתּוּלִים. וְעַתָּה לוֹ יִשְׁמַעֲנִי: אוֹצְרוֹת זָהָב וְכֶסֶף נִכּוֹנוֹ לוֹ, אִם יִתְחִיל לְרַפֵּא אֶת הַחַיּוֹת. הַהֲבִין לְדַבְּרִי? אֶת

כָּל הַנָּשִׁים, אֲשֶׁר חֲתוּלִיהֶן אוֹ פְּלִבִּיהֶן חָלוּ, אֲשַׁלַּח אֲלֵיוּ.
וְאִם לֹא יִחַלוּ, וְשָׁמַתִּי בַּבֶּשֶׁר, אֲשֶׁר אֶמְכֹּר לָהֶן, דְּבַר-מָה מְעוֹרָר
כָּאֵב".

- "לֹא, לֹא!" - קָרָא הַרוֹפֵא - "כֵּן לֹא יַעֲשֶׂה! כֵּן לֹא
תֵּכֵן!"

- "לֹא כָּאֵב-בְּטֶן גְּדוֹל" - הִשִּׁיב פְּרִנְס-הַחֲתוּלִים - כִּי
אִם כָּאֵב קָל, חֲלָשָׁה כָּל-שָׁהִיא. אֲמָנָם, הִצְדַּק אֹתוֹ: כֵּן לֹא
יַעֲשֶׂה לַחַיּוֹת. אֲךָ בֵּין כֹּה נֹכַח תִּתְקַפּוּן הַמַּחֲלָה, כִּי הַנָּשִׁים
מִרְבוֹת לְהֶאֱכִילָן. גַּם כָּל הָאֲפָרִים שְׁבַסְבִּיבָה, אֲשֶׁר סוֹסִיָּהֶם
צוֹלְעִים וְכַבְּשׁוֹתֵיהֶם חוֹלוֹת, יִמְהָרוּ לַפְּנוֹת אֲלֵיו, יִהְיֶה אֲדוֹנֵי
לְרוֹפֵא חַיּוֹת!"

פְּרִנְס-הַחֲתוּלִים הִלְךְ, וְהִתְכַּי עָף מִן הַחֲלוֹן וַיֵּשֶׁב עַל
הַשֻּׁלְחָן לִפְנֵי הַרוֹפֵא וַיֹּאמֶר: "הָאִישׁ הַזֶּה הוּא חָכָם וְנָבוֹן,
שָׁמַע בְּקוֹלוֹ וַעֲשֶׂה כֵּן. רוֹפֵא חַיּוֹת תִּהְיֶה. נִבְעָרִים הָאֲנָשִׁים
מִהֲבִין, כִּי טוֹב אֲתָה מִכָּל הַרוֹפְאִים בְּעוֹלָם. לָךְ אֵל הַחַיּוֹת
וְהֵיךְ לָהֶן לְרוֹפֵא. רוֹפֵא חַיּוֹת תִּהְיֶה!"

- "רַבִּים הֵם רוֹפְאֵי הַחַיּוֹת וְהִבְהֵמוֹת" - עָנָה יוֹחָנָן דּוּלִיטֵל,
בְּהַעֲמִידוֹ אֶת עֲצִיץ-הַפְּרָחִים בַּחֲלוֹן, לְמַעַן יִרְטִיבֵהוּ הַגָּשֶׁם.

- "אֲמָנָם כֵּן, רַבִּים הֵם" - עָנָה הַתְּכַי - "אֲךָ אֵין
בָּהֶם גַּם אֶחָד אֲשֶׁר יִצְלַח, שָׁמַע נָא, אֲדוֹנֵי, אֶת אֲשֶׁר אֶסְפֵּר
לָךְ. הִתְדַע, כִּי הַחַיּוֹת יוֹדְעוֹת דְּבָרִי?"

- "יִדְעָתִי, כִּי הַתְּכַיִּים יוֹדְעִים דְּבָרִי" - אָמַר
הַרוֹפֵא.

- "הֵה, אֲנַחְנוּ, הַתְּכַיִּים, בְּשִׁתִּי לְשׁוֹנוֹת מְדַבְּרִים אָנוּ,

לשון החיות

בלשון-האדם ובלשון העופות" – ענה התכי בגאווה. – "באמרי:
"לו נתנו צנימים לפוללי" – והבינות את דברי. אך יש אשר
אמר: "ק-ק-אוי-וי-פי-פי?"

- "חמדתי!" – קרא הרופא – "פרוש הדברים האלה
מה הוא?"

- "פרוש הדברים בלשון-העופות הוא: "האם הדיקא
קרה כבר?"

- "ואולם" – אמר הרופא – "מעודי לא דברת עמי
בדברים האלה!"

- "איך יכלתי להשמיע באזניך בדברים האלה" – ענה
התכי, בהסירו פרוי-צנים אחדים מעל כנפו השמאלית, -
"ואתה לא תבינים!"

- "אנא, ספר-לי כהנה וכהנה" – אמר הרופא נרגש
כלו, וימהר אל מגרת-השלחן אשר במטבח, ויקח ביגדו את
פנקס-הבשר ואת העפרון. – "אך אל בחפזה".

- "אני רוצה לכתב בספר. הדבר מענין, מענין מאד.
הדבר חדש. אמר לי את האלף-בית של לשון-העופות –
אך לאט לאט, אנא!"

כך למד הרופא לדעת, כי העופות יש להם לשון
משלהם, והם יכולים לדבר אחד עם רעהו. ומאחרי הצהרים
עד הערב, לקול הגשם הדולף, ישב התכי על שלחן-המטבח
ולמד את הרופא מלים מלים מלשון העופות, למען יוכל
לכתבו בספר.

לעת משתה התה נכנס החדרה גיפ הפלב, והתפי
אמר לרופא: "ראה, הוא דובר אליך!"
- "והוא אינו אלא מגרד מתחת לאזניו" – אמר הרופא.
- "החיות לא תמיד תדברנה בפיהן" – ענה התפי
בקול דק, במצמצו בעיניו. – "מדברות הן באזניהן, בכפות
רגליהן, בזנבותיהן – כל אבריהן יאמרו. יש שהן מדברות,
בלי נשמע קולן. התראהו מושך באחד מנחיריו?"
- "ימה חפצו?" – שאל הרופא.
- חפצו להגיד לך: "האם לא תראה, פי הגשם חדל
כבר?" הוא שואל אותך דבר-מה. הפלבים שואלים תמיד
בתנועות אפם."
כה למד הרופא מפי התפי את לשון החיות ועשה
חיל רב, וידע לדבר עמן ולהבין את דבריהן.
אז חדל מהיות רופא-אנשים.
ופרנס-החתולים ספר ברחוב, כי היה יוחנן דוליטל
לרופא חיות ובהמות, ותחלינה הגברות הזקנות להביא אליו
את פלביהן, אשר אכלו עוגות יותר מדי, והאפרים באו
ממרחק לרפא את פרותיהם וכבשותיהם החולות.
באחד הימים הביאו לפניו סוס אחד מסוסי-החרישה.
הסוס המסכן שמח מאד למצא בן-אדם השומע את לשון-
הסוסים.
- "אדוני הרופא" – אמר לו הסוס – "רופא הבהמות
היושב לרגלי הגבעה לא יבין דבר. ששה שבועות רפאני –

לשון החיות

ולשוא. אני זקוק למשקפים, פן אתעורר בעיני האחת. טעות היא לחשוב, שאין לסוסים צרך במשקפים כבני-האדם. הרופא הלז לא בדק מעולם את עיני. הוא פטם אותי והאכילני כדורי-מרפא גדולים. נסיתי להגיד לו, אך הוא לא יבין דבר בלשון הסוסים. משקפים מי יתן לי!"

- "האסון הוא, אדוני הרופא" - אמר הסוס בעמדו על יד הפתח לצאת - "כל האסון הוא, שכל אחד רואה את עצמו מכשר ומסגל להיות רופא חיות, כי על פן אין החיות יכולות להתאונן. והאמת היא, כי רופא החיות צריך להבין הרבה יותר מאשר רופא-אנשים. בן אדוני האפר מאמין באמת ובתמים, כי הוא יודע להתהלך עם הסוסים. הייתי חפץ מאד שתראהו: פניו שמנים כל כך, שאין העינים נראות כלל, וגדל מחו כגדל תפוח-אדמה. בשבוע שעבר רצה הבחור הזה לשים תחבשת-חרדל על גופי".

- "כמוכן, כמוכן" - אמר הרופא - "אני אתן לך משקפים!"

- "משקפים כמשקפי אדוני" - אמר הסוס - "דוקא משקפים ירקים, הם יגנו על עיני בחרשי את השדמה".

- "בנדאי" - אמר הרופא - "משקפים ירקים!"

- "איפה שם את התחבשת?" - שאל הרופא.

- "אינני יודע, בכל אפן לא על גופי" - השיב

הסוס - "הוא נסה לגשת, ואני בעטתי בו והשלכתיו ממני והלאה".

דוליטל הרופא ומאָרעוֹתיו

- "כָּכָה, כָּכָה!" - קרא הרופא.
- "מטבעי הנני יציר שקט" - הוסיף הסוס - "יציר
שלו ושאנן השומע בקול האדם. דיני שבלעתי ללא תועלת
את כל הרפואות, אשר נתן רופא-הבהמות הלז, אך נתן לא
אתן לכרסתן אדם-לחיים זה להתעלל בי כטוב בעיניו".
- "האם הכית את הנער מכה אנושה?" - שאל הרופא.
"לא" - השיב הסוס, - "רק בעטתי בו, רופא הבהמות
מרפא אותו עתה. מתי תתן לי את המשקפים?"
- "בשבוע הבא" - אמר הרופא - "בוא אלי ביום השלישי.
שלום!"

ויכן לו דוליטל הרופא משקפים ירקים גדולים, והסוס
היטיב לראות כבראשונה. וכל האפרים החלו לשים משקפים
על עיני סוסייהם. ולא הָיָה עוד סוס עור בקל מחוז מדמנה.
כה יעשה הרופא לכל החיות, אשר באו לפניו, הן

לשון החיות

הרגישו בו, כי הוא מבין את לשונן, ותספרנה לו את כל
ענותן ואת כל סבלן, והוא רפא אותן על נקלה.
החיות שבו לבתיהן ותספרנה לכל אחיהן וקרוביהן,
כי שם, בבית הקטן אשר על יד הגן הגדול, יושב רופא
אחד, רופא אמן. ובחלות ברֵיה אחת – לא רק הסוסים,
הפרות והכלבים, כי אם גם שאר החי: עכברי-השדה
ועכברי-המים, הגיריות והעטלפים – ותמהר אל בית הרופא
דוליטל אשר בקצה העיר, ויהי הגן הגדול מלא כל הימים
חיות שונות, אשר באו להרפא.

ומספר הבאים הנה רב מאד, ויעש דוליטל דלתות
למיני החיות, דלת למין. על משקוף דלת-החזית כתב:
סוסים, על הדלת שבצד: פרות, ועל דלת המטבח: צאן.

מִלְבַד הַעֲכָבְרִים, אֲשֶׁר חָפְרוּ לָהֶם מִנְהֲרָה צָרָה הַמּוֹלִיכָה
אֶל הַמִּרְתֵּף, וַיַּעֲמְדוּ שָׁם עַד בּוֹא הַרֹפֵא.

מִקֶּץ יָמִים יָדְעָה כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר בְּסָבִיבָה אֶת שֵׁם
הַרֹפֵא יוֹחֲנָן דּוֹלִיטֵל. וְהַעוֹפּוֹת הַנוֹדְדִים עִם בּוֹא הַחֹרֶף
לְמַרְחָקִים סָפְרוּ לְכָל חַיּוֹת הָאָרְצוֹת הֵהָן אֶת דְּבַר הַרֹפֵא
הַפְּלֵאִי הַזֶּה אֲשֶׁר בְּמַדְמִנָּה, בְּגִיַּא הַשְּׁלוּלִיּוֹת, כִּי הוּא שׁוֹמֵעַ
אֶת לְשׁוֹנָן וּמְחִישׁ עֲזָרָה לָהֶן. וַיֵּצֵא שְׁמוֹ בְּקֶרֶב כָּל הַחַי
אֲשֶׁר בְּכָל הָעוֹלָם. וְהָאִישׁ שָׁמַח בְּחֻלְקוֹ וּשְׁבַע-נַחַת.

וַיְהִי הַיּוֹם, אַחֲרֵי הַצְּהָרִים, וַיּוֹחֲנָן דּוֹלִיטֵל עוֹבֵד עֲבוֹדָתוֹ
וְכוֹתֵב בְּסֵפֶר. וּפּוֹלִינְסָיָה יוֹשֵׁב בַּחֲלוֹן, בְּדַרְכּוֹ תְּמִיד, וּמַבִּיט
בְּעֵלֵי הַשְּׁלֶכֶת הַמִּתְעוֹפְפִים, וַיִּצְחַק פְּתָאִם בְּקוֹל.

- " מַה תִּצְחַק, פּוֹלִינְסָיָה? " - שָׁאַל הַרֹפֵא, בְּנִשְׂאוֹ
אֶת עֵינָיו.

" מְהֵרָה אֲנִכִּי " - עָנָה פּוֹלִינְסָיָה וַיּוֹסֶף לְהַבִּיט בְּעֵלֵי
הַשְּׁלֶכֶת.

- " וַיִּמָּה תִּהְרָה? "

- " בְּבִנְי-הָאָדָם מְהֵרָה אֲנִי " - אָמַר הַתַּכִּי. - " כּוֹעֵס
אֲנִי עֲלֵיהֶם, עַל בְּנֵי-הָאָדָם, בְּלִבָּם יֵאֱמָרוּ, כִּי יִצְרִי-פְּלֵאוֹת
הָמָּה. אֲלֵפִי, אֲלֵפִי שָׁנִים עוֹמֵד הָעוֹלָם - לֹא כֵן? וּבְנֵי-הָאָדָם
בְּכָל חֲכָמָתָם בְּלִשׁוֹן-הַחַיּוֹת הַצְּלִיחוּ לְהַבִּין, כִּי אִם יִנִּיעַ הַכֶּלֶב
אֶת זָנְבוֹ, מִתְפַּוֵּן הוּא לְהַגִּיד: " לִבִּי טוֹב עָלַי " - צָחֹק
וּמְהִתְלוֹת, לֹא כֵן? אֵתָּה הוּא הָאִישׁ הַרְאֵשׁוֹן הַמְדַבֵּר בְּאָחָד
מֵאֲתָנּוּ, צַר, צַר לִי לִשְׁמַע, כֹּאֲשֶׁר יִדְבְּרוּ בְּנֵי-הָאָדָם עַל

לשון החיות

"החיות האלמות". חיות אלמות! ואני ידעתי תכי אחד, שידע להגיד "צפרא טבא!" בשבע לשונות, מבלי פתח את פיו. הוא ידע את כל הלשונות – גם את היננית. באחד הימים הנה התכי הנה למקנה לפרופיסור אחד, שזקנו צהב. אך הוא לא נשאר לשבת בביתו זמן רב. הוא מצא, כי אין האיש הנה מדבר יננית כהלכתה ואי-אפשר לשמע במנוחת-נפש בלמדו את הלשון הזאת. פעמים רבות עולה על לבי זכר העוף הנה. הן הוא היטיב לדעת את תורת פתיבת הארץ מפל האדם. הנה, אלהי, בני-אדם אלה! אם יתרחש נס, והם ילמדו לעוף ככל צפור רגילה – וגבה לבם עד אין חקר!"

- "אכן, עוף זקן נבון הנד" – אמר הרופא. – "אנא אמר-לי, מה-מספר שנות חייך? יודע אני, כי התכיים והפילים מאריכים ימים!"

- "אין אני יודע בדיוק את מספר שנות חיי" – ענה פולינסיה – "נדמה לי, כי הנני בן מאה שמונים ושלוש או מאה שמונים ושתיים שנה. רק את זה אדע: בשנת נסעי מאפריקה מלך שמאבר הגדול. אני ראיתיו אז".

דַּאָגוֹת פְּרִנְסָה

דוּלִיטֵל הָרוּפָא הַחַל לְהַשְׁתַּכֵּר כֶּסֶף לְמַכְבִּיר, וְאַחוֹתוֹ שָׂרָה קִנְתָּה-לָּהּ בְּגָד חֲדָשׁ וַתִּשְׁמַח מְאֹד.

בֵּין הַחַיּוֹת שֶׁבָּאוּ לְהִרְפָּא הָיוּ חוֹלוֹת אֲנוּשׁוֹת מְאֹד, וְהָרוּפָא הִשְׁאִיכֵן לְשֶׁבֶת בְּבֵיתוֹ שָׁבוּעַ יָמִים וַיִּוְתֵר. כְּשֶׁהוֹקֵל לָהּ, הָיוּ יוֹצְאוֹת וּמִשְׁתַּטְּחוֹת בְּכִסְאוֹת-הַמְּשֻׁכָּב אֲשֶׁר בְּדִשְׁאֵי-הַכֶּרֶךְ. וְאוּלָם גַּם אַחֲרֵי אֲשֶׁר שָׁבוּ הַחַיּוֹת הַחוֹלוֹת לְאִיתָנָן, לֹא אָבוּ לְלָכֶת, כִּי נִפְשָׁן נִקְשְׂרָה בְרוּפָא וּבְבֵיתוֹ. וְהוּא לָבוּ לֹא נִתְּנוּ לְשִׁלְחוֹ, כְּאֲשֶׁר נִוְעָצוּ בוֹ, אִם לְהִשְׁאֵר אִם לְלָכֶת, וַיְהִי הַמּוֹן הַדִּירִים בְּבֵית הָרוּפָא גְדוֹל מְאֹד.

בְּאַחַד הַעֲרָבִים, כְּאֲשֶׁר יָשַׁב הָרוּפָא עַל גְּדֵר הַגֶּן וְעָשָׂן אֶת מְקַטְרָתוֹ, עָבַר לִפְנֵי אִישׁ אֵיטְלָקִי בְּעַל תְּבַת-זִמְרָה וְהוּא מוֹלִיךְ קוֹף קָשׁוּר בְּחֻבֵּל. הָרוּפָא רָאָה מִיָּד, כִּי עֲנִיבַת-הַחֻבֵּל אֲשֶׁר עַל צִנְאָרֵי הַקּוֹף צָרָה מְאֹד וְהִיא גוֹרְמַת לוֹ צַעַר רָב. וַיִּקַּח אֶת הַקּוֹף מִיַּד הָאִישׁ הָאֵיטְלָקִי וַיִּתֵּן לוֹ שִׁילִינֵג כֶּסֶף וַיִּשְׁלַחְהוּ. וַיִּמְאֵן הָאִישׁ לְלָכֶת וַיִּצְעַק לְהִשְׁיֵב לוֹ אֶת הַקּוֹף. הָרוּפָא עָנָהוּ, כִּי אִם יִרְבֶּה עוֹד דְּבָרִים עִמוֹ, וְסָטֵר לוֹ עַל חֲטָמוֹ. דוּלִיטֵל הָרוּפָא הָיָה בְּעַל כַּח, אִם כִּי

קומתו קטנה. ויפחד האיש האיטלקי וישב על עקביו. והקוף נשאר לשבת בבית הרופא, וייטב לו מאד. ותקראנה לו חיות הבית בשם "טשי-טשי" – היא "עוגה" בלשון הקופים. בימים ההם בא קרקוס אל העיר מדמנה. באחד הלילות ברח התנין מן הקרקוס, כי חש בשניו, וימלט אל גן הרופא. וישוחח עמו הרופא בלשון התנינים ויאספהו אל ביתו וירפא את שניו. התנין ראה את הבית כי טוב ויחפץ להשאיר בו כל הימים. וישאל את פי הרופא, אם יש בגן נחל מים לשבת בו. והבטת הבטית כי לא יגע בדגים לרעה. כשבאו בעלי הקרקוס לקחתו, התמרמר התנין ויפל את פחדו עליהם, ועם כל יושבי הבית התרועע ויהי כד וענג פחתלתל.

וחיל אחז את הגברות הזקנות, ותיראנה להביא את כלבי-שעשועיהן לבית דוליטל הרופא, פן יטרפם התנין, והאפרים מאנו להביא את הטלאים ואת העגלים. וילך הרופא אל התנין ויפקד עליו לשוב אל הקרקוס. אך התנין שפך דמעות גדולות ויתחנן על נפשו להשאיר בנחל, ולב הרופא לא נתנו לגרשו.

ותאמר אחות הרופא:

- " יוחנו, עליך להרחיק את היציר הזה. האפרים והגברות יראים להביא אליך את החיות. והלא מצבנו הוטב מעט. עתה נדל כליל. כי כל עוד ישכח האוליגטור הזה בביתך, לא אוסיף לנהל את המשק".

- "לא אוליגטור הוא זֶה" – אָמר הָרופֵא – "כּי אִם תּנִין".
- "קרא לו את אָשֶׁר תִּקְרָא" – עֲנֵתָהּ אַחֲוֹתוֹ – "הוא
מְעוֹרָר בּי גַעַל-נֶפֶשׁ. אִין אֶת נֶפֶשׁי לְשִׁמְרוֹ בְּבֵית".
- "הוא הִבְטִיחֵנִי" – אָמר הָרופֵא – "כּי לֹא יִשְׁדֵּךְ וְלֹא
יִטְרֹף. אֶל הַקְּרָקוּס לֹא יָשׁוּב עוֹד, וְכִסֵּף אִין לִי לְשִׁלְחוֹ
לְאַפְרִיקָה אַרְץ מוֹלְדָתוֹ. אֲמַלְל הוּא וּמִתְהַלֵּךְ כְּרַע. אֵל נָא
תּוֹסִיפִי לְדַבֵּר בְּדַבַּר הַזֶּה!".
- "אֲנִי אוֹמְרֵת לָךְ, כּי אֵינֶנִּי חֹפֵצָה לְהִשָּׁאִירוֹ פֶּה. הוּא
מִשְׁמִיד בְּכָל פֶּה אֶת שְׁטִיחֵי הַרְצָפָה. אִם לֹא תִמְלֵא אֶת
חֹפְצִי, וְהִלַּכְתִּי וְנִשְׁאַתִּי לְאִישׁ".

- "טוב!" – אָמר הָרופֵא – "לְכִי וְהִנָּשְׂאִי לְאִישׁ. מָה
אֲעֹשֶׂה?" – וַיִּסַּח אֶת כּוֹבְעוֹ מֵעַל הַקֶּלֶב וַיִּלְךְ אֶל הַגֶּן.

דאגות פּרנָסה

וּתְאַסֹּף שָׂרָה דוּלִיטֵל אֶת חֲפָצֶיהָ וּתְעֹזֵב אֶת הַבַּיִת.
וַיִּשְׁאַרוּ הַרוּפָא וְחִיּוּתָיו לְבָדָם.

וְעַנִּים יִגְדֵל מִיּוֹם לְיוֹם. מִסֵּפֶר הָאוֹכְלִים רָב, וְאִין
צוּפָה הַלִּיכוֹת הַבַּיִת. וְאִין פְּרוּטֵת-כֶּסֶף. אַךְ הַרוּפָא הָיָה שָׁלוֹ
וְלֹא דָאָג.

- "מִשָּׂא כְבֵד הוּא הַכֶּסֶף" - הָיָה הַרוּפָא אוֹמֵר - "מֵה
טוֹב הָיָה, לוֹלֵא בָּא הַמִּשָּׂא הַזֶּה לְעוֹלָם! אֵיזָהוּ עֲשִׂיר?
הַשְּׂמֵחַ בְּחֻלְקוֹ!"

וְהַמְחִסּוֹר נָגַע גַּם בְּחַיּוֹת. וּבְעָרֵב אֶחָד, כְּשֶׁהַרֹפֵא
הִתְנַמְנֵם עַל הַכֶּסֶא לִפְנֵי הַתְּנוּרָה הַמְּסָק, הִתְחִילוּ מְשׁוֹחַחוֹת
זוֹ עִם זוֹ. הִינְשׁוּף תּוֹה-תּוֹה, אֲשֶׁר כָּחוּ גְדוֹל בְּחִכְמַת הַחֲשָׁבוֹן,
חָשָׁב וּמָצָא, כִּי הַכֶּסֶף יִסְפִּיק עוֹד לְשְׁבוּעַ אֶחָד, אִם גַּם יִסְעֵדוּ
אֶת לֶבֶם אַחַת לְיוֹם.

הֵן מְשׁוֹחַחוֹת וְהִתְכִּי אָמַר: "חֹשְׁבֵנִי, כִּי אֶת עַל מְשֶׁק
הַבַּיִת צָרִיכִים אֲנִי לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ. נַעֲשֵׂה, לְכָל הַפְּחוֹת,
אֶת הַדְּבָר הַזֶּה. אֵל נִשְׁפַח, כִּי הַרֹפֵא הוּא אִישׁ בּוֹדֵד וּמְסֻכָּן!"
וַיִּנְעֲצוּ וַיִּחְלִיטוּ, כִּי הַקּוֹף טְשִׁי-טְשִׁי יַעֲשֵׂה בְּמִלְאֶכֶת
הַבְּשׂוּל, הַכֶּלֶב יִטְאֲטֵא יוֹם יוֹם אֶת הַבַּיִת, הִינְשׁוּף תּוֹה-תּוֹה
יִנְהַל אֶת הַחֲשָׁבוֹנוֹת, וְהַחֲזִיר יִטְפֹּל בְּעִבּוֹדֵת-הַגֶּן. פּוֹלִינְסִיָּה
הִתְכִּי הַפֶּקֶד לְנַהַל אֶת הַמְּשֶׁק וְאֶת הַכְּבִיסָה, כִּי הוּא זָקֵן
בָּא בְּיָמָיו. כָּל הַתְּחִלָּה קָשָׁה, וְהַעוֹבְדִים סָבְלוּ מְאֹד בְּיָמָיו
הָרִאשׁוֹנִים, מִלְּבַד טְשִׁי-טְשִׁי, שֶׁהָיָה יָכוֹל לְאַחֵז בְּיָדוֹ וְלִקְחַת
כָּל חֶפֶץ. אֲדָּךְ הֵם הִתְרַגְּלוּ מֵהָר, וְכֻלָּם מְלֵאוּ פִיהֶם צְחוּק
לְמִרְאֵה הַכֶּלֶב גִּיפִי, שֶׁהָיָה תּוֹפֵס בְּשֵׁתֵי כַּפּוֹתָיו אֶת זִנְבוֹ
וַיִּכְבֵּד וַיִּטְאֲטֵא בּוֹ אֶת הַרְצָפָה. מִקֶּץ יָמָיו הִשְׁתַּלְּמוּ כֻלָּם
בְּעִבּוֹדָתָם, וְהַרֹפֵא אָמַר, כִּי מֵעוֹלָם לֹא הָיָה בֵּיתוֹ מְסֻדָּר
וְעָרוֹךְ כְּמוֹ עֵתָה.

כִּי עָבְרוּ הַיָּמִים, יָמֵי שְׁלוֹה וְנַחַת, וְכֶסֶף אֲיוֹ, וְהַמְּצוּקָה
גְּדוֹלָה.

אִז תַּעֲמִדְנָה הַחַיּוֹת לִפְנֵי פֶתַח הַגֶּן לְמִכָּר צְנוּנִיּוֹת
וּוֹרְדִים לְכָל הָעוֹבְרִים וְהַשְּׁבִים.

דאגות פרנסה

אך גם הדבר הזה לא הקל על המחסור. הרופא רק הוא היה שלו ולא דאג. וכשבא התפי ניאמר, פי הדג חדל מתת דגים בהקפה, ענה הרופא: "אין בכך פלום, כל עוד התרנגלות מטילות ביצים והפרות נותנות חלב, נסתפק בעוגות ביצים ובחלב. והלא בגן ימצא עוד ירק לרב! החרף עוד כחוק, אל תרגזו, נפשי חשקה לדעת, מה-שלום שרה... היא אשה מצינת – במובו ידוע – פו, פו..."

השג הקדים לרדת השנה מאשר בכל השנים. הסוס הצולע הספיק להביא עצים מן היער, והתנור המסק הפיץ חום נעים.

רק ירקות-הגן רבם נאכלו ויתרם קפא תחת השלג. ורבות מן החיות רעבו מאד.

ידיעות מאפריקה

החֹרֵף הָיָה קר מאד. בְּאֶחָד מֵלֵילוֹת טֵבֵת יָשְׁבוּ כָלֵם
בְּמִטְבַּח עַל יַד הַתְּנֹור, וְהָרוּפָא קָרָא בְּאֲזִנְיָהֶם מִתּוֹךְ סֵפֶר,
אֲשֶׁר כָּתַב בְּלִשׁוֹן הַחַיִּית. פְּתָאֵם קָם הַיִּנְשׁוּף וַיֹּאמֶר: "מַה
קוֹל הַשָּׂאוֹן אֲשֶׁר בְּחוּץ?"

כָּלֵם הִקְשִׁיבוּ וַיִּשְׁמְעוּ קוֹל שָׂאוֹן, כְּקוֹל מְרוֹצֵת אִישׁ.
הַדָּלֵת נִפְתְּחָה, וְהַקּוֹף טָשִׁי-טָשִׁי פָּרַץ הַחֲדָרָה וְהוּא נוֹשֵׁם
בְּכַבְדוֹת.

- "אֲדוֹנֵי הָרוּפָא!" - קָרָא בְּקוֹל - "זֶה עֲתָה קִבְּלָתִי
יְדִיעָה מֵאֵת בֶּן דָּוִד הַחַי בְּאֶפְרַיִקָה: מַחְלָה אֲיִמָּה פְּשֻׁטָה
בְּמִקּוֹמוֹת הָהֵם. הַקּוֹפִים נוֹפְלִים חֲלָלִים וּמֵתִים לְמֵאוֹת. שְׁמַעְךָ
בָּא אֲלֵיהֶם, וְהֵם מִבְּקָשִׁים מִמֶּנּוּ לְבוֹא לְהַצִּילֵם.

- "מִי הֵבִיא אֶת הַיְדִיעָה הַזֹּאת?" - שָׁאַל הָרוּפָא,
הַסִּיר אֶת מִשְׁקָפָיו וְהִנִּיחָם עַל הַסֵּפֶר.

- "סְנוּגִית אַחַת" - אָמַר טָשִׁי-טָשִׁי - "הִנֵּה הִיא יוֹשֶׁבֶת
בְּחוּץ עַל חֲבִית מְלֵאָה מִי-גָשִׁם".

- "הֵבִיאָנָה לְהַתְחַמֵּם בְּאֵשׁ" - אָמַר הָרוּפָא - "פֶּן

דיעות מאפריקה

תקפא בקר הנורא. הן זה חדש ומחצה אשר הסנוניות
נדדו מארצנו".

הסנונית באה סמורת נוצה ורועדת בלה, ישבה בקצה
התנור ותחל לספר את ספורה.

היא כלתה לספר והרופא אמר: "בכל לבי חפץ אני
לנסע לאפריקה, ביחוד במזג-האוויר הרע הזה. אך זרא
אני, כי אין לנו די כסף לנסיעה. הגישה נא לי את הקפסא,
טשי-טשי!"

הקוף טפס ולקח מעל המדף העליון שבארון-המטבח
את הקפסא.

הקפסא הייתה ריקה, אין בה מאומה – אף פרוטה אחת.

- "ואני בטוח הייתי, שאמצא עוד בקפסא שתי
פרוטות" – אמר הרופא.

- "הפרוטות היו אמנם בקפסא" – אמר הינשוף.

"אך בכסף הזה קניתי מצלותים לבן-הגירית, כשצמחו לו שני הראשונות".

- "האמנם?" - אמר הרופא - "הה אל! מה רבו הדאגות והטרדות, אשר יביא הכסף לעולם! אך אין בך כלום! הנה אלך אל החוף ואשאל מספן אחד ספינה לאפריקה. לפנים הכרתי ספן אחד, אשר בנו חלה באדמת, ואני רפאתיו. אולי ישאילני את הספינה - הן בנו הבריא אז!"

ביום המחרת בבקר ירד הרופא אל החוף, וישב ויספר, כי הענין מסדר - הספן נותן לו את ספינתו. וישמחו מאד התנין, הקוף והתפי ויפצחו רנה, כי הנה שוב ישובו לאפריקה. אך הרופא אמר:

- "רק אתכם שלשתכם אקח עמדי - ועוד את גיפ הכלב, דב-דב הברנז, גב-גב החזיר ואת הינשוף תוה-תוה. כל שאר החיות, העכברים, החפרפרות והעטלפים ישובו אל שדותיהם וישבו שם, עד אשר נשוב. הן בעלי-החיים האלה רבם יישנו את שנת-החורף ולא ידעו רעה".

אז יחל פולינסיה, הבקי בארחות ימים, להורות את הרופא, מה הם הדברים, אשר יקח עמו לדרך.

- "ראשית כל צנימים, הרבה הרבה צנימי-ים, וגם בשר ממלח, וגם עגן".

- "עגן ימצא בודאי בספינה" - ענה הרופא.

- "אפשר מאד. אך עליך לראות ולהנכח" - אמר

דיעות מאפריקה

פולינסייה – "לעגן ערך רב מאד! באין עגן לא תוכל לעצור את הספינה. גם פעמון תקח עמך!"
- "הפעמון למה? – שאל הרופא.

- " לדעת את הזמן" – ענה התכי – "בכל חצי שעה תצלצל בפעמון וידעת את הזמן. וגם חבלים תקח עמך. החבלים מועילים מאד במסעות-ימים".
פתאם נזפרו פלם, כי אין להם פסוף לקנות את כל הדברים האלה.

- " הוי הפסוף הארור הזה!" – קרא הרופא – "מה-תגדל שמחתי, באשר אבוא לאפריקה ולא אדאג עוד לכסף. הבה אשאל את החננני – אולי יתן לי בהקפה את כל הדברים האלה עד שובי. לא! לא! מוטב שאשלח אליו את הספן.

הספן הלך אל החננני והביא עמו את כל הדברים הנחוצים, ונארזו הרופא והחיות את החפצים, ונפתחו את הברזים, למען לא יתפקעו הצנורות בכפור, ונגיפו את התריסים, וניסגרו את הבית, ואת המפתח נתנו בידי הסוס הזקן, אשר עמד בארונה. וכאשר נוכחו, כי החציר הנמצא על הגג יספיק לסוס לכל החרף, לקחו את חפציהם ויירדו אל החוף.

פרנס-החתולים בא ללוותם והביא עמו פשטידת-שמן, מזכרת-נצח לרופא. שמועה שמע, כי שם, בארצות נכר, אין להשיג פשטידת-שמן בכל מחיר.

הם באו לחוף, וגב-גב החזיר התחיל לבקש את המטות, כי הגיעה השעה הרביעית אחרי הצהרים, שעת שנה ערבה. פולינסיה הוליכהו אל תחתית הספינה ונראהו את המטות המסדרות זו על גב זו, כמדפים בכוננית, על יד הכתל.

- "מה? זוהי מטה? זהו קרש פשוט!" קרא גב-גב.

- "כך היא מטת הספינה מאז ומעולם" - ענה התכי. -
"זה לא קרש. עלה עליה ורביץ לישן את שנתך",

- "אין את נפשי לשכב עתה" - אמר גב-גב - "נפשי מרה עלי. אעלה ונראה בהפליג הספינה".

- "טוב, הלא זוהי לך הפעם הראשונה אשר תפליג ביים" - אמר פולינסיה. - "ברבות הימים תתרגל גם אתה לחיים האלה".

פולינסיה עלה במדרגות הספינה וימלמל חרש:

"את היים השחור ואת היים האדם תרתי.

את האיים הלבנים ידעתי.

בלשון-היים הירקה שטתי, עברתי.

את המית הנחר הצהב שמעתי.

עתה אפליג בראי-הכחל הרך.

הארץ הירקה מאחרי שוקעת.

הה! מה-שבבתי צבעים וגונים!

למרחק נפשי חותרת, בוקעת..."

דוליטל הרופא ומארעותיו

הם אמרו כבר לנסע, אך הרופא נזכר פתאום, כי עליו
לשוב ולשאול את פי הספן, אי הדרך ילכו בה לאפריקה.
הסנונית אמרה, כי זה רבות עוברת היא בדרך הזאת,
והיא תראנה להם.
ויצו הרופא על טשי-טשי להרים את העגן, והספינה
הפליגה.

המסע הגדול

הם שטו ביים הסוער ששה שבועות תמימים. והסנונית
 הולכת לפנייהם לנחותם הדרך. בלילה הדליקה פנס קטן
 להם, וכל אנשי הספינות העוברות חשבוה לכוכב מנצנץ.
 ככל אשר קרבו נגבה, פו הלך החם וגדל. פוליןסיה,
 טשי-טשי והתנין שמחו מאד לקראת השמש הלוהטת. בצחוק
 עליו רצו הנה והנה וישתובבו, ותכל נפשמ לראות את
 ארץ אפריקה.

רק החזיר, הכלב והינשוף תוה-תוה לא יכלו נשא
 את החם הגדול וישרבו את לשונם ויחפשו מפלט בצל
 החבית הגדולה וישתו לימונדה.

הברווז סבל מאד מהחם ונצל במים וישחה מתחת
 לספינה. בכל שלישי וששי בשבוע היה שולה דגים מלוחים
 ליושבי הספינה לאכלה, למען לא ימחרו לאכל את כל
 הבשר הממלח עד תמו.

בקרבים אל הקו המשונה פגשו בדרךם דגים מעופפים.
 הדגים שאלו את פוליןסיה, אם זאת היא ספינת דוליטל
 הרופא. פאשר הגד להם פי כן – שמחו מאד, כי ידעו,

שְׁהַקּוּפִים נְתוּנִים בְּצָרָה וְהֵם מְחַפִּים לְבוֹאוֹ. פּוֹלִינְסִיָּה שְׂאֵלָם, כַּמָּה פְּרִסָּאוֹת עָלֵיהֶם לְעֵבוֹר עוֹד, וְנִיעֲנוּהוּ הַדְּגִים, כִּי מִפֶּה וְעַד אֶפְרִיקָה מְרַחֵק חֲמֻשִׁים וְחֹמֶשׁ פְּרִסָּאוֹת.

גַּם קָהַל דְּלִפְיָנִים רוֹקְדִים וּמִתְעַלְסִים נִקְרָה לָהֶם בַּדְּרָךְ, וַיִּשְׁאַלוּ אֶת פּוֹלִינְסִיָּה, אִם זֹאת הִיא סְפִינַת דּוֹלִיטֵל הַרּוֹפֵא הַמְּהַלֵּל, וַיִּמָּה בְּקִשְׁתּוֹ וַתַּעַשׂ.

וַיַּעַן פּוֹלִינְסִיָּה: "יֵשׁ לָנוּ מַחְסוֹר בְּבָצָלִים".

- "לֹא רְחוֹק מִפֶּה יִנְשָׂא אִי אֶחָד" - עָנּוּ הַדְּלִפְיָנִים - "וְבוֹ יִצְמָחוּ פָּרָא בָּצָלִים גְּדוֹלִים, לָכוּ לָכֶם לְדַרְכְּכֶם, וְאַנְחֵנוּ נַחֲפֵשׂ בָּצָלִים וְהִבְאֵנוּם לָכֶם".

הַדְּלִפְיָנִים נִעְלְמוּ בַיָּם, וְכַעֲבוֹר רָגַע רֵאֵם פּוֹלִינְסִיָּה, וְהִנֵּה הֵם שָׁבִים וּמוֹשְׁכִים רְשָׁתוֹת גְּדוֹלוֹת קְלוּעוֹת-אַצָּה, וְהוּן מְלֵאוֹת בָּצָלִים גְּדוֹלִים.

בַּיּוֹם הַמַּחְרָת לַפְּנוֹת עָרַב אָמַר הַרּוֹפֵא:

- "תֵּן-לִי אֶת הַמְּשַׁקְפֵת, טְשִׁי-טְשִׁי, מִסְעֵנוּ קָרַב לְקִצּוֹ.

עוֹד מְעַט וְתִחַזְיָנָה עֵינֵינוּ אֶת חוֹפֵי אֶפְרִיקָה".

בְּעוֹד חָצִי שָׁעָה דָּמּוּ לְרֵאוֹת מְרַחוֹק יְבֹשָׁה. וְאוֹלָם הַחֹשֶׁךְ הַגְּדוֹל לֹא נָתַן לְרֵאוֹת הַיָּטֵב, אִם יְבֹשָׁה הִיא אִם לֹא. וְרוֹת סוּפָה קָמָה, הִרְתַּ בְּרָקִים וּרְעָמִים. הִסְעָרָה יְבֵבָה, הַגִּשְׁם הַצְּלִיף, הַגְּלִים הַתְּגַעְשׂוּ וְהַתְּנַשְׂאוּ, וְהַסְפִּינָה חִשְׁבָה לְהִשְׁבֵּר.

פְּתֵאִם נִשְׁמַע קוֹל חֲזָק וְאֲדִיר. הַסְפִּינָה עֲמָדָה מְלַכֶּת

וַתִּהְיֶה.

המסע הגדול

- "מה-קרה?" - קרא הרופא נימהר לעלות.
- "לא אדע אל נכון!" - ענה פולינסיה - "אך חושב
אני, כי הספינה נשברה. צו לברון כי יצלל במים ויראה,
מה היה לספינתנו".
דב-דב צלל מתחת למים ובשובו ספר, כי הספינה
עמדה על סלע אחד. בתחיתיה נעשה חור גדול, והמים
מונקים ופורצים פנימה, ועוד מעט וירדו כלם תהומה.
- "אך הלא אנחנו צריכים להגיע לארץ אפריקה" -

אמר הרופא. - "הה, אין לנו כי אם לעבר את היס בשחיה
עד בואנו שמה".
ואולם טשי-טשי וגב-גב לא ידעו את מלאכת השחיה.

- "קחו את החבל" - צוה פולינסקה - "האם לא אמרתי, כי החבל מועיל מאד? הברנז? איכה? בוא הנה דב-דב. קח את קצה החבל, עופה אל החוף וקשרהו אל אחד התמרים, ונאנחנו נעמד בספינה, נאחו בקצהו השני ונמתחנו, והיה מי אשר לא ידע לשחות, וטפס ועבר על החבל עד הגיעו אל היבשה. לדבר הזה יקרא "קו-הצלה". ויעלו כלם בשלום אל החוף - אלה בשחיה ואלה בעפיפה. והעוברים על קו-ההצלה לקחו עמם את מלתחת הרופא וילקוטו.

הספינה נפצה לרסיסים ולא צלחה לכל, וכל הקורות והקרשים נגרשו בגלי הים.

וימצאו להם הנוסעים מחסה במערה גדולה ויבשה, אשר גלו בין הסלעים. וישבו בה עד עבר זעם הסערה. ביום המחרת יצאו כלם אל חולות החוף להתנפש בשמש.

- "אפריקה כלילת חמדה!" - נאנח פולינסקה, - "מה-יעלו לבי לשוב אל ארצי ואל מולדתי. אזכרה ואהמיה - מחר תמלאנה מאה ששים ותשע שנים מאז עזבתך. כל תמורה לא חלה בך! אלה התמרים הישישים, זה הקרקע האדם, אלה הנמלים השחורות, כמו אז! לא שנו פניך, מולדתי!"

אלה שעמדו קרוב לו ראו בעיניו דמעות נוצצות - כה גדל אשרו לראות את ארץ מולדתו!

המסע הגדול

בְּרַגַע זֶה חִפֵּשׁ הַרוּפָא אֶת מְצַנְפָתוֹ וְלֹא מְצָאָהּ, כִּי
הַרוּחַ חֲטַפְתָּה וַתִּזְרְקֶנָּה אֶל הַיָּם, וַיִּלַּךְ דָּב-דָּב לְבַקְשָׁהּ.
וַיֵּרָא מִרְחוֹק וְהִנֵּה הִיא שְׂטָה בַּמַּיִם, וַתְּהִי כְּסִירַת-
צַעְצוּעִים קִטְנָה. בְּקִרְבּוֹ מְצָא בָּהּ עֶכְבֵּר לָבוֹן, יוֹשֵׁב רוֹעֵד
וּמְפֹרֵכֵס, אַחוּז אֵימָה וְפֹחַד.
- "מַה-מַּעֲשֶׂיךָ פֹּה?" - שָׂאל הַבְּרִנּוֹז - "הֲלֹא צְנִית
לְהִשָּׂאֵר בְּמִדְמִנָּה!"

- "לֹא חִפַּצְתִּי לְהִשָּׂאֵר בְּמִדְמִנָּה" - אָמַר הָעֶכְבֵּר -
"חִפַּצְתִּי לְרֵאוֹת אֶת אֶרֶץ אֲפְרִיקָה מָה הִיא. הֵן קְרוּבִים לִי,

בְּנֵי מִשְׁפַּחְתִּי, בְּאֶרֶץ הַזֹּאת. הַתְּחַבְּאֲתִי בֵּין הַחֲבִילוֹת הָאֲרוּזוֹת
וַיַּחַד עִם הַצְּנִימִים הַגְּעִתִי אֶל הַחוּף. בְּהַשְׁבֵּר הַסְּפִינָה יִרְאֵתִי
יִרְאֶה גְדוּלָּה, כִּי לֹא אֲדַע לְשָׁחוֹת. שְׁטוּתִי, רְעֵדָתִי, כְּחוֹתִי
עֲזוּבוּנִי, אֲמַרְתִּי: קֶצִי בָּא. בְּרַגַע זֶה קִרְבָּה אֵלַי מִצְּנַפֶּת
הַרּוּפָא, וְאֶקְפֹּץ אֶל תּוֹכָה. יִשְׁבְּתִי בָּהּ, כִּי לֹא חִפְצָתִי לְמוֹת
בְּמִים הַזְּדוּנִים”.

הַבְּרוּז לָקַח בְּמִקּוּרוֹ אֶת הַמִּצְנַפֶּת יַחַד עִם הָעֵקֶבֶר
וַיְבִיאָנָה אֶל הַרּוּפָא, וְכָל הַחַיּוֹת נִגְשׁוּ וַיִּתְּנוּ אֶת עֵינֵיהֶן
בְּעֵקֶבֶר.

- "נוסע "נעלם" הוא" – קרא התפי.

עוד הם מבקשים מקום לעקבר, והקוף טשי-טשי קרא
פתאים:

- "הסו! קול צעדים אנכי שומע בער!"

כלם החרישו. מנד הגית מתוך היער איש שחור-פנים
וישאלם למעשיהם.

- " יוחנן דוליטל שמי, דוקטור מדיצינה" – ענה

הרופא. – "דרשוני לבוא הנה לרפא את הקופים החולים".

- "כלכם תבואו לפני המלך!" – אמר האיש השחור.

- " מי הוא המלך הזה?" – שאל הרופא, אשר לא

רצה לאבד זמן.

- " הוא מלך יוליקינגי, לו כל הארץ הזאת, וכל איש

זר העובר בה יבוא לפניו. לכו אחרי!"

ויקחו את חפצייהם וילכו אחרי האיש במעבה היער.

פּוֹלִינְסִיָּה וְהַמְלָךְ

הִם הֵלְכוּ בַּיַּעַר וַיְבוֹאוּ אֶל מְקוֹם מוֹאֵר, אֲשֶׁר שֵׁם עָמֵד
אֲרַמּוֹן הַמֶּלֶךְ, הַבְּנוּי כְּלוֹ חֵמֶר.
בְּאֲרַמּוֹן יָשְׁבוּ הַמֶּלֶךְ וְאִשְׁתּוֹ אֲרַמְנִטְרוּדָה וּבָנָם הַנְּסִיךְ
בְּמִפּוֹ. הַנְּסִיךְ הֵלֵךְ אֶל הַנְּהַר לְצוּד שְׁבוּטוֹת, וְהַמֶּלֶךְ וְהַמְלָכָה

דוֹלִיטֵל הַרוֹפֵא וּמֵאַרְעוּתָיו

יָשְׁבוּ בְּצֶל סוֹכֵךְ לִפְנֵי פֶתַח הָאֲרָמוֹן. הַמֶּלֶכָה גִרְדָּמָה וַתִּישֶׁן
אֶת שְׁנֵתָהּ.

הַרוֹפֵא בָּא, וְהַמֶּלֶךְ שָׁאַלְהוּ לְחַפְצוֹ. וַיִּסְפֹּר לוֹ הַרוֹפֵא
אֶת דְּבַר בּוֹאוֹ לְאַפְרִיקָה.

- "בִּאֲרָצוֹת מִמְּלַכְתִּי לֹא תַעֲבוֹר!" - אָמַר הַמֶּלֶךְ -
"לִפְנֵי שְׁנַיִם רְבוֹת בָּא אֵלַי אִישׁ מִן הַלְּבָנִים, וְאֲנִי קִבַּלְתִּיו
בְּסֶבֶר פָּנִים יְפוֹת. וַיִּחַפֵּר הָאִישׁ חוֹרִים בְּאַדְמָה, לְמַעַן
צַבֵּר מִטְמוּנֵי זָהָב, וַיִּהְרַג אֶת הַפִּילִים בְּאַרְצֵי בְּגִלְל הַשָּׁן,
וַיֵּלֶךְ לְדַרְכּוֹ וְלֹא בִרְכָנָי וְלֹא הוֹדְנִי. לֹא, נָתַן לֹא אֶתְּנוּ לְאִישׁ
מִן הַלְּבָנִים לַעֲבֹר בְּאַרְצוֹת מִמְּלַכְתִּי יוֹלִיקִינְגִי!"

וַיִּפֹּן הַמֶּלֶךְ אֶל הָאֲנָשִׁים הַשְּׁחוֹרִים הָעוֹמְדִים עַל גְּדוֹ
וַיֵּצֵא לֵאמֹר: "הִבִּיאוּ אֶת בַּעַל הַרְפּוּאוֹת הַלְּזָה וְאֶת חִיּוּתָיו
אֶל בֵּית-הַסֵּהָר הַגְּדוֹל!"

וַיּוֹלִיכוּ שֵׁשֶׁה עֶבְדִים כּוֹשִׁים אֶת הַרוֹפֵא וְאֶת חִיּוּתָיו
וַיִּשְׁיִמוּם בְּבֵית-הַסֵּהָר הַגְּדוֹל וְהַחֲזֵק. בֵּית-הַסֵּהָר הָיָה בְּנוֹי
אֶבֶן גְּדוֹלָה, וְרַק חֲלוֹן קָטָן בּוֹ, בְּכַתֵּל לְמַעְלָה, וּבְחֲלוֹן שְׁבֻכַת
בְּרִזָּל. וְדָלֶת הַבַּיִת חֲזָקָה וְעֵבֶה.

וַיַּעֲצְבוּ כָּלֶם, וְהַחֲזִיר גָּב-גָּב נָתַן קוֹלוֹ בְּבִכֵי מָר. אַךְ
טָשִׁי-טָשִׁי הוֹדִיעַ, כִּי הוּא יִקְפֹּץ וַיִּבְרַח מִן הַבַּיִת, אִם לֹא
יִחְדַּל בְּכִי-הַיִּלְלָה, וַיְהִי שֶׁקֶט בַּבַּיִת.

- "הֵאֵם כְּלָנוּ פֹה?" - שָׁאַל הַרוֹפֵא, אַחֲרֵי אֲשֶׁר עֵינָיו
הִתְחִילָה לְהִבְחִין בְּדַמְדוּמֵי-הָאוֹר.

- לְדַעְתִּי כֹן!" - אָמַר הַבְּרִנֹּז וַיִּחַל לְמַנּוֹתָם.

פּוֹלִינְסְיָה וְהַמֶּלֶךְ

- "אַיִה פּוֹלִינְסְיָה?" - שָׁאַל הַתְּנִין - "הוּא אֵינְנוּ פֹה!"
- "הָאִם בְּטוֹת אַתָּה בְּדַבְרִי?" - שָׁאַל הַרוֹפֵא - "רְאוּ
וְחַפְּשׂוּ הֵיטֵב!"

- "פּוֹלִינְסְיָה! פּוֹלִינְסְיָה! אֵיכָה?" -
- "הוּא הַתְּחַמֵּק, כְּנֶרְאָה!" - מְלַמֵּל הַתְּנִין - "כֶּךְ
נָאָה וְכֶךְ יָאָה לוֹ! הוּא מְטִיל בְּמַרְחָב, בְּעַת שְׂיַדִּידוֹ נְתוּנִים
בְּמִצָּר."

- "עוֹף בְּלִיעַל כְּזֶה אֵינְנִי!" - אָמַר הַתְּכִי וְנִגַח מִתּוֹךְ
כִּיס-מְעִיל-הַרוֹפֵא.

- "קֶטֶן אָנִי וְיִכַל אוֹכַל לְעֵבֵר וְלִצְאֵת דְרֹךְ שְׂבֻכַת-
הַחֲלוֹן, וְאִירָא לְנַפְשִׁי, פֶּן יִתְפָּשׂוּנִי וְיִשְׂימוּנִי בְכָלוֹב. וּבְדַבְרֵי
הַמֶּלֶךְ אֵת דְּבָרָיו, וְלֹא שָׁם לְבוֹ אֵלֵי, מִהֲרַתִּי לְהַסְתֵּר בְּכִיס
אֲדוּנִי וְאָבוֹא הִנֵּה. אָכֵן, זֶהוּ מַעֲשֵׂה רַבִּי!" - וּכְכֹלוֹתוֹ לְדַבֵּר
הִחְלִיק בְּמִקּוּרוֹ עַל פְּנֵי נוֹצַת גּוֹפּוֹ.

- "חֲבִיבִי!" - קָרָא הַרוֹפֵא - "אֲשֶׁרְךָ הוּא, כִּי לֹא
יִשְׂבַּתִּי עֲלֶיךָ וְלֹא הֲרַגְתִּיךָ חֲלִילָה!"

- "וְעַתָּה שְׁמְעוּ נָא בְּקוֹלִי" - הוֹסִיף פּוֹלִינְסְיָה - "הָעֶרֶב,
אֵךְ יַחֲשֵׁד, אֵצֶא דְרֹךְ הַשְּׂבֻכָה וְאָבוֹא אֶל אַרְמוֹן הַמֶּלֶךְ. וְאִז -
אַתֶּם תִּרְאוּ וְתִנְכַחוּ! - לֹא אֲנֹחַ וְלֹא אֲשַׁקֵּט, עַד אֲשֶׁר
יוֹצִיאְכֶם הַמֶּלֶךְ לַחֲפֹשׂ!"

- "הוּי, אֵךְ הֶבֶל תְּדַבֵּר, פּוֹלִינְסְיָה!" - אָמַר גְּב-גְּב,
הִנִּיעַ אֵת נְחִירָיו וַיִּבֶךְ בְּקוֹל - "הֲלֹא אֵינְךָ אֵלָא עוֹף!"
- "נְכוֹן מְאֹד!" - אָמַר פּוֹלִינְסְיָה - "אֵךְ אֵל נָא תִשְׁפַּח,

כי כאחד האדם אדבר, ואני מכיר היטב ויודע את ארחות
הכושים האלה!"

הסהר עליה וישפך נגה-כספו על התמרים. הכושים
ישנו את שנתם, והתכי פולינסיה יצא מבית-הסהר ויעף
אל ארמון המלך. באחד החלונות אשר בחדר האכל היתה
זכוכית שבורה – בעת משחק הטניס פגע בה הפדור
ויפוצצנה – ויבוא פולינסיה פנימה.

לאזנו הגיע קול נחרת הנסיד במפו. ויעבר בלט
בראשי צפרניו ויעל במדרגות ויבוא אל חדר משכב המלך.
בזהירות פתח את הדלת ויבט פנימה.

המלכה הלכה בלילה ההוא אל המשתה בבית דודה,
והמלך שכב על מטתו וישן שנה עמקה.

פולינסיה בא חרש ויעמד תחת המטה.

הוא השתעל, כאשר ישתעל דוליטל הרופא. ידע ידע
היטב לחקות כל מעשה!

המלך פקח את עיניו וישאל מתוך שנה: "האת היא,
ארמנטרודה?" הוא חשב, כי המלכה שבה מן המשתה.

וישתעל פולינסיה פעם ופעמים, כאשר ישתעל איש.
ויקם המלך, ותפעם רוחו, וישאל: "מי פה?"

- דוליטל הרופא! - ענה פולינסיה בקול, בקול
הרופא בדברו.

- "מה מעשיך בחדר משכבי?" - צעק המלך - "איד

העזת לצאת מבית הסהר? איכה? אינני רואה אותך!"

פּוֹלִינְסִיָּה וְהַמֶּלֶךְ

פּוֹלִינְסִיָּה צָחַק צָחוּק גָּדוֹל, צָחוּק עָלִיו מִמֶּשֶׁךְ וְחוֹדֵר,
כַּאֲשֶׁר יִצְחַק הַרוֹפֵא.
- "חֲדַל מִצָּחוּק וְגַשׁ הֵנָּה, לְמַעַן אֲרָאָךְ!" - קָרָא הַמֶּלֶךְ.

- "מֶלֶךְ פְּתִי" - הִשִּׁיב פּוֹלִינְסִיָּה - "הָאִמָּנִים שְׂכַחְתָּ, כִּי
דָּבָר לָךְ עִם יוֹחָנָן דּוּלִיטָל, דּוֹקטוֹר מְדִיִּצִינָה, זֶה הָאִישׁ
הַנִּפְלֵא מְכַל הָאָדָם? כְּמוֹבָן, לֹא תוּכַל לְרַאוֹתֵנִי. רוֹאֵה אֲנִי
וְאֵינְנִי נִרְאֶה. אֵין דָּבָר בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר לֹא אוּכַל לַעֲשׂוֹתוֹ.
שָׁמַע בְּקוֹלִי: הַלִּילָה הַזֶּה בָּאתִי אֵלֶיךָ לְהַזְהִירְךָ. אִם לֹא
תִּתֵּן לִי וְלַחַיִּוֹת לַעֲבֹר בְּאַרְצְךָ מִמְּלַכְתְּךָ, וְהִבִּיאוֹתִי עֲלֶיךָ
מַחֲלָה רַבָּה, כְּמַחֲלָה אֲשֶׁר דָּבְקָה בְּקוֹפִים. אֲנִי אֲרַפֵּא אֶת

בְּנֵי-הָאָדָם וְאֲנִי אֲחֵלִיאִם, אֶכָּה וְאֶחַבֵּשׁ, אִם רַק אָרִים אֶת
זָרַת יָדֵי אוֹ אוֹרִידָנָה. שְׁלַח מִיַּד אֶת עֶבְדֶּיךָ, וּפְתַחוּ אֶת
בֵּית-הַסֵּהָר, כִּן אֶכָּה בְּמַחֲלַת הַחֲזִירִית אוֹתְךָ וְאֶת עַמְּךָ
לִפְנֵי צֵאת הַשָּׁמֶשׁ עַל הַרְרֵי-יֹולִיקִינְגִי!"

וַיִּתְחַלֵּחַל הַמֶּלֶךְ וַיִּיכָר מְאֹד.

- "אֲדוֹנֵי הַרוּפָא!" - צָעַק בְּקוֹל - "יְהִי כֵן, יְהִי
כַּדְבָּרֶיךָ! אֲנָא, אֲנָא, אֵל נָא תֵרַם אֶת זָרַת יָדֶךָ הַקֶּטְנָה!"
וְהוּא קִפֵּץ מִן הַמַּטָּה, כִּי אֵל בֵּית-הַסֵּהָר וַיּוֹצֵא אֶת
הָאֲסוּרִים לַחֲפָשִׁי.

אֵךְ יָצָא הַמֶּלֶךְ מִבֵּיתוֹ, וּפּוֹלִינְסָיָה יָרַד בְּמַדְרָגוֹת וַיַּעֲזֹב
אֶת הָאֲרָמוֹן דָּרָךְ חֲלוֹן חֲדָר הָאֵכָל.

בָּעֵת הַהִיא שָׁבָה הַמַּלְכָּה מִן הַמִּשְׁתָּה וַתִּרְאֵה אֶת הַתְּכֵי
יוֹצֵא מִן הַחֲלוֹן. וַתִּסְפָּר לַמֶּלֶךְ אֶת כָּל הַדְּבָר הַזֶּה.

וַיָּבֵן הַמֶּלֶךְ, כִּי אֵךְ רַמָּה רְמוּהוּ, הִתֵּל הִתְלוּ בּוֹ, וַתַּעַל
חֲמָתוֹ עַד לְהַשְׁחִית, וַיִּמְהַר אֵל בֵּית-הַסֵּהָר.

אֵךְ אַחֵר אֶת הַמוֹעֵד. הַדְּלֵת הִיָּתָה פְּתוּחָה לְרוּחָה,
הַבַּיִת כִּיק, וְהַרוּפָא וְהַחֲמִיּוֹת הִרְחִיקוּ כִּבְר לְלָכֶת.

גִּשְׁר-הַקּוֹפִים

שְׁנַת הַמַּלְכָּה אֶרְמִנְטְרוּדָה נִדְדָה. מֵעוֹדָה לֹא רָאֲתָה אֶת
 בַּעֲלָה זוּעִם וּמִתְקַצֵּף כְּמוֹ בַלְיָלָה הָהוּא. בְּחֶרֶן אֵין-אוֹנִים
 חֲרַק אֶת שְׁנָיו. אֶת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר פָּגַשׁ חֲרָף וְגִדְף. אֶת
 הַמְחַצְצוֹת, שְׁבָהוֹן נָקָה אֶת שְׁנָיו, הַשְּׁלִיךְ בְּחֶתוּל הָאֶרְמוֹן.
 לְבוּשׁ כְּתוּנָת-לַיְלָה הִתְהַלֵּךְ בְּכָל הַפְּנוֹת וַיִּרְקֵק אֶת חִילוֹ וַיִּצוּ
 לְרוּץ אֶל הַיַּעַר לְהַבִּיא אֶת הָרוּפָא. אֶת כָּל עֶבְדָּיו שָׁלַח,
 אֶת הַטְּבָחִים וְאֶת הַגִּנְנִים וְאֶת הַסְּפָרִים וְאֶת מוֹרֵי בְּמִפּוֹ
 הַנְּסִיד, וְגַם אֶת הַמַּלְכָּה, אֲשֶׁר שָׁבָה עֵינָהּ מִן הַמִּשְׁתָּה
 בְּנִעְלִיָּה הַצְּרוֹת, צוּהָ לָלֶכֶת לַחֲפֹשׁ בַּיַּעַר.

בֵּין כֹּה וְכֹה הָרוּפָא וַחֲיֹתָיו רָצִים בְּכָל כַּחוֹתֵיהֶם אֶל
 אֶרֶץ-הַקּוֹפִים. גִּב-גִּב בְּרַגְלָיו הַקְּצָרוֹת כְּשֶׁל וַיִּיעֵף, וְהָרוּפָא
 נִשְׁאַהוּ בַּיַּדָּיו, וַיִּתְנַהֲלוּ בַּכְּבֹּדוֹת, מִכְּבֹּד מִשָּׂא הַמְּלִתְחָה
 וְהַיִּלְקוּט.

מְלֶךְ יוֹלִיקִינְגִי אָמַר, כִּי עַל נִקְלָה יִתְפַּס אֶת הַבוֹרְחִים.
 הָרוּפָא בָּא לְאֶרֶץ נְכַרְיָה וַאֲיַנְנוּ מִכִּיר אֶת שְׁבִילֵי הַיַּעַר. אֵד
 הוּא שָׁגָה מְאֹד. הַקּוֹף טְשִׁי-טְשִׁי יָדַע אֶת כָּל מְסַתְרֵי הַיַּעַר
 וּמַחְבּוֹאָיו, כַּאֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ.
 וַיּוֹלֵךְ טְשִׁי-טְשִׁי אֶת הָרוּפָא וְאֶת חֲיֹתָיו בֵּין שִׂיחִים

סבוכים, אשר לא דרכה בהם רגל אנוש, ויסתירם בתוך גזע נבוב, אשר מצא בין הסלעים הגבהים.

- "אין טוב לנו כי אם נחכה פה" - אמר טשי-טשי - "עד אשר ישובו החילים וישכבו לישון את שנתם. אז נעשה את דרכנו אל ארץ הקופים".

וישארו במקום ההוא ללון כל הלילה.

פעם בפעם עלה באזניהם קול עבדי המלך בחפזם. אך הם ישבו לבטח, כי מלבד טשי-טשי לא ידע איש את המקום ההוא. גם רבים מן הקופים לא ידעוהו.

סוף-סוף, בשלח השמש את קרניה הראשונות, נשמע קולה של המלכה ארמטרודה, קול רך וצלול, כי אין כל תועלת בחפזים, וטוב טוב להם לשוב הביתה לישון שנה חטופה.

החילים שבו לבתיהם, והקוף טשי-טשי הוציא את הרופא וחיותיו ממחבואם, ויעברו וילכו אל ארץ-הקופים. רבה היתה הדרך, וארבה, ועיפות גדולה תקפתם, ביחוד את גב-גב, אולם אך החל לבכות, והגישו לו חלב אגוזי-קוקוס, ושתה ושמח.

ואכל רב היה להם ומשקה רב מאד, כי ידעו טשי-טשי ופולינסיה את כל הפרי והזרק למיניהם אשר ביער - את התמרים ואת התאנים ואת האגוזים ואת שרשי-הלחם - ידעו והפירו את מקום המצאם. ויכינו להם "לימונדה" ממיץ תפוחי הזהב הגדלים פרא וימתיקוה בדבש, שארו

גֵּשֶׁר-הַקּוֹפִים

מִ"כּוֹכְבֵי הַדְּבֹרִים" אֲשֶׁר בְּאֵילָנוֹת הַנְּבוּבִים. אֶת כָּל אֲשֶׁר
יִשְׁאַל לִבָּם מִצְאוֹ וַיָּבִיאוּ טְשִׁי-טְשִׁי וּפּוֹלִינְסִיָּה. בְּאַחַד הַיָּמִים
הֵבִיאוּ לְדוֹלִיטֵל טְבֵק, טְבֵק מִמָּשׁ לְעֶשׂוֹן, וַיִּשְׁמַח דּוֹלִיטֵל
מְאֹד.

אֶת שְׁנֵתֶם בְּלִילָה יִשְׁנוּ בְּאֵהָלִים קְלוּעִים עַל־תֹּמֶר,
בְּעֶרְשׁ רַעֲנָנָה וְרֶכָּה, רְפוּדַת-דְּשָׁא.

הֵם הִסְתַּגְּלוּ לְנֹדוּדִים וְלֹא עִיפוּ עוֹד, וְהַחַיִּים הָאֵלֶּה
מִצְאוֹ חֹן בְּעֵינֵיהֶם וַיִּשְׁמְחוּ אֶת לִבָּם.

עַם רְדָת הַלִּילָה יִשְׁבוּ לָנוֹת מְנוּחָה עֲרֶבָה. הַרוּפָא
הַעֲלָה מְדוּרָה קֵלָה, וְאַחֲרֵי הַסְּעֵדָה יִשְׁבוּ כֻלָּם בְּמַעְגַל סְבִיב
הַמְּדוּרָה. פּוֹלִינְסִיָּה שֶׁר לָהֶם מִשִּׁירוֹת הַיָּם. וְטְשִׁי-טְשִׁי
סֵפֶר לָהֶם אֲגָדוֹת מְנִי יַעַר.

רְבוֹת מִן הָאֲגָדוֹת, אֲשֶׁר סֵפֶר טְשִׁי-טְשִׁי, הֵיוּ יָפוֹת
מְאֹד וְלוֹקְחוֹת לֵב. אֲמָנָם הַקּוֹפִים יֵשׁ לָהֶם סִפְרִים מִשְׁלָהֶם,
אֲשֶׁר כָּתַב דּוֹלִיטֵל הַרוּפָא, אֵדְ שָׁמַר וַיִּשְׁמְרוּ אֶת אֲגָדוֹתֵיהֶם,
וְדוֹר יִסְפְּרוּ לְדוֹר.

דְּבָרִים רַבִּים סֵפֶר טְשִׁי-טְשִׁי, אֲשֶׁר שָׁמַע מִפִּי אֲמוֹ
זִקְנָתוֹ, סִפּוּרֵי-קְדוּמִים: מִיָּמִים אֲשֶׁר חָלְפוּ וַאֲיָנָם – עַת הָאָדָם
לְבַשׁ עוֹר-הַדָּב וַיִּגַּר בְּמַעְרוֹת הַסְּלָעִים וַיֹּאכַל בָּשָׂר מִן הַחַי,
כִּי לֹא יָדַע בְּשֵׁל, כִּי אֵשׁ טָרָם הִיִּתָּה-לוֹ. הוּא סֵפֶר עַל
מְמוֹתֵים וְעַל לְטָאוֹת אֲרֻכּוֹת כְּרַכְבוֹת, אֲשֶׁר תָּעוּ בְּהָרִים
וַיִּשְׁכְּנוּ בְּמָרוֹם הָאֵילָנוֹת הַנְּשֹׂאִים.

הַסִּפּוּרִים הָאֵלֶּה לָקְחוּ אֶת לֵב הַשּׁוֹמְעִים, אֲשֶׁר שָׁקְעוּ

דוליטל הרופא ומארעותיו

במחשבותיהם ולא ראו, כי האש כבתה כבר, ופתאם נזכרו
ויקומו לאסוף זרדים חדשים להעלות את המדורה.
בשוב החילים מן היער, והרופא אין אתם, ויקצף
המלך מאד וישלחם שנית ויצו להביא את הבורחים ויהי
מה. והרופא וחיותיו הולכים אל ארץ הקופים ולא ידעו,
כי בעקבותיהם באים עבדי המלך. לו ידעו זאת, והסתייך
עתה טשי-טשי כבראשונה. אך הוא לא ידע ולא הרגיש
בסכנה.

באחד הימים עלה טשי-טשי בראש סלע גבה וניבט
מעל צמרות העצים למרחק. ברדתו ספר, כי הוא ראה
בעיניו את ארץ-הקופים, ועוד מעט יבואו בה.

ואמנם בערב ההוא ראו כלם את בן-דודו של טשי-טשי,
ועמו עוד קופים רבים, אשר לא חלו במחלה. הם ישבו
על ראשי העצים, על-נד האגם, ויחפו לאורחים. בראות
הקופים את הרופא המהלך, הרימו קול תרועה וינפנפו
באור בעלי תמר ויקפצו ארצה לברכו לשלום.

הקופים מהרו לשמש את הרופא ויקחו מידו את
המלתחה ואת הילקוט. הקוף הגדול נשא בידיו את גב-גב.
שני קופים רצו לבשר את הקופים החולים את דבר בוא
הרופא

אך עבדי המלך, אשר הלכו בעקבותיהם, שמעו את
הקולות וידעו את מקום הרופא וימהרו שמה.
הקוף הגדול, אשר נשא את גב-גב, ראה פתאם, והנה

שר-המלך ועבדיו באים אחריהם בסתר-הסבכים, וימהר ויספר לרופא להאיץ את דרכו.

וירוצו כלם כאשר לא רצו מעודם. ואנשי המלך רודפים אחריהם. עוד מעט והשיג שר-המלך את הרופא. והרופא נגף בילקוט הרפואות אשר לו ויפל ברפוש, וישלח שר-המלך את ידו לאחז בו.

אך אזני שר-המלך היו ארכות מאד, אף כי שערוותיו קצרות מאד. ובקפצו לתפש את הרופא, נאחזה אזנו האמת בסבך, ויעמדו כל העבדים לחלצו ולהצילו.

והרופא אץ רץ קדימה, כלם רצים בכל כחותיהם, וטשי-טשי קורא ומזרוז: "חזקו ואמצו! עוד מעט ונצלנו!" בין אדמת יוליקינגי ובין ארץ הקופים הפרידה תהום עמקה, ובה נחל איתן שוטף.

גיפ הפלב ראה את התהום ואת חופית הזקופים ויקרא בקול:

- "אבדנו, אבדנו! איך נעבר את המקום הזה!"

וגב-גב נהם: "הנה אנשי המלך קרבים! אוי לנו! ירא אני, פן נפל בשבי!" ויתן קולו בבכי.

אך הקוף הגדול, אשר נשא את החזיר, עמד רגע וקרא:

- "אחי, הבה נכין גשר! מהרו והכינו גשר! עשוהו

כרגע! שר-המלך נחלץ והוא רץ אלינו כצבי פרא, מהרו! הכינו גשר! גשר!"

גֶּשֶׁר-הַקּוֹפִים

הַרֹפֵא תֵאב מְאֹד לְדַעַת, אִיךְ יִכְיֶנּוּ הַקּוֹפִים אֶת הַגֶּשֶׁר,
וַיֵּבֶט מִסָּבִיב לְרֵאוֹת, מֵאַיִן יָבִיאוּ אֶת הַקּוֹרוֹת.

דוליטל הרופא ומארעותיו

עודנו מביט אל כפי-הסלעים, והנה נתלה על פני
התהום גשר גדול, גשר של קופים חיים. כאשר הביט
הרופא הצדה, מהרו הקופים במהירות-הברק לבנות את
הגשר, באחזם איש ביד רעהו ואיש ברגל רעהו.
הקוף הגדול קרא: "עברו על פני הגשר, עברו כלכם,
מהרו!"

גב-גב פחד מאד לעבר על הגשר הרם הזה, אך סוף
סוף הצליח להגיע אל הצד השני, וכן עברו כלם עד אחד.
יוחנן דוליטל עבר באחרונה, וברגע בואו אל החוף
השני קרבו עבדי המלך אל פי התהום.
עבדי המלך קמצו אגרוף וחרקו שן בראותם, כי אחרו
את המועד. הרופא וחיותיו היו כבר בצד השני, והגשר
נעלם כרגע.

אז פנה טשי-טשי אל הרופא ויאמר:
- "חוקרים וחכמי-טבע רבים ישבו ביצר שבועות
שלמים, למען ראות את המעשה הזה, אשר יעשו הקופים,
ולא עלה בידם. אתה הוא האיש הראשון, אשר ראית
בעיניך את גשר-הקופים וגם עברת אותו".
וישמע הרופא, ולבו רחב מגיל.

מֶלֶךְ הַחַיּוֹת

גְּדוּלָה וְכַבִּיּוּד הֵיְתָה עֲבוֹדַת יוֹחֲנָן דּוּלִיטָל. הַקּוֹפִים
חָלוּ לְמֵאוֹת וְלֶאֱלָפִים – קוֹפִים בְּנֵי מִשְׁפַּחַת הַגּוֹרִילָה,
אוֹרְנַג-אוֹטְנַג, פֶּבֶינִים, קוֹפֵי-הַמְּשִׁי, הַקּוֹפִים הַחוּמִים הָאֲדָמִים,
וְעוֹד קוֹפִים מְקוֹפִים שׁוֹנִים. רַבִּים מֵהֶם מָתוּ בְּחָלָים.

הַדְּבָר הַרְאֵשׁוֹן, אֲשֶׁר עָשָׂה הַרוֹפֵא, הוּא – לְהַבְדִּיל
בֵּין הַחוּלִים וּבֵין הַבְּרִיאִים. טְשִׁי-טְשִׁי וּבֶן-דּוֹדוֹ בָּנוּ סִכַּת-
עֵשֶׂב קִטְנָה, וְהוּא קָרָא לְכָל הַקּוֹפִים הַבְּרִיאִים וַיִּרְכַּב לָהֶם
אֶת זֶרֶק-הַמַּחְלָה.

שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת בָּאוּ הַקּוֹפִים בְּלֵי הַפֶּסֶק
מִכָּל הַיְעָרוֹת, הַעֲמָקִים וְהַהָרִים אֶל סִכַּת-הָעֵשֶׂב, וְהַרוֹפֵא
יָשַׁב לְהַרְכִּיב לָהֶם אֶת הַזֶּרֶק לְשִׁמְרָם מִן הַמַּחְלָה.

אַחֲרֵי כֵן צָנְהָ לְהַקִּים עוֹד בַּיִת אֶחָד – בַּיִת מְרוֹחַ וּמִטּוֹת
רַבּוֹת בּוֹ – הוּא בַּיִת-הַחוּלִים.

אֵךְ מִסְפַּר הַחוּלִים הָיָה רַב מְאֹד, וְלֹא הִסְפִּיקוּ הַבְּרִיאִים
לְטַפֵּל בָּהֶם, וַיִּשְׁלַח הַרוֹפֵא וַיִּקְרָא לְכָל יֵתֵר הַחַיּוֹת, לְאֲרִיּוֹת,
לְנִמְרִים וְלִדִּישׁוֹנִים, לְבוֹא וּלְטַפֵּל בַּחוּלִים.

ואולם ראש-הארויות היה יציר גבה-לב, ויכעס ויקצף
מאד בבואו אל הבית הגדול המלא מטות.
- "איך העזת לדרש ממני כדבר הזה, אדוני?" - קרא
האריה במרי-חמה. - איך העזת לחשב, כי אני, מלך החיות,
אלך לטפל בקופים המלכלכים הבזויים האלה? הן גם
לאכלה תעבתים!"
ויקצף האריה וישאג, והרופא התאפק ולא הראה אותו
פחד ומבוכה.

- "הן לא אמרתי לך לטרף את הקופים!" - אמר
הרופא במנוחה - "ומלבד זאת אין הקופים מלכלכים. כלם
רחצו היום את בשרם באמבטיות. להפך, חושב אני, כי
טוב היה לו נקית אתה במברשת את עורך, אדוני האריה.

מלך החיות

רק דבר אחד אגיד לך: אולי באחד הימים יחלו האריות. והיה אם לא תעזרו עתה ליתר החיות החולות, ועמדו גם הן מרחוק בחלונתכם ולא יעזרוכם. כמקרה הזה יקרה את כל האנשים הגאונים!"

- "אין האריות מוכנים לפרעניות, הם מביאים פרעניות על אחרים!" - אמר ראש האריות ויגע את חטמו. וילבש גאות, כמו היה כליל החכמה והבינה, ויעלם ביצר.

ויפנו גם הנמרים בגאונתם ויאמרו, כי אין לאל ידם לעזר, והדישונים הרבים והעדינים לא העזו לדבר קשות עם הרופא וירקעו ברגליהם הקדמיות באדמה, ויצחקו חרש ויגידו, כי מעולם לא טפלו בחולים.

מה-גדלה מצוקת הרופא! איכה ישא לבדו, באין עוזר עמו, את כל אלפי החולים האנושים?

וראש-האריות שב למעונו וימצא את אשתו הלבנאה רצה לקראתו נפחדת וסמורת-שער.

- "אחד מילדינו לא יגע באכל, אשר שמתני לפניו!" - אמרה, - "אינני יודעת, מה-לעשות בו. מערב יום אתמול לא בא אכל אל פיו."

ותתרגז הלבנאה ותחל לבכות ולהתייפח, כי היתה אם נאמנה. ויבוא האריה פנימה וירא, והנה שני בניו היפים והטובים שוכבים על פני הקרקע, ופני האחד רעים מאד.

האריה ספר ללבנאה אשתו את כל הדברים, אשר דבר לרופא, ותתחלחל מאד ותאמר לגרשו מן הבית.

- "מח אין בקדקדך!" - צעקה בקול, - "כל החיות אשר עד ים-הדזו מספרות את תהלת האיש הנפלא הזה, היודע לרפא כל נגע וכל מחלה, ואת טוב לבו - האדם היחידי היודע לדבר בלשון החיות. ועתה, עתה, באשר חלה אחד מבנינו, הלכת ותשפילהו ותבזהו! טפש! פסיל! רק פסיל ובער יביש רופא טוב כמהו! אתה...!" - ותחל בקצפה להכות את בעלה ולמרט את עורו.

- "מהר שובה אל האיש הלבן!" - צעקה אליו - "והבע את צערך לפניו, ואת כל האריות הטפשים קח עמך, ואת כל הנמרים והדישונים הטפשים. לך אליו ועשה ככל אשר יצוך, עבדו, עבדו ככושים! אולי יגדל חסדו ברבות הימים, אולי ירחם עלינו ויבוא לראות את בגנו החולה! הוֹדְרוּ! עֲשֵׂה! אינך ראוי להקרא "אב" לילדים!" והלביאה הלכה לשכנתה, אם כמוה, לשפך לפניך את מרי-שיחה.

מלך האריות בא אל הרופא ויאמר:
- "במקרה עברתי עתה על ביתך, אדוני, ואסור לראותך, הבאו לעזר בעבודתך!"
- "לא" - אמר הרופא - "טרכם באו, ואני כורע תחת סבל העבודה!"

- "אין תומך בימינך ואין עוזר" - קרא האריה -
"אין החיות חפצות לעבד. אמנם, אין להאשימן במוֹבֵן ידוע...
ואולם היות ואדוני נתון במצב קשה, אשמח מאד לעזר לו

מלך החיות

ככל אשר אוכל – בתנאי שלא אצטרך לרחץ את בשר המלכלכים האלה... גם לכל החיות אמרתי לבוא ולעזר לאדוני. בעוד רגעי מספר יבואו הנמרים. אגב, שמע-נא: בביתי חלה ילד אחד. אינני מאמין, כי סכנה צפויה לו. אך אשתי דואגת מאד. אם תעבר במקרה על ביתי, אולי תואיל לסור לראות את הילד החולה – האף אין זאת? מאז לא היה בכל העולם מאשר פדוליטל הרופא. מקל היערות, ההרים והעמקים באו אליו בהמון האריות, הנמרים, הדישונים, גמלי-הנמרים והצברות לעזר לו בעבודתו, וירבו מאד לבוא, עד אשר שבו מהם לביתם, מאפס מקום. ומצב הקופים החולים הולך וטוב. כעבר שבוע נתרסקו בית-החולים הגדול עד חציו, ומקץ שבועים יצא ממנו הקוף החולה האחרון, באשר שב לאיתנו. עבודת הרופא קרבה לקצה, והוא ענף ונגע מאד, וישכב על המטה ויישן שלשה ימים תמימים, מפלי להתהפך על צדו השני.

מועצת הקופים

הרופא ישן את שנתו, וטשי-טשי עמד על יד פתח ביתו לשמור עליו. בהקיצו הודיע יוחנן דוליטל לכל הקופים, כי עליו לשוב עוד מעט למדמנה, הקופים שמעו בן תמהו, הם חשבו בלבם, כי הרופא ישב עמם כל הימים.

ובערב היום השני נאספו כלם ביער לדון בדבר הזה. ראש שבט השמפנזה קם ואמר: - "מדוע יעזבנו האיש הטוב הזה? מה-יחסר לו בקרבנו?"

אך איש לא השיב על שאלתו. אחריו קם ראש שבט הגורילה ויאמר: - חושב אני, כי כלנו צריכים לבוא אליו ולבקשו להשאיר עמנו. יוכל היות, כי אם נבנה לו בית גדול חדש, ומטה גדולה ורחבה נעשה לו, וקופים רבים נעמיד לשרתו – יוכל היות, כי אז ישוב ממחשבתו ולא יעזבנו". אך הנה קם טשי-טשי, וכל הקופים קראו: "הססס! טשי-טשי התיר הגדול, ידבר אלינו!"

מועצת הקופים

טְשִׁי-טְשִׁי פָּנָה אֶל הַקּוֹפִים וַיֹּאמֶר:
- " יְדִידִי, יָרָא אָנִי, כִּי אַךְ לְשׂוֹא נִפְצִיר בְּרוֹפֵא
לְהַשְׂאָר. הוּא חֵיב כְּסֹף לְאִנְשֵׁי מִדְּמִנָּה, וְעָלְיוּ לְשׂוֹב שְׂמָה
לְשֵׁלִם אֶת הַכְּסֹף".

- כְּסֹף? מָה הוּא כְּסֹף? – שְׂאֵלוֹ הַקּוֹפִים.
וַיִּסְפֹּר לָהֶם טְשִׁי-טְשִׁי, כִּי בְּאֶרֶץ-הַלְּבָנִים אֵין לְהַשִּׁיג
דָּבָר בְּלִי כְּסֹף. אֵין לַעֲשׂוֹת דָּבָר בְּלִעְדֵּיו. אֵין לְחִיּוֹת בְּלִעְדֵּיו.

וישאלו אחדים מן הקופים: "האם גם לא יאכלו ולא
ישתו, מבלי אשר ישלמו כסף?"
טשי-טשי הניע בראשו ויספר להם את קורותיו בלכתו
עם בעל תבת-הזמרה לאסף כסף בין הילדים.
ראש שבט השמפנזה פנה אל ראש שבט אורנג-אוטנג
ויאמר: "בריות נפלאות הם בני-האדם! מי יאבה לגור
בארצם? צר, צר עליהם!"
וטשי-טשי הוסיף לאמר:

- "בלכתנו אליכם לא היתה לנו ספינה לעבר בים
ולא כסף לקנות צידה לדרך. איש אחד נתן לנו צנימים
בהקפה, ואנחנו הבטחנו לשלם לו מיד בשובנו. גם את
הספינה שאלנו מאת ספן אחד. אך היא נפצה אל הסלעים,
בעלותנו על חופי אפריקה. עתה חושב הרופא לקנות
לספן ספינה חדשה, כי עני מאד הספן, אין לו כל מלבד
הספינה".

הקופים החרישו רגע וישבו על פני הארץ שקועים
במחשבותיהם.

ויקם הגדול מבין הפביאנים ויאמר:

- "לדעתי, אל לנו לתת לאיש הטוב הזה ללכת,
בלתי אם נעניק לו דבר-מה יפה, למען ידע, שאין אנו
כפויי-טובה על כל החסד שעשה עמנו".

וקוף אדם אחד, שישב על עץ, קרא בקול:

- "זוהי גם דעתי!"

מועצת הקופים

ויקראו כלם בקול גדול: "כן, כן. הענק נעניק לו דבר-מה יפה מכל הדברים, אשר היו לאדם למקנה". ויחלו לחשב ולשאל איש את אחיו, מה הוא הדבר היפה, אשר יתנו לרופא. אחד אמר: "חמשים שק אגוזי-קוקוס!" – השני קרא: "מאה אשכל בננות! ולא יקנה עוד פרות בארצו, שבה כל דבר-מאכל בכסף נתן". אך טשי-טשי אמר להם, שאין לקחת את כל הדברים האלה לדרך, כי משאם גדול מאד, ושרבם ככלם ישחתו, עד אשר יספיק הרופא לאכל את מחציתם.

- "אם באמת ובתמים חפצים אתם לשמח את לבו" – הוסיף – "כי עתה תנו לו חיה אחת. היו בטוחים, כי הוא לא ירע לחיה הזאת. תנו לו חיה יקרת-המציאות, אשר אין למצאה בכל הביברים!"

וישאלו הקופים מה הוא ביבר?"

ויספר להם טשי-טשי, כי בערים אשר בארצות-הלבנים נמצאים ביברים, ובהם יושבות החיות בכלובים, לראנה לבני-האדם.

הקופים קפצו ממקומם ונדברו איש אל אחיו:

- "בני-האדם כילדים קטנים המה, הנושאים את נפשם לצחוק ולשעשועים. הלא אין זה כי אם בית-כלא!"

וישאלו את טשי-טשי, מה היא החיה יקרת-המציאות, אשר האנשים לא ראוה עוד. וראש קופי-המשי שאל:

- "האם יש להם איגואנה?"

דוליטל הרופא ומארעותיו

ניען טשי-טשי: "כן, הוא נמצא בביבר בלונדון",
וישאלו עוד: "ואוקפי יש להם?"
- "כן" - השיב טשי-טשי - "בארץ בלגיה, אשר בה
הוליכני בעל תבת-הזמרה לפני חמש שנים, ראיתי אוקפי
אחד בעיר גדולה ושמה אנטוורפן".
וישאלו עוד: "וי'דחיק-סליק" (* יש להם?"
- "לא!" ענה טשי-טשי - "איש מן הלבנים לא ראה
מימיו את החיה "דחיק-סליק". אותה נתן לרופא".

(* "דחיק-סליק" - אתה דחק אותי, אני מושך אותך.

החִיָּה יְקַרְתָּ הַמְצִיאוֹת

החִיָּה "דְּחִיק-סְלִיק" פְּסָה מִן הָעוֹלָם. בַּל תִּרְאֶה וּבַל תִּמְצָא עוֹד בְּחַיִּים. וְאוֹלָם לְפָנִים, בִּימֵי דוֹלִיטֵל הָרוּפָא, הָיוּ אֲחֻדוֹת מִהֶלְכוֹת עוֹד בִּינְעוּרוֹת-אֶפְרַיִקָה הָעֵבֶתִים. אַךְ גַּם אַז הָיוּ נִרְאוֹת לְפָעֲמִים רְחוּקוֹת מְאֹד.

זָנַב לֹא הָיָה לָהֶן, כִּי אִם רֹאשׁ מִכָּל צַד, וּבְכָל רֹאשׁ צוּמַחַת קָרָן חֲדָה. הֵן הָיוּ רַכּוֹת לֵבָב, פְּחֻדָּנוֹת, נִמְלָטוֹת מִיָּד עַל נִפְשָׁן. הַכּוֹשִׁים נוֹהֲגִים הָיוּ לְצוּד אֶת כָּל הַחַיּוֹת בְּהַתְּגַנְּבָם מֵאֲחוּרֵיהֶן, מִבְּלֵי שְׁחַחְיוֹת תִּרְגֻּשְׁנָה בָּהֶם. אַךְ אֶת "דְּחִיק-סְלִיק" אִי-אֶפְשֶׁר הָיָה לְצוּד בְּדֶרֶךְ הַזֹּאת. חִיָּה זֹאת כְּשֶׁרֹאשָׁה הָאֶחָד יָשׁוּ, רֹאשָׁה הַשְּׁנִי עַר וְזָהִיר, וְאִי-אֶפְשֶׁר לְתַפְשָׁה וּלְהַבִּיאָה לְאֶחָד הַבִּיבְרִים. שְׁנַיִם שְׁלֵמוֹת הָיוּ מִבְּלִים בִּינְעַר רַב־הַצִּידִים וּבְעַל־י-הַבִּיבְרִים לְמַצָּא אֶת הַחִיָּה הַזֹּאת, וְכָל עֲמָלָם הָיָה לְשׁוֹא. כִּי גַם בִּימֵים הָהֵם, לְפָנִים לְפָנִים, הָיְתָה חִיָּה זֹאת הַיְחִידָה, אֲשֶׁר שְׁנֵי רֹאשִׁים לָהּ.

הַקּוֹפִים קָמוּ וַיִּלְכוּ אֶל הַיְעַר לְבַקֵּשׁ "דְּחִיק-סְלִיק" אֶחָד. דֶּרֶךְ רַבָּה עָבְרוּ, עַד אֲשֶׁר גָּלָה אֶחָד מֵהֶם עֵקְבוֹת מְשֻׁנִּים

על חוף הנחל. וידעו כלם ונבינו, כי אלה הם עקבות
"דחיק-סליק".

הם באו אל חוף הנחל ויראו חרשת-קנים גבהה
ונבינו, כי זהו משכן החיה "דחיק-סליק".

ויאחזו הקופים איש ביד רעהו ויקיפו את החרשה.
בשמע "דחיק-סליק" את קול צעדיהם, אמר לפרץ במעגל-
הקופים ולברח, אך לא הצליח במעשהו. ובראותו, כי אבד
מנוס ממנו, וישב על הארץ מחריש ומצפה, מה-יעשה בו.
וישאלוהו הקופים, אם יש את נפשו להספח אל
דוליטל הרופא וללכת עמו אל ארץ הלבנים, להראות פני
האנשים.

"דחיק-סליק" הניע ראשו ויקרא: "לעולם לא!"

ויספרו לו הקופים, כי לא יושיבוהו בביבר, כי אם
יהיה חפשי לנפשו, ורק רואיו יתנו בו את עיניהם. דוליטל
הרופא הוא טוב לב, אך עני ואביון, וכל האנשים ישלמו
לו מיטב כספם, למען ראות את החיה בעלת שני הראשים.
הרופא יעשר ויוכל להשיב את הספינה לבעליה, אשר לקח
מידו לנסע בה לארץ אפריקה.

אך "דחיק-סליק" ענה: "לא! ידע תדעו, כי בישן
אני, ואינני אוהב להיות לראנה!" – וכמעט שבכה מרב צער.
שלשה ימים תמימים דברו עמו הקופים. ביום השלישי
הביע את חפצו ללכת לראות את דוליטל הרופא, לדעת,
מי הוא ואיזה הוא האיש הזה.

החיה יקרת המציאות

וילכו הקופים, ועמם "דחיק-סליק", ויבואו אל סכת-
העשב של הרופא, וידפקו על הדלת.
הברנז, אשר ארו באותה שעה את המלתחה, קרא:
"יבוא!" – וטשי-טשי הביאם פנימה ויציגם לפני הרופא.
- "יציר זה מה הוא?" – שאל דוליטל ויתן את שתי
עיניו בחיה.
- "אלהים ישמרנו!" – קרא הברנז – "איך יכולה חיה
זו לחשב מחשבות בשני ראשים בבת אחת?"
- "נראה, שאיננה חושבת מחשבות" – קרא ג'יפ הכלב.
- "החיה הזאת, אדוני הרופא, החיה יקרת-המציאות
הזאת תקרא "דחיק-סליק", ובכל יערות אפריקה היא לבדה
תמצא. קח אותה עמך והיית מאשר כל ימי חייך. בני-האדם
ישלמו לך מיטב-בספם לראותה פעם אחת."
- "אין לי צורך בכסף!" – אמר הרופא.
- "יש ויש צורך" – אמר דב-דב הברנז – "האמנם
שכחת כבר את כל הצרות והתלאות, אשר מצאוך במדמנה,
בבוא הזמן לשלם לבעל האטליז? ואיך תוכל להשיב את
הספינה, אשר לקחת לנסע לאפריקה?"
- "את הספינה אמרתי לבנות בנדי!" – אמר הרופא.
- "חכם ובין" – קרא הברנז – "מאין תקח קרשים
ומסמרים לבנות את הספינה? ועוד זאת? – במה נחיה?
בשובנו הביתה הן נהיה דלים משחינו. צדק, צדק טשי-טשי:
קח עמך את החיה היקרה הזאת. עמך קחנה!"

- "טוב! אוילי יש צדק מעט בדבריך!" - אמר הרופא -
"היא תהיה חית-שעשועים נפלאה. אך האם היא... - מה
שמה? - האם היא תאבה לנווד עמי אל ארץ נכר?"
- "אל אשר תלך אלך" - אמר "דחיק-סליק", אשר
הכיר מיד בפני דוליטל הרופא, כי הוא איש-אמונים -
"לבך היה טוב אל כל החיות במקום הזה, והקופים אמרו
לי, כי יש לך צרך בי. אך עליך להבטיחני, כי השב
תשיבני מיד, אם לא תמצא חן בעיני ארץ האנשים
הלבנים".
- "כמוכן, כמוכן" - אמר הרופא - "אנא, אמר-נע לי,
האם אינך ממשפחת הצבאים?"
- "כן" - ענה - "דחיק-סליק" - מצד אמי קרוב אני
לצבאי-כוש ולגמלי אסיה, וזקן אבי-אבי היה מן
האחרונים בקרנפים".
- "דברים הראויים להשמע" - לחש הרופא ויוצא מן
המלתחה ספר אחד ויתחיל לעלעל בו. - "נראה, נראה, מה
דעתו של בופון (* בדבר הזה".
- "רואה אני אותך" - אמר הברנז - "מדבר באחד
מפיפיותך. גם בפני השני תדבר?"
- "כן, כן" - ענה "דחיק-סליק" - "אך את פי השני
שומר אני לאכילה. וכך יכול אני לדבר ולאכל בבת אחת,
מבלי שאפריע את חקי הנימוס. כלנו מנמסים מאד".

(* בופון - חוקר ידוע בממלכת החי.

החיה יקרת המציאות

באשר פלו לארו את כל המלתחות, ערכו הקופים משתה גדול לכבוד הרופא. אל המשתה הזה באו כל חיות-היער. ופרי רב היה במשתה, פרי אגנס ומנגו, דבש וכל מיני מגדים.

בכלות הארחה קם הרופא ויאמר:

- "לא חוננתי בכשרון, פאנשים רבים אחרים, לנאם בסוף הארחה נאומים ארבים. אך חושב אני לחובה להודיעכם, כי בצער רב הנני עוזב את ארצכם היפה. עסקים רבים לי בארץ הלבנים, ועלי לבוא שמה. ובלכתי מכם זכרו ואל תשכחו לכסות את האכל במטליות מפני הזבובים, ואל תשכבו לישן על פני האדמה הרטבה!... ונאני מקנה, כי כל ימי חייכם תדעו אשר ננחת". – הרופא גמר את דבריו וישב, וכל הקופים קפצו ממקומם וימחאו כף בלי הפסק, ויאמרו איש לאחיו:

- "דור לדור ישמר את זכר האיש הזה, היושב אתנו כיום בצל העצים. הלא הוא חכם וגדול מכל האדם!" וקוף הגורילה, אשר כת זרועותיו ככת שבעה סוסים, הרים אבן גדולה וישימנה על השלחן ויאמר:

- "עדה האבן הזאת במקום הזה לעולמי-עד!"

עד היום מנחת האבן הזאת שם ביער. ובטפס אמות-הקופים עם עוללי-טפוחיהן על ענפי העצים, והורו עליה באצבע ואמרו:

- "הביטו וראו את האבן הזאת. בשנת הדבר הגדול

דוּלִיטֵל הַרֹפֵא וּמֵאַרְעוֹתָיו

יֵשֵׁב עָלֶיהָ הָאִישׁ הַלֶּבֶן הַטּוֹב וְאָכַל עִם אֲבוֹתָיונוּ יְחַדּוּ׃׃
הַמִּשְׁתָּה קָרַב לְקִצּוֹ, וְהַרֹפֵא וְחִיּוֹתָיו יֵצְאוּ לַדֶּרֶךְ אֶל
שֵׁפֶת הַיָּם. וְכָל הַקּוֹפִים לוֹוּהוּ עַד קִצָּה גְבוּל אֶרֶץ אֲשֶׁר
אֵת מְלַתְחָתוֹ וְאֵת יִלְקוּטוֹ.

הַנְּסִיךְ הַשְּׁחֹר

הם הגיעו אל חוף הנָהָר וניעמדו להפְרֵד מַמְלוּיָהֶם. הפְּרִידָה נִמְשָׁכָה זְמַן רַב, כִּי מִסְפַּר הַקּוֹפִים הָיָה גָדוֹל, וְכָל אֶחָד מֵהֶם חָפֵץ לְלַחֵץ אֶת יָדוֹ שֶׁל יוֹחֵן דּוֹלִיטָל. סוּף-סוּף נִשְׁאַרוּ הַרוּפָא וְחִיּוֹתָיו לְבָדָם, וּפּוֹלִינְסִיָּה אָמַר:

- "בְּעֵבְרָנוּ בְּאַרְצָ יוֹלִיקִינְגִי עָלֵינוּ לְנַהֵג זְהִירוֹת, לְצַעַד בְּחִשָּׁאִי וּלְדַבֵּר בְּלְחִישָׁה. אִם יִרְאֵנוּ הַמֶּלֶךְ, יִשְׁלַח מִיָּד אֶת עֲבָדָיו לְתַפְשָׁנוּ. בְּטוֹחֲנִי, כִּי הוּא כּוֹעֵס מְאֹד עָלַי, שֶׁהִתְלַתִּי בּוֹ אֲזִי".

- "חִפְצָתִי לְדַעַת" – אָמַר הַרוּפָא – "אֵיךְ נִמְצָא סְפִינָה בְּמִקּוֹם הַזֶּה לְשׁוֹב הַבַּיְתָה... הָאֲמָנָם תִּקְרָא לָנוּ סִיָּרָה אַחַת, אֲשֶׁר אֵין לְאָדָם חִפָּץ בָּהּ?"

וַיְהִי הַיּוֹם, בְּעֵבֶר הַחֲבוּרָה בְּמַעֲבַה הַיַּעַר, וּטְשִׁי-טְשִׁי נִפְרַד וַיֵּלֶךְ לְאֶסְףִי אֶגּוֹזֵי-קוֹקוֹס. וַיְהִי בְּהַעֲדָרוֹ, וַיֵּאבְדוּ הַרוּפָא וְהַחִיּוֹת אֶת הַדֶּרֶךְ וַיִּתְעוּ בַּיַּעַר, וַיַּעֲבְרוּ לְאַרְכּוֹ וּלְרַחְבוֹ – וְאֶת הַדֶּרֶךְ לֹא מָצְאוּ, וְאֶל הַחוּף לֹא בָּאוּ.

כְּרֹאוֹת טְשִׁי-טְשִׁי, כִּי הֵם נִעְלְמוּ מְעִינֵיו, רָגַז מְאֹד, וַיִּטְפֹּס עַל עֵץ גְּבוֹה לְהַבִּיט מִמְרוֹם-הַצְּמֶרֶת, אוֹלֵי יִרְאֶה

מרחוק את קצה מצנפתו של הרופא. וינוף ידיו ויצעק ויקרא לחיות בשמותיהן – וללא-הועיל. כאלו פצתה האדמה את פיה ותבלעם.

ואמנם, הם תעו בדרך ללא-מוצא. סרו מן המשעול, והיער אשר סביבם סבכים פרועים, אין לעבור בהם. הרופא הוציא את אולרו ויחל לפנות לו דרך. רגליהם טבעו בבץ, נאחזו בקנוקנות הצמחים המתפתלים, נשרטו ונפצעו, וכמעט שאבדה להם מלתחת הרפואות. דומה, כי לא יבוא קץ לפגיעהם, ולעולם לא ימצאו את הדרך.

כה תעו ימים רבים, קרועי-בגד ומטנפי רפוש, וסוף-סוף באו עד גן המלך.

עבדי המלך ראוים נימחרו לתפשם, ורק פולינסיה הצלית להתחמק ולעלות על ראש אחד האילנות מבלי שיראהו איש. ויעמדו הרופא וחיותיו לפני המלך.

- "נתפשתם! נתפשתם!" - קרא המלך - "הפעם לא תמלטו מידי! השיבום מהר אל בית הסהר, ועל הדלתות תשימו בריחים כפולים. כל שארית חיינו ישטף האיש הלכן הנה את רצפת המטבח בביתנו!"

ויובאו הרופא וחיותיו לבית-הסהר. והרופא צנה לבוא מיום מחר אל ארמון המלך לשטף את רצפת המטבח. ויהיו כלם עצובים ומרי נפש.

- "אך זהו מעשה שטות!" - אמר הרופא - "הן עלי לשוב למדמנה. הספן המסכן יחשב, כי אני גנבתי מידו את

הנסיך השחור

הספינה, אם לא אמהר לשוב. הבה אראה, אם הדלתות חזקות הן!"

ואולם הדלתות היו חזקות מאד, ולא הייתה כל תקנה להמלט. גב-גב התחיל לבכות.

וכל העת ההיא ישב פולינסיה על עץ בגן-הארמון. הוא לא הגיד דבר, רק מצמץ בעיניו בלי הרף. זה היה סמן רע אצל פולינסיה. תמיד, בשעת אסון, ישב דומם ומצמץ בעיניו, ובמחו – תחבולות מתחבולות שונות... או למי שפגע בפולינסיה או בידידיו...

פתאום ראה את טשי-טשי מרחוק קופץ מעץ אל עץ ומבקש את הרופא. טשי-טשי ראה את פולינסיה ויגש אליו וישאלהו לכל אשר קרה.

- "הוא וחיותיו נתפסו בידי עבדי המלך ויושמו בבית-הס'הר" – לחש פולינסיה – "תעינו ביצר – ורגלינו הובילונו אל ארמון-המלך".

- "האמנם לא יכלת להורותם את הדרך?" – שאל טשי-טשי ויקצף על התפי, על אשר באשמתו נתעה הרופא, כי הלך לאסוף אגוזי-קוקוס.

- "בכל, בכל אשם החזיר הטפש הזה!" – אמר פולינסיה – "הוא סר מן המשעול לחפש את שרשי-הקנמון, ואלך הלוד ושוב להשיבו, עד אשר טעיתי פעם ואפן ימינה ולא שמאלה, בגשתנו אל הבצה. הס... סס! ראה! הנה בא הנסיך במפו אל הגן! טוב טוב שלא יראנו! אל תנדנד אבר... הס... סס!"

דוליטל הרופא ומארעותיו

ואמנם, הנסיד. במפו, בן-המלך, פתח את דלת הגן.
הוא נשא תחת בית-שחיו ספר-אגדות ויצעד אט אט במשעול-
החול. ונבוא אל ספסל-האבן תחת העץ, אשר בענפיו
התחבאו התכיי והקוף, וישכב על הספסל ויחל לקרא בספר-
האגדות.

טשי-טשי ופולינסיה ישובו חרש, מבלי השמיע קול
ומבלי הניד אבר.
כעבר רגעי-מספר הנית בן-המלך. את הספר ויאנח
ויאמר:

הנסיך השחור

- "מי יתנני נסיך לבן!" - ויגרם את עיניו החולמות וְהנוגות.

אז יענהו התכי בקול חרישי, בקול נערה קטנה:
- "דע, במפּו הנסיך, כי ישנו איש בעולם, אשר
בידו לעשותך לנסיך לבן".

בן-המלך קפץ ממקומו ויבט כה וכה.
- "מה אני שומע!" - קרא - "נדמה לי, כי הנה קול
מנגינה ערבה עולה באזני, קול כסף צלול. מוזר ונפלא!"
- "נסיך עדין!" - אמר פולינסיה ויתחבא, לבל יראהו
במפּו - "שפתיך תטפנה דברי אמת רבים משמן. אני,
טרפסיטינקה מלכת-הפיות, מדברת אליך. משפני
בכפתור אחד אשר לשים הורדים".

- "הה, אמרי לי מלכת הפיות!" - קרא במפּו ויפרש
את כפיו - "אמרי לי, מי הוא האיש, אשר יוכל לעשותני
לנסיך לבן?"

- "בבית הסהר אשר לאביך" - אמר התכי - "סגור
על מסגר מכסף אחד ושמו יוחנן דוליטל. הוא בקי
בחכמת הרפואה והכשוף ועשה יעשה כל מיני נסים
ונפלאות. ובכל זאת יחזיקהו אביך ויענהו בכלא. לך אליו,
במפּו גבור החיל, לך אליו לאט לאט, עם שקיעת החמה,
וראית ונוכחת, כי הוא יהפך אותך לנסיך לבן יפהפה,
אשר יקח את לב היפהפיה. הנה אמרתי לך את דברי.
עתה עלי לשוב אל ארץ הפיות. היה שלום!"

דוּלִיטֵל הַרֹפֵא וּמֵאֲרַעוּתָיו

- "שְׁלוֹם!" - קָרָא הַנָּסִיךְ - "שְׁלוֹם וְאַלְפֵי תוֹדוֹת לָךְ,
טֶרֶפְסִיטִינָקָה הַטּוֹבָה!" - וַיֵּשֶׁב וַיִּשְׁכַּב עַל הַסִּפְסֵל, וְעַל פְּנֵיו
נֹהֶרֶת בֵּת-צְחוּק עֲדִינָה, וַיַּחֲכֶה עַד בּוֹא הָעָרֶב.

מִרְפָּא וּמַעֲשֵׂי-כְשָׁפִים

חָרַשׁ חָרַשׁ, בְּדַמְמַת הַשֶּׁקֶט, יָרַד פּוֹלִינְסְיָה מֵעַל עֲנָפֵי הָעֵץ, מִבְּלֵי שְׂנֵה־גִישׁ בּוֹ אִישׁ, וַיִּקְרַב אֶל בַּיִת הַסִּיְהָר. הוּא מֵצֵא אֶת גָּב-גָּב מוֹצִיא אֶת חֲטָמוֹ מִבְּעַד לְשִׁבְכַת-הַחֲלוֹן וּמְרִיחַ אֶת רִיחַ הַמַּאֲכָלִים הָעוֹלָה מִמִּטְבַּח הָאֲרָמוֹן. פּוֹלִינְסְיָה בִקֵּשׁ מִהַחֲזִיר לְקָרָא לְרוֹפֵא, כִּי דָבָר לוֹ אֱלִיוּ. גָּב-גָּב מֵהָרַח וְהָעִיר אֶת הָרוֹפֵא מִשְׁנָתוֹ.

- "שְׁמַע-נָא" – לְחַשׁ הַתְּכִי, כְּשֶׁגִּלְהָ יוֹחֲנָן דּוֹלִיטָל אֶת פָּנָיו – "הָעֵרֵב יָבּוֹא אֵלֶיךָ הַנְּסִיךְ בְּמִפּוֹ. עוֹצֵה-נָא עֲצָה וְחִבְל תַּחֲבֹלָה, לְמַעַן עֲשׂוֹתוֹ לְבֶן-פָּנִים. וְאוֹלָם מִתְּחִילָה עָלְיוּ לְהַבְטִיחֶךָ נֶאֱמָנָה לְפִתּוֹת לְפָנֶיכֶם אֶת דְּלֹתוֹת בַּיִת-הַסִּיְהָר וְלֹהֲמִצִּיא לָכֶם סְפִינָה לְהַשִּׁיבְכֶם לְבֵיתְכֶם".

- "טוֹב וְנִפְהוּ!" – אָמַר הָרוֹפֵא – "אֵךְ לֹא קָל הוּא הַדְּבָר לְהַפְךָ אִישׁ כּוֹשֵׁי וְלַעֲשׂוֹתוֹ לְבֶן פָּנִים. לֹא בְּגַד הוּא, שְׂאֵפְשָׁר לְשִׁנּוֹת אֶת צְבָעוֹ. הַדְּבָר אֵינּוּ פְּשׁוּט כָּל כֵּן. "הִנְהַפְךָ כּוֹשֵׁי עוֹרוֹ וְנִמְר חִבְרָבְרָתִיו?" הֲלֹא תִדְעֵ..."

- "אֵינְנִי יוֹדֵעַ דְּבָר" – עָנָה פּוֹלִינְסְיָה – "עָלֶיךָ לְהַפְךָ אֶת עוֹר הַכּוֹשֵׁי לְבֶן – וַיְהִי מָה. הֵן רַבּוֹת הָרְפוּאוֹת בְּיַלְקוּטָךְ.

הוא יעשה הכל בשבילך, אם תצליח להפוך את עורו. זוהי האפשרות היחידה לצאת מבית-הס'הר".

- "טוב, אולי אוכל לעשות דבר-מה" – אמר הרופא –
"תן לי לראות" – והוא נגש אל ילקוט-הרפואות ולחש לנפשו:
"כלור... פיגמנט... ואולי משחת צינק, כאמצעי זמני...
שכבה עבה..."

בלילה ההוא התגנב במפו הנסיד אל הרופא ויאמר:
- "אדם לבן, אנכי נסיד אמלל. לפני שנים רבות
הלכתי לחפש את בת-המלכה המכשפה, שעל אודותיה
קראתי בספר. ימים רבים תעיתי, נע ונד הייתי, עד
שמצאתיה והעירותיה – כאמור בספר. היא נתעוררה, נתנה
בי עיניה ותקרא: "הוי, איש כושי!" ותברח מפני ותכרס
במקום אחר. ואני שבתי, אבל וחפוי ראש, אל ממלכת-אבי.
עתה הגד לי, כי אתה הנך כשף מפליא לעשות, ושקויי-
קסם בידך. ואבוא אליך לבקש את עזרתך. אם תעשני
לבן-פנים, אשר אמצא חן בעיני בת-המלך ההיא, ונתתי לך
חצי ממלכתך ואת כל משאלות לבך אמלא".

- "במפו הנסיד" – אמר הרופא, בהביטו שקוע בהרהורים
על הצנצנות אשר בילקוט הרפואות – "אם אהפוך את שער-
ראשך חום – התהיה מאשר בחיים?"

- "לא" – ענה במפו – "זה לא די. עלי להיות נסיד
לבן-פנים דוקא".

- "יודע אתה, קשה, קשה מאד להפוך עור פני נסיד" –

אמר הרופא – "זהו אחד המעשים הקשים ביותר, אשר יעשה הכשף. רוצה אתה, שפניך יהיו לבנים, לא כן?"
- "כן, זה חפצי" – אמר במפו – "זה יספיק לי, כי על כן אלבש שריון מבריק וכפפות של פלדה על ידי, ככל הנסיכים הלבנים, ואדהר על סוסי בכח".

- "רוצה אתה, שפניך יהיו לבנים כצמר?"
- "כן, לבנים מאד" – אמר במפו – "הייתי רוצה עוד בעינים כחלות, אך ירא אני, פן יכבד ממך הדבר".

- "נכון, נכון" – מהר הרופא להשיב – "טוב. אני אעשה לך את כל אשר אוכל. עליך להיות סבלן – הלא תדע, כי אין לבטח ברפואה. יש אשר יחליפוה פעם ופעמים. עור פניך קשה הוא – לא כן? טוב, הכל בסדר. גש-הנה, אל האור. אך טרם אעשה דבר, עליך למהר אל הים ולהכין ספינה לי ולחיותי. הבטיחני, כי לא תגיד לאיש דבר. וכאשר אעשה לך כחפצך, תוציאני מיד, אותי ואת חיותי, מבית-הסוהר. השבע לי בכתר יוליקינגי.

הנסיך נשבע וילך אל הים להכין את הספינה.
הנסיך שב ויאמר, כי הכל מוכן כבר, והרופא צנה לדב-דב להביא לו צלחת. הוא שם בצלחת רפואות מרפואות שונות, תערבת גדולה, ויצו את במפו להכניס בה את פניו. הנסיך העמיק הכניס את פניו בתערבת הזאת עד אזניו. זמן רב עמד כך, עד אשר החל הרופא לדאג לו. ויקם ויצעד הנה ונהנה, ויקרא בפסות-הנר אשר על

הצנצנות, וישב במקומו. ובחדר עלה רית חריף, כריח נגר חרוך.

סוף-סוף הוציא הנסיך את פניו מתוך הצלחת – וכל החיות קראו בהשתוממות. פני הנסיך היו לבנים כשָׁלֵג, ועיניו, שהיו קדם פהות-מרפשות, נעשו אפרות.

יוחנן דוליטל הגיש לו מראָה להביט בה. ובראות הנסיך את פניו החל לזמר ולרקד משמחה בחדר-הקלא. אך הרופא בקש ממנו, לבל יקים שאון ורעש. ויסגר את ילקוט-הרפואות ויִדְרֹשׁ ממנו להוציאם לחפֶּשׁ.

במפו התחנן לתת לו את המראָה – זו הייתה המראָה היחידה בכל מדינת יוליקינגי, - למען יוכל להביט כל הימים. אך הרופא ענהו, כי המראָה דרושה לו בעת גלוח שָׁעָרו.

אז הוציא הנסיך מכיסו צרור מפתחות-נחשֶׁת ויפתח את המנעולים הכפולים הגדולים. וימָהְרוּ הרופא וחיותיו לרוץ ככל אשר יכלו, אל שפת הנהר.

והנסיך במפו עמד אז נשען אל כַּתֵּל בית-הקלא הריק והביט אחריהם בבת-צחוק נעימה, ופניו נוצצו לאור הסהר כפני שן-הפיל.

הם באו אל שפת הנהר וימצאו שם את פולינסיה ואת טשי-טשי יושבים על סלע, אצל הספינה.

- "צר, צר לי על במפּו" – אמר הרופא. – "יֵרָא אָנִי, כי המשחה, אשר משחתי את פניו, לא תאָרֵךְ זְמַן רַב.

אפשר מאד, כי בקומו מחר בבקר השכם, והיה שחור כשהיה – וזוהי הסבה שלא הפצתי למסר בידו את המראה. אמנם, אולי ישאר לכן כל הימים – הן מעודי לא השתמשתי ברפואה הזאת. עלי להודות, כי תמהוני גדל מאד לראות את פעלת התרופה. הלא צריך הייתי לעשות דבר-מה – לא כן? הן לא יכולתי לשטף כל שארית ימי את רצפת המטבח בארמון המלך! המטבח מלכלך מאד, בעד חלון בית-הסהר ראיתיו. כן. כן. במפוז המסכן!"

- "הוא, כמובן, ינכח מהר, כי אנחנו התלנו בו" – אמר התבי.

- "אין להם כל רשות לשים אותנו בבית-הסהר" – אמר דב-דב, בנענעו את זנבו. – "אנחנו לא עשינו להם רע. הלואי והיו פניו שחורים מעור פני הכושני".

- "אך האשמה איננה בו" – אמר הרופא. – "אביו המלך שמנו בבית-הסהר. במפוז איננו אשם. אולי אשוב אליו ואבקש את סליחתו? – טוב, אני אשלח לו ממתקים בבואי לביתי במדמנה. ומי יודע? אולי ישאר לכן כל ימי חייו?" – "בת-המלכה לא תחמד בו לעולם, גם בהיותו לכן-פנים" – אמר דב-דב. – "לדעתי, היה לפני הרפאו יפה יותר. הוא היה כעור-מראה תמיד, תמיד".

- "ובכל זאת, טוב-לב הוא, אין כמהו" – אמר הרופא. – "בעל רגש הוא, אך טוב מאד. איזהו איש טוב? כל שמעשיו טובים".

- " אינני מאמין כי כסיל זה מצא את בת-המלכה היפהפיה" – אמר גיפ הקלב. – הוא, בנראה, מצא אשה עבה אחת, כפרית גדלת-בשר, אשר נרדמה תחת תפוח אחד. ומה יפלא, אם היא נתחללה אז. מה חפצתי לדעת, את מי ישק עתה מנשיקות פיו. תעלולי אויל!"

דחיק-סליק, העכבר הלבו, גב-גב, דב-דב, גיפ, הינשוף תוה-תוה וְהרופא עלו על הספינה. אך טשי-טשי, פולינסיה והתנין נשארו על החוף בארץ אפריקה, ארץ-מולדתם. הרופא עמד בנרצתי הספינה, הביט אל מרחבי-המים ופתאם נזכר, כי אין מי אשר יתוה לפניהם את הדרך למדמנה. רחוק רחוק, אים ועזוב השתרע הים לאור הירח. וְהרופא זרא מאד, פן יתעה במים לא-דרך בהעלם הארץ מעיניו.

עודנו חושב מחשבותיו, ובאזניו עלה קול שאון מוזר ממרומי האויר. החיות עמדו מהפרד והקשיבו רב-קשב. השאון הלך וגבר, ויהי כקול רוח-הסותו הנושא את עלי-השלקת, או כקול הגשם החובט על גג עשוי קש. גיפ הרחיב את נחיריו, הניע את זנבו ויאמר:

- "אלה הם עופות! אלפי רבבות עופות הממהרים שוט!" וישאו כלם את עיניהם ויראו, והנה אלפי רבבות עופות דאים-באים, כענן-נמלים, מכסים את עין-הירח. עוד מעט וכסו את פני כל השמים. ומספרם הולך ורב. כעבר רגע נעלם הירח, ולא נראה אורו. הים כהה והשחיר.

מרפא ומעשי-כשפים

העופות ירדו מטח וישוטטו הנה והלם על פני הארץ והמים. השמים הטהרו, והירח הופיע במלא הדרו. ומסביב אין קול, אין זמר נשמע, רק רפרוף כנפיהם הולך ומתגבר, העופות ישבו לנוח על חולות החוף, על תבלי הספינה. רק על העצים פסחו ולא ישבו עליהם. וירא הרופא את העופות, והנה כנפיהם כחלות, וחזם בהיר, ורגליהם קצרות ושעירות. ויהי בשבתם וידמו כלם. הס, שקט ומנוחה.

ובדממת הסהר השמיע הרופא אמרותיו:

- "לא פללתי שבת זמן כה רב בארץ אפריקה. שוב נשוב הביתה לעת הקיץ. הנה הסנוניות תעופינה, תשבנה. אודכן, סנוניות, כי חפיתן לנו. עתה לא ירא עוד, פן נתעה בים. הרימו העגן, פרשו המפרשים!"

הספינה הפליגה בים. וטשי-טשי, פולינסיה והתנין ישבו על החוף עצובים ונדכאים.

מעולם לא אהבו איש, כאהבם את הרופא יוחנן דוליטל, איש מדמנה בגיא השלוליות.

זמן רב עמדו על החוף נישלחו לו את ברכתם, ברכת-הדרך, זמן רב בכו מר, פרשו כף, עד אשר נעלמה הספינה מעיניהם.

מִפְרָשִׁים אֲדָמִים וְכִנְפִים כְּחֵלוֹת

הָמָּה שָׁטוּ שָׁבוּ הַבֵּיתָה, וַיַּעֲבְרוּ בְּדַרְכָּם עַל יַד חוֹף
אֲרָץ בְּרַבְרָה, הוּא הַחוֹף הַגּוֹבֵל אֶת הַמַּדְבָּר הַגָּדוֹל – מְקוֹם
שָׁמָּה וּשְׂאֵיָה, חוֹל וְאֶבֶן. שָׁם הָיָה מִשְׁכַּן שׁוֹדְדֵי-הַיָּם אֲשֶׁר
בְּאֲרָץ בְּרַבְרָה.

הַשׁוֹדְדִים הָאֵלֶּה, חָבְרוּ אֲנָשִׁים רָעִים, לְקַחוּ בְּשָׂבִי אֶת
כָּל הַנוֹסְעִים, אֲשֶׁר אָנִיתֶם נֹשְׁבֵיָהּ בָּיָם. פָּעַם בְּפַעַם, בְּרֵאוֹתֵם
מִכְרוֹק סְפִינָה עוֹבְרָת, מָהָרוּ לְרַדֹּף אַחֲרֶיהָ בְּסִירוֹתֵיהֶם הַקְּלוֹת,
סִירוֹת מִפְרָשׁ. בְּהַשִּׁיגִם אֶת הַסְּפִינָה, לְקַחוּ אֶת אֲנָשֶׁיהָ בְּשָׂבִי,
חִלְקוּ אֶת שְׁלָלָהּ וְהוֹרִידוּהָ תְּהוֹמָה. אַחֵר שָׁבוּ לְבֵיתָם וּבְפִיהֶם
שִׁירַת גָּאוֹן וּגְבוּרָה, שִׁירַת מַעֲשֵׂיהֶם הַרְעִים. אֶת הַשְּׂבוֹיִים
אֶלְצוּ הַשׁוֹדְדִים לְכַתֵּב לְבֵיתָם וּלְרַעֲיָהֶם, כִּי יִמָּהְרוּ לְשַׁלַּח
לָהֶם כֶּסֶף-פְּדִיוֹנִים. בְּמֵאֵנָם לְכַתֵּב מִכְתָּבִים כְּאֵלֶּה, תִּפְשׂוּם
הַשׁוֹדְדִים וַיִּשְׁלִיכוּם הַמִּיָּמָה.

בְּאַחַד הַיָּמִים הַתְּהַלְכוּ הַרוֹפֵא וְדָב-דָּב הֵנָּה וְהֵנָּה עַל
פְּנֵי הַסְּפִינָה לְהִנָּאתָם. רוֹת קֵלָה הוֹלִיכָה בְּמַהִירוֹת אֶת
הַסְּפִינָה, וְלִבָּם הָיָה טוֹב עֲלֵיהֶם. פְּתֹאִם רָאָה דָּב-דָּב מִפְרָשׁ
סְפִינָה אַחֲרָת, אֲשֶׁר נִגְלְתָה בְּאֶפְקֵי מַאֲחֹרֵיהֶם, - הַמִּפְרָשׁ
הָיָה אָדָם.

מפרשים אדמים וכנפים כחלות

- "המפרש הזה איננו מוצא חן בעיני פלל וכלל" –
אמר דב-דב – "לבי אומר לי, כי זוהי ספינת שודדי-הים.
אוי לנו, צרה החזיקתנו!"

גיפ הפלב, אשר שכב סמוך להם ויישן שנת הצהריים,
התחיל פתאום לילל ולדבר לנפשו:
- "רית צלי עולה באפי" – קרא חרש – "בשר נא
ברטב כהה".
- "פלאים, פלאים!" – צעק הרופא – "מה קרא היום
לכלבנו? מריח הוא ומדבר מתוך שנה".
- "ומה בכך?" – אמר דב-דב – "כל הכלבים מריחים
בשנתם".

- "אך מה הריח, אשר עלה באפו?" - שאל הרופא -
"הן בספינתנו אין צלי ונא".
- "לא" - אמר דב-דב - "הצלי ימצא בספינה ההיא".
- "הלא מרחק מילין מספר בינינו" - קרא הרופא -
"האמנם ירחיק כה להריח?"
- "אפשר מאד" - אמר דב-דב - שאל את פי הכלב
ויגידד".
והכלב חורק מתוך שנתו, מרים את שפתו העליונה
וחושף את שניו הלבנות.
- "רית אנשים רעים עלה באפי" - חרק חרש -
"אנשים רעים באלה עוד לא ידעתי מימי. אסון קרב.
תגרת-קרב אראה: ששה אנשי בליעל מתנפלים על איש
תם וטהור. הבה, אמהר לעזרתו, וו-וו-הוהו".
וינבח בקול ויעור משנתו נדהם ורועד.
- "ראו!" - צעק דב-דב - "הספינה הולכת וקרבה.
הנה נראים שלשת מפרשיה הגדולים- כלם, כלם אדמים.
עלי לדעת, מי הם!"
- "אלה הם אנשי-ים רעים" - אמר גיפ - "קלה
מאד סירתם. אין אלה כי אם שודדי-ים מארץ ברבריה".
- "עלינו לפרש את כל מפרשינו" - אמר הרופא -
"למען נוכל להמלט מפניהם. רד מהר, גיפ ותביא את כל
המפרשים אשר תמצא".
הכלב מהר לרדת ויבא את כל המפרשים אשר באניה.

מפרשים אדמים וכנפים כחלות

עודם עושים בתרנים וקושרים את המפרשים, וספינת השודדים קרבה אליהם.

- "ספינה רעה נתן לידנו הנסיד" – אמר גב-גב החזיר – "ספינה מתנהלת בכבדות, אשר אין כמות בכל העולם. הימצא איש מפלט בקצרת מרק? ואיך נמלט בספינתנו זאת? הביטו, הנה הם באים! רואה אני את שער-שפמם – ששה הם. מה נעשה?"

וישלח דוליטל הרופא את דב-דב לספר לסנוניות את דבר השודדים הרודפים אחריו, וישאל בעצתן מה לעשות. כשמע הסנוניות את הדברים האלה, ותמהנה ותדנה כלן על ספינת הרופא, ותצוניה עליו לרסק מהרה את חבלי-המפרשים ולעשותם סיבים דקים רבים, ותקשרנה את קצם האחד בחרטום הספינה, ובקצה השני נאחזו ברגליהן, ותעופינה ותבאנה את הספינה.

יציר רפה-אונים היא הסנונית, אך מספרן היה גדול ועצום. אלפי סיבים היו קשורים בספינה, ובכל סיב נאחזו כאלפים סנונית, ויהי מעופן קל ואדיר.

ותטס הספינה במהירות רבה, והרופא אחז בשתי ידיו במצנפתו, לבל תפול המימה. נדמה נדמה לו, כי הספינה תחצה פעוף קל-אבר בין גלי-הקצף.

ותשמחנה כל החיות אשר בספינה ותרקדנה מגיל. ובהביטן אחור, אל ספינת השודדים, ותראינה והנה היא הולכת הלך וקטון, והמפרשים האדמים נשארים הרחק, הרחק.

אַזְהַרְתָּ הָעֲכָבְרִים

סָחוּב סְפִינָה בַיָּם – עֲבוֹדַת-פֶּרֶךְ הִיא. וְאַמְנָם, כְּעֵבֶר שְׂתִים שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת נִלְאוּ כִנְפֵי הַסְּנוּנִיּוֹת, וְתִקְצַר רוּחַ הָעוֹפוֹת הַכְּחָלִים. וַיִּשְׁלְחוּ צִיר לְהַגִּיד לְרוֹפֵא, כִּי עָלִיהֶם לַעֲמֹד לְהַחֲלִיף כּוֹחַ, וְאֵת הַסְּפִינָה יְבִיאוּ אֶל הָאִי הַקְּרוֹב וַיִּסְתִּירוּהָ בַּמַּפְרָץ עִמָּךְ, עַד אֲשֶׁר יִנּוּחוּ וַיּוֹסִיפוּ לַעֲוֹף.

עוֹד מְעַט וְנִגְלָה לְעֵינֵי הַרוֹפֵא הָאִי, אֲשֶׁר סִפְרוּ עַל אֹדוֹתָיו, וּבְאִמְצָעֵיתוֹ הֵרַגְתָּ מִתְרוֹמִם, הֵרַגְתָּ יָפֵה וַיִּרְקַ.

הַסְּפִינָה עָמְדָה בַּמַּפְרָץ, וְלֹא רָאוּהָ מִצַּד הַיָּם, וְהַרוֹפֵא אָמַר לְלַכֵּת אֶל הָאִי לְהַבִּיא מִיָּם חַיִּים, כִּי אֶפְסוּ מִי-הַשְּׂתִינָה בַּסְּפִינָה. וַיֵּצֵאוּ עַל כָּל הַחַיּוֹת לְרֹדֶת עִמּוֹ, לְשַׁחֵק בְּעֶשֶׂב וּלְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּרִיצָה.

וַיְהִי בְּרֹדְתָם, וַיִּרְא הַרוֹפֵא וְהִנֵּה עֲדַת עֲכָבְרִים מְטַפְּסִים וְעוֹלִים לַעֲזוֹב אֵת הַסְּפִינָה. גִּיַּף רַץ לְטָרְפָם, כִּי נָעַם לוֹ מֵאֵד בְּשֵׁר-הָעֲכָבְרִים, אֲדָן הַרוֹפֵא מְנַעְהוּ מִזֶּה.

עֲכָבֵר גְּדוֹל שָׁחוֹר, אֲשֶׁר חִפֵּץ, כְּנִרְאָה, לְהַגִּיד לְרוֹפֵא דְבַר-מָה, זָחַל לָאֵט לָאֵט וַיִּגֶשׁ אֶל הַמַּעֲקָה וּבְזוּיוֹת-עֵינָיו הִבִּיט בְּכָלֵב. הוּא הִשְׁתַּעַל פֶּעַם וּפִעַמִּים, נִקָּה אֵת שְׁפָמוֹ, מָחָה אֵת פִּיו וַיֹּאמֶר:

אזהרת העכברים

- "המ... המ... הלא תדע, אדוני הרופא, כי בכל ספינה ישכנו עכברים?"
- "נדעתי" – ענה הרופא.
- "והאם לא תדע, כי העכברים ממהרים לעזוב את הספינה בחשבה להשבר?"

- "כן" – ענה הרופא – "כדברים האלה ספרו לי".
- "האנשים יצחקו לדברים האלה" – הוסיף העכבר –
"אך אותנו אין להאשים – לא כן? מי יאבה להשאיר בספינה טובעת ולא ימלט?"

- "הדבר מובן" - ענה הרופא - "הדבר מובן מאד.
האם... האם עוד דבר לך אלי?"

- "כן" - אמר העכבר - "באתי להודיעו, כי הננו
עוזבים את הספינה הזאת, אך לפני לכתנו חפצנו להזיירו.
זוהי ספינה רעה. אין לבטח בה. הכתלים אינם חזקים דים,
הקרשים רקבו. הקורות התמוטטו. מחר עם בוא הערב תרד
הספינה אל תחתיות-ים".

- "אך איך תדע את כל אלה?" - שאל הרופא.

- "את אלה הננו יודעים תמיד" - אמר העכבר, -
"בקצה זנבנו יש אשר תעבר צמרמרת, באשר יקרה לרגלכם
בהרדמה. הבקר בשעה הששית, בעת הארחה, חשתי פתאם
בזנבי. מתחלה חשבתי, כי זוהי מחלת השגרנה, אשר אחזה
בי. הלכתי לדודתי ואשאלנה. הלא תזכר אותה? עכבר רזה
היא, ארכה, אתה רפאת אותה במדמנה ממחלת הצהבת,
ותאמר לי, כי גם היא חשה בזנבה. עתה אין לנו כל ספק,
כי בעוד יומים תצל האניה. ונחלט לעזבה אך נקרב אל
הנבשה. ספינה רעה היא, אדוני הרופא. אל תוסף לשחות
בה, פן תטבע. היה שלום. אנחנו נחפש לנו מקלט באי
הזה".

- "לכתכם לשלום!" - אמר הרופא. - "אודכם בכל
לבי, כי הזרתונו: גדול חסדכם אתנו. דרש בשמי בשלום
דודתך. זכור אזכרנה היטב... גיפ, הרף מן העכבר! גש-
הנה! רבץ!"

אזהרת העכברים

הרופא וְכָל החיות עָזְבוּ אֶת הָאֵנִיָּה וְלָקְחוּ עִמָּם דָּלָיִים וְצִלְחוֹת לְשֵׂאוֹב מִיָּם בָּאֵי, עַד אֲשֶׁר תַּחֲלַפְנָה הַסְּנוּנִיּוֹת כַּח.
- "מַה שֵּׁם הָאֵי הַזֶּה?" - שָׁאַל הָרוֹפֵא, בְּעֵלוֹתוֹ עַל הַהַר, - "אֲכֹן, פְּנַת-חֶמֶד הִיא זֹו. מַה רַבּוֹת פֶּה הַצִּפְרִים!"
- "אֵלֶּה הֵם, בְּנֵי־הָאֵי הַכְּנַרְיִים" - אָמַר דָּב-דָּב -
"הֵאֵם לֹא תִשְׁמַע אֶת זְמֵרַת הַצִּפְרִים הַכְּנַרְיִוֹת?"
הָרוֹפֵא עָמַד דּוֹמֵם וְיִקְשֵׁב.

- "כְּמוֹבֵן, כְּמוֹבֵן" - אָמַר - "אֲכֹן בְּעַר אֲנִי וְלֹא אֲבִינִי!
אוֹלֵי הֵן תִּרְאֶינָה לָנוּ מְקוֹם מְקוֹה מִיָּם?"
בְּרַגַע זֶה בָּאוּ הַצִּפְרִים הַכְּנַרְיִוֹת, אֲשֶׁר שָׁמַע דּוֹלִיטֵל הָרוֹפֵא הִגִּיעַ אֵלָיְהוּ, וַתִּרְדְּנָה אֵלָיו וַתִּרְאֶינָה לוֹ אֶת הַדָּרָךְ אֶל מַעַן מִיָּם חַיִּים, זָכִים וְטַהוֹרִים, אֲשֶׁר רָחֲצוּ בּוֹ תָּמִיד. וַתִּרְאֶינָה לוֹ אֶת כָּל הַשְּׂדָמוֹת, אֲשֶׁר הִצְמִיחוּ מִזֶּוֹן-עוֹפוֹת. וְאֶת כָּל שְׂאֵר הַמְּקוֹמוֹת הַמְּצֻיָּנִים.

"דְּחִיק-סְלִיק" שָׁמַח מְאֹד עַל הָאֵי, כִּי הֵעֲשֵׂב הַיָּרֵק נֵעַם לְחַכּוֹ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הַתְּפוּחִים הַיִּבְשִׁים, אֲשֶׁר הֵאָכִילוּהוּ בְּסָפִינָה. גַּב-גַּב נָחַר מִשְׂמַחָה, בְּבוֹאוֹ אֶל עֵמֶק גָּדוֹל מְלֵא קִנֵּי-סֶכֶר.

מִקָּץ זָמַן, אַחֲרֵי אֲשֶׁר בָּלַם אָכְלוּ וְשָׁתוּ וְשָׁכְבוּ לָנוּחַ בְּנִעִימִים, לְקוֹל זְמֵרַת-הַצִּפְרִים הַמְּקַסִּימָה, בָּאוּ שְׁתֵּי סְנוּנִיּוֹת דְּחוּפוֹת וּמְבֹהָלוֹת.

- "אֲדוֹנֵנוּ הָרוֹפֵא!" - קָרְאוּ - "שׁוֹדְדֵי-הַיָּם בָּאוּ אֶל הַמְּפָרֵץ וַיַּעֲלוּ עַל סָפִינָתְךָ. הֵם יָרְדוּ אֶל הַמַּחְסֵן וְלָקְחוּ עִמָּם

דוליטל הרופא ומארעותיו

את כל החפצים. אם תמהר לרדת אל החוף ועלית על ספינתם – קלת מרוץ היא – והצלת את נפשך. אך עליך למהר!"

- "זהו בעיון נשגב ונהדר!" – אמר הרופא, ניקרא לחיותיו, ויפרד מעל הצפרים הפנריות ויירד אל החוף. הם באו אל החוף ויראו את ספינת השודדים, בעלת שלשת המפרשים האדמים, ואין איש בה, ככל אשר ספרו הסונוניות. השודדים הלכו כלם אל ספינת דוליטל הרופא לשדד ולבוז.

יוחנן דוליטל צנה על החיות לצעד חרש, וייעלו בדממת השקט על ספינת-השודדים.

דְּרָקוֹן בְּרִבְרִיָּה

הַכֹּל הֵלֵךְ לְמִישָׁרִים, לוֹיֵא חָלָה הַחֲזִיר בְּמַחֲלַת הַנְּזֻלָּת,
בְּאֶכְלוֹ בָּאֵי קִנְהַ-סֶּכֶר רָטֹב וְלַח.

הֵם הִרִימוּ אֶת הָעֵגֶן וְהִתְחִילוּ לַעֲזֹב לְאֵט לְאֵט אֶת
הַמִּפְרָץ, וּפְתָאִם הִתְעַטֵּשׂ גַּב-גַּב בְּקוֹל רֶם, וְשׁוֹדְדֵי הַיָּם שְׁהִיוּ
בְּסָפִינָה הַשְּׂנֵיָה, מִהָרוּ לְרֵאוֹת אֶת הַנְּעֻשָׁה.
בְּרֵאוֹתָם, כִּי הָרוּפָא מִתְחַמֵּק לְבֵרֵת מִפְּנֵיהֶם, וַיִּמְהָרוּ
וַיִּשְׁלְחוּ אֶת אֲנִיָּתָם נִכְחוּ, בְּפִתַח הַמִּפְרָץ, כְּדֵי שֶׁהָרוּפָא לֹא
יֻכַל לְהַפְלִיג בְּמַרְחָבֵי-הַיָּם.

וְרֵאשׁ הַחֲבוּרָה (שְׁמוֹ בֶן-עֲלִי, וְכִנּוּהוּ בְּשֵׁם "דְּרָקוֹן") הָרִים
לְעַמְתּוֹ אֶת אֲגָרוֹפוֹ וַיִּקְרָא בְּקוֹל:

- "נִתְפַסְתָּ, יְדִידִי! וְאַתָּה אָמַרְתָּ לְבֵרֵת בְּסָפִינָתִי? בֶּן?
לֹא הִצַּלְתָּ לְרַמּוֹת אֶת בֶּן-עֲלִי, דְּרָקוֹן-בְּרִבְרִיָּה! נִפְשֵׁי חֲשָׁקָה
בְּבִרְוֹזָךְ וְגַם בְּחֲזִירְךָ. הָעֶרֶב נֹאכַל קְצִיצוֹת מִבֶּשֶׂר-חֲזִיר וּבִרְוֹז
צְלוּי. וְאַתָּה, טָרָם אֲשַׁלְּחֶךָ לְחַפְשֵׁי, תִּכְתֹּב לִידִידֶיךָ לְשַׁלַּח
לִי חֶלֶף חֲפֻשָׁךְ שֶׁ-זָּהָב".

גַּב-גַּב הַמִּסְכָּן הַחַל לְבָכוֹת, וְדָב-דָּב הִכִּין אֶת עַצְמוֹ
לְפָרֵשׁ אֶת כְּנָפָיו, כְּדֵי לְהַצִּיל אֶת חַיָּיו. אֵךְ הִינְשׁוּף תּוּהַ-תּוּהַ
לְחַשׁ בְּאֲזֵנֵי הָרוּפָא:

- " הרבה לדבר עמו, אדוני הרופא. הסבר לו פנים.
ספינתנו הקודמת תטבע עוד מעט. היא תרד תהומה, לפי
דברי העכברים, מחר עם בוא הערב. צדקו, צדקו העכברים.
הסבר להם פנים ודבר עמם, עד אשר תשקע האניה בים.
הרבה לדבר עמם!"

- " דבר עמם עד יום המחרת!" - אמר הרופא. -
"טוב, טוב. אני אעשה את כל אשר אוכל... חכה! ומה
אדבר?"

- " ינסו-נא לבוא הנה" - אמר ג'יפ - "אנחנו נלחם
בהם ונשמידם! רק ששה הם. יבואו-נא. בשובי הביתה

דַּרְקוֹן בְּרַבְרִיָּה

אֶסְפֵּר לְכָל־בְּשִׁיבְתִּי, כִּי נִשְׁכַּחְתִּי וְגִרְשִׁיתִי שׁוֹדְדֵי-יָם אֲמִיתִי.
יְבוֹאוּ-נָא! אֲנַחְנוּ נִרְאָה לָהֶם אֶת כַּחֲנוּנוֹ!
- "אֲךָ הֲלֹא רֹבִים לָהֶם וְחֲרָבוֹת!" - אָמַר הַרֹפֵא. -
"לֹא נַעֲשֶׂה כָכָה. עָלִי לְשׁוֹחַח אֶתֹּו. שְׁמַע-נָא, בֶּן-עֲלִי..."
הַרֹפֵא לֹא כָלָה אֶת דְּבָרָיו, וְשׁוֹדְדֵי-הַיָּם הוֹלְכִים
וְקֹרְבִים, בְּסַפְרָם זֶה עִם זֶה: "מִי מֵאַתָּנוּ יִזְכֶּה לְתַפְסֹת אֶת
הַחֲזִיר בְּרֵאשׁוֹנָה?"
גַּב-גַּב הַמִּסְכָּן נִבְהַל מְאֹד מְאֹד. "דְּחִיק-סְלִיק" הִתְחִיל
לְהִשְׁחִיז אֶת קַרְנָיו בְּתֵרוֹן הַסְּפִינָה, בְּהִתְכַּוְּנוֹ לְקַרְבֵּי. גִּיֵּפ
קִפֵּץ וְנִבַּח וְחָרַף אֶת בֶּן-עֲלִי בְלִשׁוֹנוֹ, לְשׁוֹן-הַכְּלָבִים.
פְּתָאִים קָרָה דְּבַר-מָה, וְשׁוֹדְדֵי-הַיָּם חָדְלוּ מִצְּחֹק
וּמִהִתְלוּצֵץ. פָּחַד נָפַל עֲלֵיהֶם.
בֶּן-עֲלִי הִבִּיט לְמַטָּה וַיִּקְרָא בְּקוֹל:
- "חֲזִיזוּ וְרַעֲסוּ! אַחִי, הַסְּפִינָה שׁוֹקֶעֶת!"
וַיֹּרִידוּ כָל־אֶת עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ, וְהִנֵּה הַסְּפִינָה שׁוֹקֶעֶת,
שׁוֹקֶעֶת וְצוֹלְלֶת. וְאַחַד מֵהֶם אָמַר לְבֶן-עֲלִי:
- "לֹו אֲמַנָּם שְׁקַעָה הַסְּפִינָה, כִּי אִזּוֹ רָאִינוּ אֶת הָעֵכָבְרִים עוֹזְבִים
אוֹתָהּ". - וְגִיֵּפ הַכְּלָב צוֹעֵק אֲלֵיהֶם מִתּוֹךְ הַסְּפִינָה הַשְּׂנִיָּה:
- "הוּי, אֲוִילִים, אֲנָשֵׁי-דָם! זֶה שְׁעֵתִים עָזְבוּ הָעֵכָבְרִים
אֶת סְפִינַתְכֶם: עֲתָה נִלְעַג אָנוּ לָכֶם, יְדִידֵי!"
וְחֲרָטִים הַסְּפִינָה הוֹלֵךְ וַיֹּרֵד בְּמַיִם, וַיְהִי מִרְאָה הַסְּפִינָה
כְּאִלוֹ הִיא עוֹמֶדֶת עַל רֵאשָׁה. שׁוֹדְדֵי הַיָּם נֶאֱחָזוּ בְּתַרְנִיִּים,
בְּמַפְרָשִׁים, בְּחִבְלִים, לְבַל יִפְלוּ הַמְּיָמָה.

המים פָּרְצוּ דֶרֶךְ כָּל החלונות והדלתות. הגלים המו,
השתערו, והספינה נעלמה בתוכם, וְכָל שֵׁשֶׁת השודדים
נעלמו בתוך מי המפָּרֵץ.

אחדים מהם נסו לְגֹשֶׁת אֶל חוֹף הָאֵי, ואחדים נסו
לעלות על הספינה, אֲשֶׁר יָשַׁב בָּהּ דוליטל הרופא. אֵךְ גִּיַּפ
נֶשֶׁךְ אֶת כָּלם בְּחֻטְמָם, וַיִּירָאוּ וַיִּרְחֲקוּ מִשָּׁם וְהִלָּאָה.
פְּתָאִים קָרְאוּ בְּקוֹל פְּחָדִים:

- " כָּלְבֵי-הַיָּם! כָּלְבֵי-הַיָּם בָּאִים! תָּנוּ לָנוּ לְעֹלוֹת עַל
סְפִינְתֵכֶם, לְבַל נִהְיֶה טָרֶף לְכָלְבֵי-הַיָּם! הַצִּילוּנוּ! הַצִּילוּנוּ! –
כָּלְבֵי-הַיָּם! כָּלְבֵי-הַיָּם!"

לְקוֹל צַעֲקוֹתָם הִבִּיט הָרוֹפֵא אֶל הַמַּיִם וַיִּרְא, וְהִנֵּה כָּל
הַמְּפָרֵץ מָלֵא כָּלְבֵי-יָם גְּדוֹלִים, הַשָּׂטִים הִנָּה וְהִנָּה.
הַגְּדוֹל שִׁבְּהֶם קָרַב אֶל הַסְּפִינָה, הוֹצִיא אֶת חֻטְמוֹ
מִתּוֹךְ הַמַּיִם וַיִּשְׁאַל אֶת הָרוֹפֵא:

- "הָאֵתָה הוּא יוֹחֵן דוליטל, הָרוֹפֵא הַמְּפָאָר?"

- "כֵּן" – עָנָה הָרוֹפֵא – "אֲנִי הוּא".

- "טוֹב" – אָמַר כָּלְבֵי-הַיָּם – "מְכִירִים אָנוּ אֶת הַחֲבוּרָה
הַזֹּאת, וּבִיחוד אֶת בֶּן-עֲלִי. אִם הֵם מְצִיִּיקִים לָכֶם, הַגִּידוּ לָנוּ,
וְנֵאכְלֶם בְּכָל פֶּה בְּשִׂמְחָה רַבָּה, לְמַעַן נִמְצָא חוֹן בְּעֵינֵיכֶם,
וְלֹא יוֹסִיפוּ לְהִרְעֵ לָכֶם".

- "תוֹדֵתִי לָךְ" – אָמַר הָרוֹפֵא – "זֶהוּ בְּאֵמֶת מַעֲשֵׂה
יָפָה. אֵךְ חוֹשֵׁב אֲנִי, כִּי אֵין צָרְךָ לְאֶכְלֶם. אֵל תִּתְּנוּם לְעֹלוֹת
אֶל הַחוֹף, עַד אֲשֶׁר אִמְר, - הַשִּׁיטוֹ אוֹתָם כָּל הַזְּמַן בְּמַיִם –

דַּרְקוֹן בְּרַבְרִיָּה

הַתְּבִינֵנוּ? – וְאֵת בֶּן-עֲלִי הֵבִיאוּ אֵלַי, כִּי חִפֵּץ אָנִי לְדַבֵּר עִמּוֹ.”

כָּלֵב הָיָה מְהֵרָה וַיִּדְחֹף אֶת בֶּן-עֲלִי אֶל הָרוּפָא.

- ”שָׁמַע בֶּן-עֲלִי” – אָמַר לוֹ הָרוּפָא, בְּהִרְפִּינוּ אֶת רֹאשׁוֹ מֵעַל הַסְּפִינָה – ”אִישׁ רַע אַתָּה, וְכִי־דוּעַ לִי, הֲרַבִּיתָ לְהַפִּיל חֲלָלִים. כָּלֵב־הַיָּם חֲפָצִים לְטַרְפָּכֶם לְהִנָּאֲתִי, וְאִזּוֹ יִשְׁקֹט הָיָם. אַךְ אִם תִּבְטִיחֵנִי לְמַלְא אֶת אֲשֶׁר אֶצְוֶךָ, וְשַׁלַּחְתִּיךָ מִפֶּה בְּשָׁלוֹם.”

- ”וּמָה אֲעֲשֶׂה?” – שָׁאַל שׁוֹדֵד-הָיָם, בְּתַתּוֹ אֶת עֵינָיו בְּכָלֵב-הָיָם, שֶׁהֲרִיחַ אֶת רַגְלָיו.

- ”אֵל תּוֹסֹף לְהַרְגֵּ אֲנָשִׁים, אֵל תִּגְזֹל, אֵל תִּטְבִּיעַ סְפִינּוֹת בָּיָם. אֵל תּוֹסֹף לְהִיּוֹת שׁוֹדֵד-יָם.”

- ”וּבִמָּה אֲעֲסֹק?” – שָׁאַל בֶּן-עֲלִי – ”וְאֵיךְ אֲמַצֵּעַ אֶת לְחַמִּי?”

- ”אַתָּה וְכָל אֲנָשֶׁיךָ תִּשְׁבּוּ פֹה בְּאֵי הַזֶּה וְתִזְרְעוּ זֵרַע, מְזוֹן לְעוֹפוֹת” – הִשִּׁיב הָרוּפָא – ”גִּדְלֵם וְתִגְדְּלוּ זֵרַע מְזוֹן לְעוֹפוֹת הַכְּנָרִים.”

פָּגַי דַּרְקוֹן בְּרַבְרִיָּה חָזְרוּ מִחֶרֶן.

- ”גִּדְלֵם זֵרַע לְצַפְרִים הַכְּנָרִים!” – קָרָא בְּבוֹז – ”הֵאֵם

אֵין כַּחַי עִמִּי לְשׁוֹטֵט בָּיָם?”

- ”לֹא” – אָמַר הָרוּפָא – ”רַב לָךְ לְשׁוֹטֵט בָּיָם וּלְהִטְבִּיעַ

אֲנָשִׁים וְסְפִינּוֹת לְמַכְבִּיר. כָּל שְׂאֲרִית חֵיךָ תִּשָּׁב פֹּה וְתַעֲבֹד

אֶת הָאֲדָמָה. כָּלֵב-הָיָם מִחִנָּה. אֵל תִּאֲבֹד זְמַן. עֲלִיךָ לְהַחֲלִיט!”

- ”חֲזִיז וְרַעַם!” – נָהַם בֶּן-עֲלִי – ”זֵרַע לְצַפְרִים כְּנָרִים!”

הוא הביט המימה וירא, והנה קלב-הים מרית את רגלו השניה.

- "טוב!" - אמר בעצב - "עובדי אדמה נהיה כלנו!"
- "זכר היטב" - אמר הרופא - "אם תחלל את שבועתך, אם תשוב להרג ולאבד, ואדע את כל אלה מפי הצפרים הפנריות. הנה בטוח, השב אשיב לך פגמוך. אמנם, אינני יודע להוליד ספינה פמוד, אך כל החיות, העופות והדגים ידידי המה, וראש שודדי-הים לא נפחידני, אף דרקון-ברבריה לא יהלך עלי אימים. עתה לך נהיה לעובד אדמה. הנה בשלום!"

והרופא פנה אל קלב-הים הגדול, וירמוז לו בגידו ויאמר לו:

- "הכל פסדרו. תנהו לעלות על החוף".

תוה-תוה כוֹרֵה אֵן

רבות הוֹדָה הָרוּפָא אֶת כְּלָבֵי-הַיָּם עַל חֲסָדָם וְאֶהְבֶּתֶם,
וַיִּפְלִיגוּ, הוּא וְחֵיּוֹתָיו, בְּסִפְיַנְתֶּם הַקֶּלֶה בַעֲלַת שְׁלֶשֶׁת הַמִּפְרָשִׁים
הָאֲדָמִים בְּדַרְכֵם הַבֵּיתָה.

בְּבוֹאֶם אֶל הַיָּם, יִרְדּוּ הַחַיּוֹת אֶל תַּחְתֵּית הַסִּפִּינָה
לְרֵאוֹת, מֵה יִמָּצֵא בָּהּ, וּבַעֲתָה הִיא יָשֵׁב הָרוּפָא, וּמִקְטָרְתּוֹ
בְּפִיו, עַל חֲרָטִם הַסִּפִּינָה וַיִּבֹט בְּאֵיִים הַכְּנָרִיִּים הַשּׁוֹקֵעִים
בְּתַכְלַת עֲרַפְלֵי-הָעָרֵב.

הוּא עוֹמֵד וּמְהַרְהֵר, מֵה-יַעֲשֶׂה עִתָּה בְּקוֹפִים וּמֵה-מֵרְאֶה
גִּנּוּ עִתָּה בְּמַדְמִנָּה, וְהִנֵּה בָּא דָב-דָּב, וּבְפִיו חֲדָשׁוֹת וּנְצוּרוֹת:
- "אֲדוֹנֵי הָרוּפָא!" - קָרָא - "סִפִּינָה זֶה שֶׁל שׁוֹדְדֵי הַיָּם
נִהְדָּרָה הִיא. נִהְדָּרָה מֵאֵין כְּמוֹהָ! הַמְטוֹת עֲשׂוּיֹת אֶטוֹן-מְשִׁי,
וְכָרִים רַכִּים עֲלִיהֶן לְמֵאוֹת. הִרְצָפָה מְרַפֶּדֶת שְׁטִיחִים. קַעְרוֹת
זָהָב, מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה לְרֵב - הַכֹּל בְּשִׁפְעֵ! מַעוֹלָם לֹא רָאִינוּ
דָּבָר כְּזֶה! יִשְׁעֵר-נָא בְּנַפְשׁוֹ: חֲמֹשֶׁה מִיָּנִי דָּגִים כְּבוֹשִׁים
בְּמִרְתָּף! יִרְדּוּ וְיִרְאֶה בְּעֵינָיו! לְמַטָּה מְצָאנוּ תָּא קֶטָן, וְדָלְתוֹ
סְגוּרָה. כְּלַתָּה נִפְשָׁנוּ לְבוֹא וְלִרְאוֹת אֶת אֲשֶׁר בּוֹ. גִּיֵּפ
אוֹמֵר, כִּי שׁוֹדְדֵי-הַיָּם הֲצַפִּינוּ שֵׁם אֶת אוֹצְרוֹתֵיהֶם, אֲךָ

אין בכחנו לפתח את הדלת. ירד-נא ויראה, אולי יוכל לפתחה".

הרופא ירד מטה וירא, כי הספינה אמנם נהדרה מאד. הוא מצא את כל החיות נקהלות על יד הדלת הקטנה ומנחשות, מה בחדר פנימה. הרופא אחז במנעול, אך הדלת לא נפתחה. וילכו כלם לחפש את המפתח, ויבקשו ויחפשו תחת המזננים ותחת השטיחים ובכל המזנונים ובכל הארונות ובכל הארנזים והמלתחות. בכל חפשו.

ובעת החפושים מצאו הרבה דברים חדשים יפים מאד, אשר גזלו שודדי-הים בספינות אחרות. הם מצאו עטיפות-קשמיר, הדקות כקורי-העכביש והמרקמות פרחי-זהב; כדים מלאים טבק משבח מימאיקה; תבות-שן מלאות תה רוסי; כנור עתיק, שמיתרו קרוע, ותמונה אחת מצירת בצדו; אסף גדול של ציורי השחמט; חטובי אלמוג וענבר; מטה לטיול וחנית בתוכו; חצי תריסר גביעים, ששוליהם מצפים כסף; תבת ספר טובה ונאה. אך בשום מקום לא יכלו למצוא את המפתח.

הם שבו אל הדלת, וגייפו התחיל להציץ בחור המנעול. אך דבר-מה עמד על יד הכתל ולא נתן להביט.

הם עומדים ומתרהרים, והינשוף תוה-תוה קרא פתאם:

- "הסס! שמעו! נדמה לי, כי מי-שהוא נמצא בחדר!"

כלם נשתתקו לרגע והרופא אמר:

- "אך משגה עמד, תוה-תוה, אינני שומע דבר".

תוה-תוה כֹּרְחָ אֵן

- "שׁוֹמֵעַ אֲנִי, שׁוֹמֵעַ - - זֶה בְּרוּר" - אָמַר הַיִּנְשׁוּף. -
"הִנֵּה שׁוֹב... הָאֵם לֹא תִשְׁמָעוּ?"
- "לֹא, אֵינְנִי שׁוֹמֵעַ דְּבָר" - אָמַר הַרוֹפֵא - "וַיִּמָּה תִשְׁמָע
אֶתָּה?"
- "שׁוֹמֵעַ אֲנִי קוֹל, כְּאֵלּוּ מִי-שֶׁהוּא שֵׁם אֶת יָדוֹ
בְּכִיסוֹ" - אָמַר הַיִּנְשׁוּף.

- "אֲךָ הַקוֹל הַזֶּה בֵּל נִשְׁמָע" - אָמַר הַרוֹפֵא - "הֵן לֹא
תוּכַל לְשָׁמְעוֹ מִבְּחוּץ".
- "סְלִיחָה, אֲדוֹנִי, שְׁמוֹעַ שְׁמַעְתִּי" - אָמַר הַיִּנְשׁוּף. -
"שְׁמָעוּ: מַעֲבֵר לְדַלֵּת שֵׁם מִי-שֶׁהוּא אֶת יָדוֹ בְּכִיס. אֵין לָךְ
דְּבָר, שֶׁלֹּא יִשְׁמִיעַ קוֹל, וְאֵם חוּשׁ שְׁמַעְךָ מִפְּתַח, שְׁמוֹעַ
תִּשְׁמָעֶהוּ. הַעֲטִלְפִים שׁוֹמְעִים אֶת צַעְדֵי הַחִפְּרָפְרוֹת בְּמֵאוֹרוֹת

האדמה, כי חוש שמעם מפתח. ואנחנו הינשופים, שומעים היטב באזן אחת ויודעים, מה צבע החתלתל, אם רק ימצמץ בעיניו באפלת הלילה.

- "רזי לי, רזי לי" - אמר הרופא - "הדבר מענגן מאד... האזינה עוד פעם ואמר לי, מה הוא עושה שם..."

- "אינני יודע ברור, אם גבר הוא זה" - אמר הינשופי. - "אולי נקבה היא. הרימני-נא, למען אשים אזני בחור המנעול, ואגיד לך את אשר אשמע".

הרופא הרים את הינשופי והגישו אל חור המנעול. כעבר רגע ספר תוה-תוה:

- "עתה משפסף הוא את ידו בפניו. היד קטנה, וגם הפנים קטנות. אולי אשה היא זו - לא. עתה הוא מסיר את השער מעל המצח - אך גבר הוא".

- "גם הנשים נוהגות לעשות כן" - אמר הרופא.

- "נכון הדבר" - אמר הינשופי - "ואולם השער הארד משמיע אנשה אחרת. הסס. שימו לב, שהחזיר לא יפריע. אל תשאפו רוח, למען איטיב לשמע. קשה מאד הדבר, והדלת עבה כל כך! היו שקטים, עצמו את עיניכם ואל תשאפו רוח".

תוה-תוה התכוף והקשיב קשב רב.

לבסוף נשא את עיניו ויאמר:

- "האיש היושב שם אמלל מאד, הוא בוכה. הוא

תוה-תוה כורה און

מתאפק, לבל יתנפח, כדי שלא נשמע את בכיו. אך שמעתי
היטב את דמעתו נוֹפֶלֶת על שרוולו".
- "ואֶפְשֶׁר זוּהי טַפַּת מַיִם, שֶׁדֹלְפָה מִן הַתְּקָרָה?" -
שאל גב-גב.
- "בער וכסיל! עם-הארץ שְׂכֻזָּה!" - נָשַׁף הַיִּנְשׁוּף.
"טפת מים הדולֶפֶת מִן הַתְּקָרָה מִגְבִּיכָה אֶת הַשָּׂאוֹן פִּי עֲשָׂרָה".
- "טוב" - אָמַר הַרוֹפֵא - "הָאֵמֶלֶל נָתוּן בְּצָרָה, וְאִנְחָנוּ
נְבוֹא וְנִרְאָה, מַה לַעֲשׂוֹת בּוֹ. הִבִּיאוּ לִי קֶרֶדִים, וְאֲשַׁבֵּר אֶת
הַדָּלֶת".

הולכי רכיל שבבים

מינך הביאו קרדום, וְהרופא נקב בדלת חור גדול.
מתחלה לא נראה דבר, כי החושך היה גדול מאד, ויוצא
הרופא גפרור ונדליקנו.

החדר היה קטן מאד, נמוך, בלי חלונות. רהיטים לא
היו בו, מלבד שרפרף אחד. מסביב, על יד הכתלים, עמדו
חביות גדולות, מהדקות היטב אל הרצפה, אשר לא זו
ממקומן בנוע הספינה בגלים. מעל לחביות, על יתדות-עץ,
היו תלויים פדי-עופרת שונים בגדלים. ריח-יין חריף מלא
את חלל-החדר. ובאמצעיתו, על הרצפה, ישב ילד כבן
שמונה, וימרר בכי.

- "לדעתי, זהו מרתף-היין של שודדי הים!" – לחש
גיפ.

- "כן, יין משמר!" – אמר גב-גב – "לריחו הולך ראשי
סחרחר".

פחד גדול נפל על הילד, בראותו את הרופא ואת כל
החיות המציצות בו דרך חור הדלת. אך בראותו לאור
הגפרור את פני הרופא, חדל מבכות ויקם ממקומו.

- "אתה אינך שוֹדֵד-ים, לא כן?" – שאל חרש.
הרופא הרפין ראשו וצחק בקול גדול. גם היֵלֵד נתן
קולו בצחוק ויגש אל הרופא ויושט לו את ידו.
- "כצחק איש טוב תצחק, ולא כשוֹדֵד-ים" – אמר
לו היֵלֵד. – "אולי תוכל להגיד לי, איזה מקום דודי?"
- "לצערי לא אוכל להגיד לך" – אמר הרופא. – "מתי
ראיתו באחרונה?"
- "שלושום" – ענה היֵלֵד. – "אני ודודי הפלגנו בסירתנו
לצוד דגים. באו שוֹדֵד-הים ותפשונו. את הסיכה הטביעו
ואותנו הביאו לספינתם. הם אמרו לספח את דודי אליהם
להיות שוֹדֵד-ים כמוהם. אך דודי עגם, כי דג ישר לא ילך
להרג ולשדד. ויקצף מאד ראש השוֹדֵדִים ויחרק שן ויאמר,
כי אם דודי לא ישמר את פקדוֹתָיו, והשליכוהו המימה.
אותי הורידו למטה, ולאזני עלה קול מהלמות. ביום השני
העלוני, נאראה, ודודי אין. שאלתים, איהו, ולא ענוני.
חוששני, כי השליכוהו המימה והטביעוהו".
והיֵלֵד שב לבכות בכי מר.
- "חכה מעט" – אמר הרופא – "אל תבכה. בוא
לחדר-האכל, ונשתה תה ונשוחח. אפשר מאד, כי דודך
שלים ובריא. הן לא ראית אותו מטבע במים, לא כן? גם
זו לטובה, אולי נצלית למצאו. גלך נשתה תה ונאכל
מרקחת-דבֶדְבָנִים. אחר נראה, מה-לעשות".
כל החיות עמדו ושמעו את השיחה הזאת בסקרנות

רבה. בבואם לחדר האכל לשנתות תה, קם דב-דב על פסא הרופא ויאמר:

- "ישאל-נא את פי הדלפינים, ואמרו לו, אם הטביעו השודדים את דוד-הילד. הם יודעים הכל".

- "נכון מאד" – אמר הרופא, בבצעו את הלחם ובשימו עליו מרקחת-דבדבנים.

- "מה תמלל כה בלשונך?" – שאל הילד.

- "בלשון הברנזים דברתי" – ענה הרופא – "דברתי עם דב-דב חביבי".

- "ואני לא ידעתי, כי הברנזים יודעים דבר" – אמר

הילד. – "האם גם שאר חיותיך יודעות דבר? ומה היא החיה הנפלאה הזאת, בעלת שני הראשים?"

- "חס" – לחש הרופא – "זהו "דחיק-סליק". אל

תראה פנים, שאנחנו משוחחים בו, מוג-לב הוא מעין כמהו... אמר לי, איך פלאו אותך בחדר הזה?"

- "שודדי-הים פלאוני בחדר, בבואם לגזל ספינה אחרת.

שמעתי פורצים בדלת ולא ידעתי מי. אשמח מאד לראות פניך. אולי תוכל למצא את דודי?"

- "ננסה, נתאמץ בכל כחנו" – אמר הרופא – "ומה הוא דודך, מה מראהו?"

- "אדמדם הוא, אדמדם-בהיר, ובאחת מינדיו מחקה עגן. גבור חיל הוא דודי, טוב לב ואמיץ מפל ספני האוקינוס האטלנטי.

"עוזו", זה שם סיכתו. זוהי סיכת-שיט טובה מאד".

הולכי רכיל שבבים

- "שיט זה מה הוא?" – שאל גב-גב את ג'יפ.
- "זוהי סיכה לשוט בה בים! הסס! אל תפריעו!" –
ענה ג'יפ.

- "נאני חשבתני כי זהו מין משקה!"
הרופא הנית את הילד בחדר-האכל לשחק בחיות,
והוא עלה לראות, אולי יקרו לו דלפינים.
עוד מעט וקהל דלפינים נראה, אשר עשו דרכם
לבְרִזִילָה, והמה קופצים ורוקדים על פני הגלים.
בראותם את הרופא, קרבו אליו ויִדְרְשוּ בְשִׁלוֹמוֹ.
הרופא שאלם, אם פגשו אי-שם בדרך איש אֲדַמְדָּם,
אשר באחת ידיו מחקה עגן.

- "לבעל הסיכה "עוזו" תשאלי?" – שאלו הדלפינים.
- "כן" – אמר הרופא – "לשלומו אשאל. הוא טבע בים?"
- "סיכתו טבעה" – ענו הדלפינים. – "ראינוה מנחת
על קרקע הים. אך איש אין בה. חקרנו ונדרשנו".

- בן-אחיו, והוא ילד, יושב בספינתו ומתאבל" –
אמר הרופא – "יבא הוא, פן טבע דודו בים. אולי תוכלו
להגיד לי ברור, הטבע האיש או לא?"

"לא, הוא לא טבע: את הדבר הזה שמענו מפי
הסרטנים, בעלי עשר הרגלים, שוכני המעמקים. את כל
חדשות הים יודעים אנו. על פן נקרא בפי הרכיכות "הולכי-
רכיל שבבים". הבע-נא לילד את צערנו העמק, שאין ביכלתנו
להגיד לו, אינה דודו. בטוחים אנו כי הוא לא טבע בים".

דוליטל הרופא ומארעותיו

הרופא מהר להביא את הבשורה הזאת ליֵלד, והוא
מחה כף ורקד משמחה. "דחיק-סליק" הושיב את היֵלד על
גבו והקיף פעמים מספר את השלחן. וכל החיות רצו אחריהם,
בהכותן בפפות אל מקסי-הקדרות, כי דמו לערך תזמרת
נעימה ונאה.

חוש-הָרִיחַ

- "וּבְכוֹן, דִּוְדָךְ לֹא טַבַּע בַּיָּם" – אָמַר הַרוּפֵא – "הַדְּבַר גְּלוּי וְיָדוּעַ. עֵתָה גַלְךָ לַחֲפָשׂוֹ".

דָּב-דָּב נִגַּשׁ אֵלָיו שׁוֹב וַיֹּאמֶר:

- "יִשְׁאַל-נָא אֶת פִּי הַנְּשָׂרִים, אֵינָה מְקוֹם הָאִישׁ. אִין בְּעוֹלָם מִיֵּטִיב לְרֵאוֹת כְּנִשְׂרָ. מִגְּבַה־מְרוֹמִים יִמְנוּ הַנְּשָׂרִים אֶת הַנְּמָלִים הַרוֹחֲשׁוֹת עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. יִשְׁאַל-נָא אֶת פִּי הַנְּשָׂרִים!"

וַיִּשְׁלַח הַרוּפֵא סְנוּנִיַת אַחַת לְהַבִּיא אֶת הַנְּשָׂרִים.

וַתֵּשֶׁב הַסְּנוּנִיַת מְקַץ שְׁעָה קָלָה, וְעַמָּה שְׁשָׁה נְשָׂרִים שְׁשָׁה מִיָּנִים: הַנְּשָׂר הַשְּׁחוֹר, הַנְּשָׂר הַקָּרָח, הַנְּשָׂר שׁוֹלְהָ-הַדְּגִים, נְשָׂר-הַזָּהָב, נְשָׂר-הַצִּיד וְנְשָׂר-הַמַּיִם לְכוֹן-הַזָּנָב. וַיְהִי גִדְל כָּל נְשָׂר פִּי שְׁנַיִם מִגְדָל הַיָּלָד. הֵם יָשְׁבוּ שׁוֹתֵקִים וְזוֹעֲפִים. עֵינֵיהֶם הַשְּׁחוֹרוֹת הַגְּדוֹלוֹת רְבוּ בְּרִקִּים.

גַּב-גַּב פָּחַד מְאֹד וַיִּמְהַר לְהִתְחַבֵּא מֵאַחוּרֵי הַחֲבִית. נִדְמָה לוֹ, כִּי הָעֵינַיִם הַנוֹרְאוֹת הָאֵלֶּה חוֹדְרוֹת אֶל קַרְבּוֹ,

משותקקות לדעת, מה הם הדברים, אשר גנב היום לארחת-
הבקר.

ויאמר הרופא לנשרים:

- "איש אחד אבד, דיג אדמדס, אשר באחת מינדי
מחקה עגן. אולי תואילו לבקשו ולמצאו? הילד הזה הוא
בן-אחיו".

אין הנשרים מרבים בשיחה. ניצענו ויאמרו יחד כלם
בקולם הצרוד:

- "הי אדוני בטוח, למען יוחנן דוליטל נעשה הכל".
הם עפו, וגב-גב יצא מאחורי החבית לראות בעופם.
הנשרים התרוממו, הגביהו, אחר התפרדו וניטו לכול ארבע
הרוחות, נגבה, צפונה, ימה וקדמה. בעיני הרואים נדמו
כגרגרי-חול זעירים הנשאים ברחבי שמי התכלת.

- הוי, הוי, הוי" – קרא גב-גב בלחישת – "איזה גבה!
איזה רוס! ואיך זה לא יחרכו את נוצתם באור השמש?"
הם נעלמו ושבו עם השכה.

ויספרו הנשרים:

- "חפשנו, בקשנו בכל הימים, בכל הארצות והאיים,
בכל הערים והכפרים אשר במחצית כדור הארץ הזאת –
ולשוא. ברחוב הראשי אשר בעיר גברלטר ראינו שלשה
חוטאים אדמים מתננפים על עגלה קטנה, סמוך למאפיה.
אך אלה היו חוטי אדרת אהת. לא מצאנו את עקבות האיש
לא בארץ ולא במים... בן. למען יוחנן דוליטל נעשה הכל!"

והנשָׁרִים פָּרְשׁוּ אֶת כַּנְפֵיהֶם ויָשׁוּבוּ לְקַנְיֵהֶם. אֶל סַלְעֵי הַהָרִים.

- "ומה נַעֲשֶׂה עִתָּה?" - אָמַר דָּב-דָּב אַחֲרֵי לְכַתֵּם. -
"אֵת דּוֹד הַיֶּלֶד עֲלִינוּ לְמִצָּא - וַיְהִי מָה. הַיֶּלֶד הוּא כִךְ מְאֹד,
עוֹדוֹ טְעוֹן הַשְּׂגָחָה. אֵין יֶלְדֵי הָאָדָם כַּבְּנֵי-הַבְּרוֹז - טְעוּנִים
הֵם טְפוֹל וּדְאָגָה... מִי יִתֵּן לָנוּ אֶת טְשֵׁי-טְשֵׁי הַטּוֹב וְהַנְּחָמָד!
מָה חִפְצָתִי דַעַת, מָה אֲתוֹ!"

"לוֹ הָיָה אֲתָנוּ פּוֹלִינְסִיָּה!" - אָמַר הַעֲכָבֵר הַלְבָן -
"הוּא הָיָה מוֹצָאוֹ מְזֻמָּן! הַתְּזִכָּר, אֵיךְ הִצִּיל אוֹתָנוּ מִבֵּית-
הַסֵּהר? אֵלֵי! אֵלֵי! מָה רַבָּה חֲכָמָתוֹ!"

- "אֵין דַּעְתִּי נוֹחָה מִן הַנְּשָׁרִים הָאֵלֶּה!" - אָמַר גִּיפ -
"גְּאוּתָנִים הֵם. רְאִיתֶם, אָמְנָם, חֲדָה מְאֹד, אַךְ אֵינָם יוֹדְעִים
לְמִצָּא עֲקֻבוֹת אָדָם, וְעוֹד הֵם בָּאִים וּמְסַפְּרִים בְּחֻצְפָּה יִתְרָה,
כִּי אֵין לְמִצָּא אֶת הָאָדָם! גְּאוּתָנִים הֵם, פְּאוֹתוֹ כָּלֵב-הַצֶּאֱן
בְּמִדְמָנָה. גַּם אֵת הַדְּלָפִינִים, הוֹלְכֵי-רְכִיל אֵלֶּה, אֵינְנִי אוֹהֵב.
הֵם הַשְּׁפִילוּ לְדַעַת, כִּי הָאִישׁ אֵינְנוּ בָּיִם, אַךְ כְּלוּם צָרִיכִים
אָנוּ לְדַעַת אֶת הַמְּקוֹמוֹת, שֶׁהָאִישׁ אֵינְנוּ שָׂם? יִרְאוּ-נָא לָנוּ
אֶת הַמְּקוֹם, שֶׁהוּא נִמְצָא שָׂם!"

- "אֵל-נָא תִרְבֶּה דְבָרִים" - אָמַר גַּב-גַּב - "קַל מְאֹד
הַדְּבוּר, אַךְ קִשָּׁה מְאֹד הַמַּעֲשֶׂה לְמִצָּא אָדָם בְּמֵלֶא הָעוֹלָם.
אוֹלֵי הַלְבִּינּוּ שְׁעָרוֹת הַדִּיג מַעֲצָמַת-גַּעְגּוּעִים אֶל הַיֶּלֶד, וְלָכֵן לֹא
יָכְלוּ הַנְּשָׁרִים לְמִצָּאוֹ. אֲתָה אֵינְךָ יוֹדֵעַ הַכֹּל. אֲתָה מְדַבֵּר וְאֵינְךָ
עוֹשֶׂה. כְּמוֹךְ כְּנְשָׁרִים אֵינְכֶם יוֹדְעִים, אֵינָה מְקוֹם דּוֹד הַיֶּלֶד!"

- "האמנם?" - אמר הכלב - "וימה חכמתך אתה, בול-
צלי שפמותך? הן טרם התחלתי בדבר! חכה ותראה!"
נילך גיפ אל הרופא ויאמר:
- "ישאל-נא את הילד, אולי יש לו חפץ מחפצי דודו".
הרופא שאל את הילד, והוא הראה לו טבעת-זָהב
קשורה בחבל על צוארו, כי אצבעו היתה קטנה מדי. הילד
ספר, כי הדוד מסר לו את הטבעת, באשר התנפלו שודדי-הים.
גיפ הריח בטבעת ויאמר:
- "זה לא יסכן. שאל אותו, אולי יש לו חפץ אחר
מחפצי דודו".
אז הוציא הילד מטפחת גדולה אדמה ויאמר:
- "מטפחת דודי היא!"
אך הוציא וגיפ קרא בקול:
- "טבק הרחה! רוחות נשדים! מין משבח! האם אינכם
חשים? דודו הריח טבק! שאל-נא אותו, אדוני הרופא!"
הרופא שאל את הילד, והוא ענהו:
- "כן, דודי הריח טבק!"
- "טוב" - אמר גיפ. - "כמעט שמצאנו את האישי
הזה. הדבר קל מאד לעשותו, כמעשה חליבת חתלתל. אמר
לילד, כי אני אמצא את דודו במשך שבוע ימים. נעלה
ונראה מאין הרוח נושבת".
- "כבר החשיתך" - אמר הרופא - "ובחשך לא תמצאנו".
- "אין לי צרך באור, כדי למצא אדם, שהריח

טבק" – אמר ג'יפ, בעלותו במדרגות. – "לו נדף מן האדם הזה ריח חבל או מים רתוחים – אז היה הענין אחר. ואולם טבק-הרחה! הב! הב!"

- "האם למים רתוחים ריח משלהם?" – שאל הרופא.
- "כמובן" – אמר ג'יפ. – "ריח מים חמים שונה בתכלית מריח מים קרים או קרח – ריחם דק מאד. פעם נזדמן לי למצא איש במרחק עשר פרסאות בחשכת הלילה לפי ריח המים החמים, שהשתמש בהם בעת התגלחו – סבון לא היה לו למסכן זה. נראה עתה, מאיזה צד נושבת הרוח. ערך רב לרוח, פשרוצים להרית אל פני מרחקים גדולים. לא רוח עזה, וכמובן, שתהא נושבת מן הצד ההוא. ריח רכה, לחה, נוחה – אך זוהי רוח טובה – ה! ה! הנה רוח צפונית נושבת!" – ג'יפ עלה על חרטום הספינה והחל להריח באויר. הוא נענע בראשו ונחש בחשאי:

- "זפת; בצל ספרדי; מעיל רטב; עלי דפנא; גומי חרוך; וילאות מכבסים – לא, הם תלויים, כדי להתניבש; שועלים – אלפי שועלים, גורי שועלים..."

- "האמנם תכיר את כל הריחות האלה ברוח הזאת?" – שאל הרופא.

- "כמובן" – ענה ג'יפ. – "אלה הם הריחות הפשוטים ביותר, העזים ביותר. פלב-החצר, שחלה בנזלת, גם הוא יכיר בהם. עתה חכו-נא – אני אקרא לכם בשם ריחות מיחדים, שהביאה הרוח הזאת, - ריחות דקים מאד".

גיפ עצם את עיניו, הרחיב נחיריו ושאף אור מלא חזהו.

זמן רב עמד, לא הגיד דבר, כמו חדל מנשם.
לבסוף התחיל דובב, כמו זמר דבר-מה עצב מתוך חלום:

- "לבנים" – לחש בדממה – "לבנים עתיקות, שנתפוררו ברבות הימים בגדר הגן; נשימתן הערבה של פרות רכות, שבאו לשתות ממיי פלג-ההרים; גג-הברזל של השבך, ואפשר של מחסן, המוצף אור-שמש; כפפות רכות של עור-צבי המנחות בתבת עץ-אגוז; דרך מאבקות, ובה שקת סוסים תחת העצים; פטריות קטנות מציצות מתוך עלי השלכת!...!..."

- "גזר-הבר?" – שאל גב-גב.
- "לא! – אתה רק על אכל תחשב תמיד. לא ולא.
וטבק-הרחה אין – מקטרת, סיגרות, וטבק הרחה אין. נחכה לרוח דרומית".

- "כמוכן, הרוח רק הוא אשם" – אמר גב-גב – "אתה אינך אלא רמאי ובדאי, גיפ, הנשמע כדבר הזה – למצא אדם בלב האוקינוס לפי הריח בלבד? אמרתי, כי לא תצלחי."
- "חכה-נא!" – ענה גיפ בקצף – "עוד מעט ואשך את חטמך! חושב אתה, כי אם הרופא אסר עלי ללמדך נימוס ודרך-ארוך, מתר לך לעשות ככל העולה על רוחך!"
- "אל תרגזו!" – אמר הרופא. – "רב לכם. החיים קצרים. אמר-נא לי, גיפ, מאין באים הריחות עתה?"

חוש-הריח

- "רַבִּים בָּאִים מִדְּבוּנָשִׁיר אוּ מֵאוֹאֶלֶס" – הַשִּׁיב גִּיפ –
"הַרוּחַ נוֹשֶׁבֶת מִשָּׁם".

- "כֵּן!" – אָמַר הַרוּפָא – "הַפֶּלֶא וְנִפְלֵא! אֶת כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֶכְתֵּב בְּסִפְרֵי הַחֲדָשׁ, לְזִכְרוֹן-עוֹלָם. לוֹ חוֹנְנֵתִי אֲנִי
בְּחוּשׁ-רִיחַ שְׁפָזָה – וְאוֹלָם – לֹא – טוֹב לִי כִּי אֶהְיֶה אֲשֶׁר
אֶהְיֶה. יִרְדּוּ לְאָכַל אֶרְחַת הָעָרֵב. אֲנִי רָעֵב מְאֹד".
- "וְגַם אֲנֹכִי" – אָמַר גֶּב-גֶּב.

כָּף-הַסֵּלַע

בַּיּוֹם הַמַּחֲרַת הַשְּׂפִימוֹ כָּלֵם בַּבֶּקֶר וַיִּרְדּוּ מִמַּטּוֹתֵיהֶם.
 הַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה בְּהִירָה, וְרוּחַ נָגַב נִשְׁבָּה.
 כַּחֲצֵי שָׁעָה עָמַד גַּיִף וְהָרִית אֶת הָרוּחַ הַזֹּאת. אַחֲרֵי-
 כֵּן יָרַד אֶל הָרוּפָא וַיִּנְעֲנַע בְּרֹאשׁוֹ.
 - "רִית שֶׁל טַבַּק-הַרְחָה אֵין, אֵין" - אָמַר בְּעֶצֶב -
 "נַחֲפָה, עַד אֲשֶׁר תִּשָּׁב רוּחַ מְזַרְחִית".
 בַּשָּׁעָה הַשְּׁלִישִׁית אַחֲרֵי הַצְּהָרִים הַתְּחִילָה נוֹשֶׁבֶת רוּחַ
 מְזַרְחִית. אַךְ גַּם בָּהּ לֹא מָצָא גַּיִף שְׂמִיץ רִיחַ שֶׁל טַבַּק-הַרְחָה.
 הִזְלִד סָבֵל עֲנוּיִים נוֹרָאִים וַיִּחַל לִבְכוֹת. הוּא אָמַר, כִּי
 לְעוֹלָם לֹא יִמָּצְאוּ עוֹד אֶת דּוֹדוֹ. אַךְ גַּיִף אָמַר לְרוּפָא:
 - "הַגִּידָה לּוֹ, כִּי בְּנִשְׁבַּ רוּחַ מַעֲרָבִית מְצוּא אִמְצָא אֶת
 דּוֹדוֹ, אִם גַּם יִהְיֶה בְּאֶרֶץ סִין. כְּמוֹכֵן, אִם עוֹדְנוּ מְרִיחַ טַבָּק".
 שְׁלֹשָׁה יָמִים חָפוּ לְרוּחַ הַמַּעֲרָבִית. הִיא הַתְּחִילָה בַּיּוֹם
 הַשְּׁשִׁי כְּעֵלוֹת הַשָּׁחַר. עָרְפֶּל קָל וְלַח רָבֵץ עַל פְּנֵי הַיָּם.
 נִשְׁבָּה רוּחַ רַכְרַכָּה, חַמִּימָה, לָחָה.
 גַּיִף נִעוֹר וַנְּחַפֵּז מִיָּד לְמַעַלָּה לְהָרִית בְּאֵוִיר. הוּא הִיָּה
 נִרְגָּשׁ מְאֹד וַיִּרְצֶה לְהַעִיר אֶת הָרוּפָא.

- " יָקוּם אֲדוֹנֵי הָרוּפָא " - קָרָא בְּקוֹל - "מְצֹאֲתֵינוּ!
מְצֹאֲתֵינוּ! אֲדוֹנֵי הָרוּפָא! עוֹרָה! הַתְּעוֹרְרָה! שְׁמַע! אֲנִי
מְצֹאֲתֵינוּ! רוּחַ מִמְעַרְבַּ בָּאָה, וְרִיחַ עֹז שֶׁל טַבַּק-הַרְחָה נִשְׁאָ
עִמָּה. עֲלֵה חִישׁ וְהִפְנֵה שְׁמָה אֶת הַסְּפִינָה".

הָרוּפָא הַתְּגַלְגַּל וַיֵּרָד מִן הַמַּטָּה וַיִּקְרַב אֶל הַהֲגָה לְהַפְנוֹת
אֶת הַסְּפִינָה.

- " עֲתָה אֲעֲלֶה אֶל חַרְטֹם הַסְּפִינָה!" - אָמַר גִּיִּפ -
"וְאַתָּה תִּשֵׁים אֶת עֵינֶיךָ בְּחַטְמִי, וְאֵל כָּל אֲשֶׁר אֲשַׁלְּחֶהוּ תִּפְנֶה
אֶת סְפִינְתְּךָ. הָאִישׁ נִמְצָא בְּקִרְבַּת-מְקוֹם. הָרִיחַ חֹזֵק מְאֹד.
וְהָרוּחַ כֹּה נְעִימָה וְלֶחֶה. עֲתָה שִׁים בִּי אֶת עֵינֶיךָ".

כָּל הַבֶּקֶר עָמַד גִּיִּפ עַל חַרְטֹם הַסְּפִינָה, הָרִיחַ בְּאֹוִיר
וְהוֹרָה לְרוּפָא אֶל אֲשֶׁר יִפְנֶה אֶת הַסְּפִינָה, וְכָל הַחַיּוֹת וְהַיְלָד
עָמְדוּ וַיִּפְקְחוּ אֶת עֵינֵיהֶם לְרוֹחָה וַיִּבְיטוּ בְּכָלֵב.

לְעַת הַצְּהָרִים שֶׁלַח גִּיִּפ אֶת דָּב-דָּב לְהַגִּיד לְרוּפָא, כִּי

דוליטל הרופא ומארעותיו

הוא נרנזו מאד, ונדבר לו אליו. דב-דב הבהיל את הרופא
מן הקצה השני של הספינה. גיפ אמר לו:

- "דוד היילד מת ברעב. עלינו למחר אליו".

- "איך תדע, כי הוא סובל רעב?" – שאל הרופא.

- "רית אחר, מלבד הטבק, לא יעלה באפי" – אמר

גיפ. – "לו בשל האיש או אכל דבר-מה, והרגשתי בו מיד.

ואולם גם מים חיים לשתיה אין לו. כל היום מרבה

הוא להרית טבק. אנחנו הולכים וקרבים אליו, כי הריח

הולך וחסק. מחר ככל האפשר. בטות אני, כי הוא מת

ברעב".

- "טוב" – ענה הרופא וישלח את דב-דב לקרא

לסנוניות למשך את הספינה כמו אז, בברחם מפני שודדי-

הים.

מיד הופיעו הצפרים האמיצות ותרמתנה ותמשכנה את

הספינה.

במהירות רבה נשאה הספינה על פני הגלים. ודגי-

הים קפצו ויברחו הצדה, לבל יהרגו.

כל החיות היו נרגשות מאד. הן חדלו מהביט אל גיפ

ותבטנה קדימה, לראות יבשה או אי, אשר שם ישב האיש

הרעב.

שעות עברו, חלפו. הספינה טסה על-פני ראי הים

המבהיק, ומסביב אין סמן יבשה.

החיות לא דברו דבר, כי אם ישבו מסביב בדממה.

כף-הסלע

עצובות ומדכאות. הילד שֶׁתק ביגונו. גם גיפ יֵשֵׁב עֲצוּב רוח.

רק לפנות ערב, בִּשְׁקֵעַ הַשֶּׁמֶשׁ, קִפְצוּ כָלֶם לְקוֹל צַעֲקַת הַיְנָשׁוּף תוה-תוה, אֲשֶׁר יֵשֵׁב בְּרֹאשׁ הַתֵּיכֵן.

- " גיפ! גיפ! רואה אני סלע גבה, גבה!" – צעק הַיְנָשׁוּף. – "הביטה שם, במקום שמים נאֲרָץ יִשְׁקוּ! הַתְרָאָה אֶת קַרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ מְזַהֵבוֹת עַל פְּנֵיו? הֲאִם בָּא מִשָּׁם הַרְחִיחִי?" – "כן, כן, הריח בא משם! סוף-סוף!"

הם קרבו ויראו סלע גדול מאד, כְּשֶׁדָּה גְדוֹל, וְעַל הַסֵּלַע אֵין עֵץ, אֵין חֲתִימַת-דָּשָׁא. עִירָם הוּא וְחֲשׁוּף, כְּרֹאשׁ קֶרֶח.

הרופא הפנה שמה את הספינה, אֵךְ כָּל אִישׁ לֹא נִרְאָה לְעֵינָיו. החיות הציצו והביטו, וְיִוְחָן דוֹלִיטֵל הִבִּיא אֶת הַמִּשְׁקָפֵת. כָּל יָצִיר חֵי לֹא נִגְלָה לְעֵינֵיהֶם – לֹא שַׁחַף, לֹא כוֹכַב-יָם, אֵף לֹא פִלְטַת אֶצְהָ.

כָּלֶם עָמְדוּ דוּמָם וְהִקְשִׁיבוּ. בְּאֲזִינֵיהֶם עָלָה רַק קוֹל דְּכִי הַגְּלִים, אֲשֶׁר נִפְצוּ אֶל דְּפְנֵי הַסִּפִּינָה.
אֵז הִחְלוּ לְצַעֵק: " הֵי! הֵי! הֵנָּה, אֵי!" – עַד אֲשֶׁר נִעֲשׂוּ צְרוּדִים.

ואולם רק ההד עָנָם מֵעַל כֶּף-הַסֵּלַע.

הילד התייפח ויאמר:

- " ירא אני, כי לא אֲרָאָה אֶת דוֹדֵי לְעוֹלָם, לְעוֹלָם!

וּמָה אֲמַר, מָה אֲגִיד בְּשׁוּבֵי הַבְּיָתָה?"

וְגִיפ אָמַר לְרֹפֵא :

- "הוא שם! הוא שם! מִפֶּה וְהִלָּאָה אֵין עוֹד רִיחַ טִבָּק!
הוא פֶּה, אֹמֵר אֲנִי לְכֶם. קִרְבוּ אֶל הַסֵּלַע, אֲנִי אֶעֱלֶה וְאֶרְאֶה!"
הַרֹפֵא קָרַב אֶל הַסֵּלַע, הוֹרִיד אֶת הָעֵגֶן וַיַּחַד עִם גִּיפ
יָרַד שָׁמָּה.

גִּיפ הִחֵל לְהַרִית אֶת הָאֲדָמָה וְלָרוֹץ סָבִיב. הוּא רָץ
קָדָם וְאַחֹר, יָמִין וּשְׂמָאל, גַּם בְּאֶלְכֶסוֹן. וְאֵל אֲשֶׁר רָץ הֵלךְ
עִמוֹ הַרֹפֵא, עַד אֲשֶׁר פָּלוּ כַחוֹתָיו.

סוֹף-סוֹף הַשְּׁמִיעַ גִּיפ קוֹל נְבִיחָה וַיֵּשֶׁב. הַרֹפֵא נִגַּשׁ
וַיִּמְצָאֵהוּ מְסֻתָּפֵל לְתוֹךְ מַעְרָה עֲמָקָה וְגִדּוּלָה בְּלֵב הַסֵּלַע.
- "דוֹד הַיָּלֵד פֶּה" - אָמַר הַפֶּלֶב בְּמִנוּחָה - "אֵין פֶּלֶא
שֶׁהַנְּשָׁרִים הַטֹּפְשִׁים לֹא יָכְלוּ לְרֹאוֹתוֹ. הַפֶּלֶב רַק הוּא יָכוֹל
לְמַצֵּא עֲקֻבוֹת בֶּן-אָדָם!"

הַרֹפֵא בָּא אֶל הַמַּעְרָה, אֲשֶׁר הוֹלִיכָה לְתוֹךְ מְרֻתָף.
הוּא הִדְלִיק גִּפְרוֹר וְהֵלֵךְ בַּחֲשָׁךְ, וְגִיפ אֲחֲרָיו.
הַגִּפְרוֹר כָּבֵה, וְהַרֹפֵא הִדְלִיק גִּפְרוֹרִים אַחֲרָיו זֶה אַחַר זֶה.
הַמַּעְרָה בָּאָה לְקַצָּה. הַרֹפֵא נִכְנַס אֶל חֲדָר קֶטָן,
שֶׁכְּתָלָיו אָבֹן.

בְּאֲמֻצַּע הַחֲדָר שָׁכַב אִישׁ אֲדָמָדָם, יָדָיו מִתְחַת לְרֹאשׁוֹ,
וַיֵּישֶׁן שָׁנָה עֲזָה. גִּיפ נִגַּשׁ וְהִתְחִיל לְהַרִית דָּבָר אֶחָד, שֶׁהָיָה
מִנַּח עַל יָדוֹ. הַרֹפֵא מָהָר וְהָרִים אֶת הַדָּבָר הַזֶּה. זוֹ הָיְתָה
תְּבֵה גִדּוּלָה, מְלֵאָה וְגִדּוּשָׁה טִבֵּק-הֶרְחָה שְׁחוֹר.

עיר מגורי הדיג

חרש חרש קרב הרופא אל הדיג להעירו.
 פתאם פכה הגפרור. הדיג חשב כי בן-עלי עומד
 לפניו, ויתנפל עליו ויכהו.
 הרופא ספר לו, מי הוא ולמה בא, וכי בספינתו יושב
 בן-אחותו בריא ושלם.
 וישמח הדיג מאד, ויצר לו על הכותו את הרופא
 חנם. אמנם, המפה לא היתה אנושה, כי במחשך קרה הדבר.
 ויתן לרופא קמץ טבק להריח.
 הוא ספר לרופא את מעשי דרקון-ברבריה, אשר
 העלהו על פן-הסלע הזה ויותרהו גלמוד ועזוב, על מאנו
 להיות שודד-ים. את המערה הזאת בחר לשכב בה, כי אין
 מעון בכל פן-הסלע להמלט מפני החום.
 ולסוף הוסיף:

- "זה ארבעה ימים לא אכלתי ולא שתיתי. לא היה
 לי דבר מלבד הטבק".

- "פכה, פכה!" - קרא ג'יפ. - "הלא אמרתי לכם!"
 הם הדליקו גפרורים מספר, עד אשר יצאו מאפלה
 לאורה. הרופא מהר להביא את הדיג אל הספינה להאכילו.

כְּאֶשֶׁר שָׁבוּ הָרוּפָא וְגִיִּיפ בְּלוֹיֹת הַדַּיָּג הָאֲדַמְדָּם, הַחֲלוּ
הַחַיּוֹת וְהִלְדוּ לְקִרְא הַיַּדָּד וְלִרְקָד. הַסְנוּנִיּוֹת, לְאֶלְפִיָּהוּ
וְלְאֶלְפֵי רִבְבוֹתֵיהֶן, הִשְׁמִיעוּ צִפְצוּף-תְּרוּעָה, לְהַבִּיעַ אֶת גְּדֹל
שִׁמְחָתָן עַל הַמִּצָּא הַדוֹד הָאוֹבֵד. הַשָּׂאוֹן הָיָה גְדוֹל וְרַב,
וְהַדַּיָּגִים אֶשֶׁר בְּחוּפֵים הֶרְחוּקִים אָמְרוּ: "רוּחַ קָדִים עָזָה
מִתְרַנְּשֵׁת וּבָאָה!"

- "שְׁמָעוּ: רוּחַ מִמְזֹרַח תִּתְעוֹרֵר!" - כֵּן אָמְרוּ.

גִּיִּיפ הָיָה שָׁמַת מְאֹד, אִם כִּי כָּבַשׁ אֶת עֲצָמוֹ, לְבַל
יִתְגָּאָה. כְּאֶשֶׁר נִגַּשׁ אֱלֹו דָב-דָּב וַיֹּאמֶר לוֹ: "אֲכֹן, לֹא
פְּלִלְתִּי, כִּי כֹה חֲכַמְתָּ, כֹּה נְבוֹנוֹתִי!" - הִנִּיעַ הַלְוֹ רֹאשׁוֹ
וַיֹּאמֶר:

- "אִין בְּכַךְ כְּלוּם! דַּע, הַכָּלָב רַק הוּא יָכוֹל לְמַצָּא
עֲקֻבוֹת אָדָם. הָעוֹפּוֹת לֹא יִצְלְחוּ לְדַבֵּר הִזָּה".

הָרוּפָא שָׁאַל אֶת הַדַּיָּג לְמָקוֹם מְגוּרָיו. הַדַּיָּג אָמַר לוֹ,
וְהָרוּפָא צָנָה אֶת הַסְנוּנִיּוֹת לְהוֹלִיךְ שָׁמָּה אֶת הַסְפִּינָה.
בְּבוֹאָם לְעִירָה, מְקוֹם מוֹשֵׁב הַדַּיָּג, וַיִּרְאוּ לְרַגְלֵי הַר
גְּבוֹה שְׂכוּנַת דַּיָּגִים קִטְנָה. הַדַּיָּג הִרְאָה לָהֶם אֶת הַבַּיִת, אֶשֶׁר
נְדוּר בּוֹ.

הַעֲנֹן הִשְׁלַךְ, וְאִם הִלְדוּ (אֲחוֹת הַדַּיָּג) בָּאָה אֶל הַחוּף
לְפָגֶשֶׁם וְתַבְּנָד וְתִרְקָד מִשְׁמַחָה. שְׁלֶשָׁה שָׁבוּעוֹת יָשְׁבָה וְחִכְתָּה,
וְעֵינֶיהָ כָּלוּ מִיַּחַל.

פַּעַם בְּפַעַם נִפְלָה עַל צִוְאָרֵי דוּלִיטָל לְנִשְׁקוֹ, וְהוּא
צָחַק, וּפְנִיּוֹ אֲדָמוּ כִּפְנֵי נַעֲרָה קִטְנָה. הִיא נִסְתָּה לְנִשְׁקַת גַּם
אֶת גִּיִּיפ, אֲךָ הַכָּלָב מֵהָר לְבָרַח אֶל תַּחְתִּית הַסְפִּינָה.

עיר מגורי הדג

- "אך הבל הן הנשיקות האלה!" - אמר גיפ. - "נפשי סולדת מהן. תלד-נא ותנשק את גב-גב, אם חשקה נפשה בך".

הדג נאחותו לא נתנו לרופא ללכת מיד. הם הפצירו בו להשאר עוד ימים מספר. יוחנן דוליטל וחייתיו נשארו לשבת בביתם יום השבת, היום הראשון וכמחצית היום השני.

וכל ילדי שכונת הדגים נקהלו אל החוף, ויראו את הספינה העוגנת וילחשו איש לרעהו:

- "שור: הלא היא ספינת שודדי-הים, ספינתו של בן-עלי, הגדול מכל שודדי הים. האיש הזקן, חבוש המצנפת, היושב כיום אתנו, לקח את הספינה מידי דרקון-ברברה ואותו עשה לעובד אדמה. מי פלל ומי מלל - איש טוב-לב

דוליטל הרופא ומארעותיו

ושפּל-רוח כְּמֵהוּ! רְאוּ אֶת הַמְּפֹרָשִׁים הָאֲדוּמִים! מָה אֵיךְ
הַמְּרָאָה! וְהִסִּירָה מֵהַ קֶלֶה וּמִהִירָה!"
בְּמִשְׁךְ הַיָּמִים, אֲשֶׁר יָשַׁב דּוּלִיטֵל בְּשִׁכּוּנַת הַדִּינְגִים,
קָרְאוּהוּ הַתּוֹשָׁבִים לְשִׁתּוֹת תְּהַ בְּבֵיתָם, לֶאֱכֹל עַל שֶׁלְחָנָם
וּלְשִׁמּוֹת עִמָּם. כָּל הַגְּבֻרֹת הַגִּישׁוּ לוֹ צְרוּרוֹת-פְּרָחִים וּמַעֲדָנִים.
תִּזְמַרְתְּ הָעֵרָה בָּאָה עָרַב עָרַב לִנְגֹן מוֹל חֲלוֹנוֹ.
לְסוֹף אָמַר הָרוֹפֵא:

- "אֲהוּבֵי נַפְשִׁי, עָלִי לְשׁוּב הַבֵּיתָה. טוֹב וְחֹסֵד עֲשִׂיתָם
לִי כָּל הַיָּמִים הָאֵלֶּה, לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּחְכֶם. עָלִי לְשׁוּב וּלְעֲשׂוֹת
לְבֵיתִי.

בְּצֵאת הָרוֹפֵא לְדַרְכּוֹ, בָּא אֵלָיו רֹאשׁ-הָעֵרָה וְקִהַל
גָּדוֹל עִמּוֹ, לְבוֹשֵׁי בְּגָדֵי-חַג כָּלָם. רֹאשׁ הָעֵרָה עָמַד לְפָנָי
הַבַּיִת, אֲשֶׁר יָשַׁב בּוֹ דּוּלִיטֵל, וְכָל הַקֶּהֱל בָּא לְרֵאוֹת בְּמַחְזָה.
שָׁשָׁה נְעָרִים הִרְיעוּ בְּחִצּוֹצְרוֹת מְבֹרִיקוֹת וַיִּהְיֶה אֶת
הַקֶּהֱל. הָרוֹפֵא יָצָא אֶל הַגִּזְזוּטָרָה, וְרֹאשׁ-הָעֵרָה נָאֵם לְפָנָיו
כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

- "יּוֹחֲנָן דּוּלִיטֵל הָרוֹפֵא" - אָמַר - "בְּגוֹרְלִי נָפַל הַכְּבוֹד
הַרְבֵּה לְהַגִּישׁ לְאִישׁ מוֹרֵם מֵעַם, אֲשֶׁר הִצִּיל אֶת הַיָּמִים
מִדְּרַקוֹן-בְּרַבְרִיָּה, מִזְּפָרֶת קִטְנָה, אוֹת תּוֹדַת תּוֹשְׁבֵי הַשְּׁכוּנָה
הַקִּטְנָה הַזֹּאת".

כְּכֹלֹתוֹ אֶת דְּבָרָיו, הוֹצִיא צְרוּר קָטוֹן, עֲטוּף נִיר דֶּק,
וַיִּפְתַּחְהוּ וַיִּתֵּן לְרוֹפֵא שְׁעוֹן זָהָב נִפְלָא, מִשְׁבָּץ יְהִלּוּמִים
וּמְרַגְלִיּוֹת.

עיר מגורי הדיג

אחר הוציא מפיסו עוד צרור אחד, גדול מהראשון,
וישאל:

- "איה הכלב?"

כלם רצו לחפש את הכלב. דב-דב מצאו סוף-סוף
בקצה השכונה, בחצר-בהמות, אשר שם נתאספו כל כלבי
השכונה להזין בו את עיניהם.

הביאו את גיפ, וראש-הענקה פתח את הצרור ויצא
מתוכו ענק-זהב גדול, אשר יענדו לצנאר.

לחש-השתוממות עבר בין הקהל, כאשר נגש ראש-
הענקה אל הכלב ויענד לצנארו את הענק הנחדר הזה.
על הענק היה כתוב:

"גיפ, החכם והנבון מכל כלבי העולם".

הקהל קרב אל החוף, ללוות את האורחים. הדיג
האדמדם, אחותו וילדה הביעו לרופא תודות מאליפות.
הזדעזעה הספינה הגדולה, קלת-המרוץ, עם מפרשיה
האדמים, ותפלג בים בדרך למדמנה. ועל החוף נגנה התזמורת
את מיטב נעימותיה.

בְּבִית

רוחות-אָדָר חָדְלוּ מִנִּשְׁב; גִּשְׁמֵי-נִיסָן חָלְפוּ עֲבָרוּ;
 צִי־צִי-אָבִיב הוֹפִיעוּ בְּמֵלֵא יִפְעֲתֶם; שְׁמֵש-אֲיָר הִצִּיפָה אֶת
 אוֹרָה עַל מְרַחְבֵי הַשְּׂדָמוֹת – בְּשׁוֹב יוֹחֲנָן דּוֹלִיטָל, סוֹף-סוֹף,
 לְעִיר-מוֹלְדָתוֹ.

אָמְנָם, הוּא לֹא בָּא יֶשֶׁר לְמַדְמֵנָה. מִתְחַלָּה נִדְד בְּכָל
 הָאָרֶץ, בְּהוֹלִיכּוֹ בְּקֶרוֹן אֶת "דְּחִיק-סְלִיק" מְשׁוֹק לְשׁוֹק. שָׁם,
 בֵּין הַמּוֹן מִתְעַמְלִים וּמִתְגּוֹשְׁשִׁים וּבְבוֹת מְרַקְדוֹת וּמְדַבְּרוֹת,
 הֵיוּ תוֹלִים מוֹדְעָה גְדוֹלָה וְזוֹ לְשׁוֹנָה: בּוֹאוּ בְּהַמוֹנֵיכֶם
 לְרֵאוֹת אֶת הַחֲיָה הַנִּפְלְאָה בְּעֵלֶת שְׁנֵי הַרְאָשִׁים,
 שְׁהוֹבָאָה מִיַּעְרוֹת-אֶפְרַיִקָה. מְחִיר הַכְּנִיסָה:
 מַחְצִית הַשִּׁילִינֵג.

"דְּחִיק-סְלִיק" הָיָה בְּתוֹךְ הַקֶּרוֹן פְּנִימָה. וְכָל שְׁאָר הַחַיּוֹת
 יָשְׁבוּ עַל הָאָרֶץ מִסְבִּיב לְקֶרוֹן. הַרוֹפֵא יָשָׁב עַל כֶּסֶּא לְפָנָיו
 הַקֶּרוֹן, אוֹסֵף אֶת הַכֶּסֶף וּמְקַדֵּם בְּבֵת-צְחוֹק אֶת פְּנֵי כָּל
 הַבָּאִים לְרֵאוֹת אֶת הַפְּלֵא. פַּעַם בְּפַעַם הָיָה דָּב-דָּב מִתְאַנֵּף
 בּוֹ, עַל תַּתּוֹ לִילָדִים לְבוֹא וּלְרֵאוֹת חֲנָם אֵין כֶּסֶף.

בבית

בעלי הביברים ומנהלי-הקרקסאות פנו אל הרופא
למכר להם את החיה יקרת-המציאות הזאת בכסף רב. אך
הרופא הניע ראשו ויאמר:

- "לא. "דחיק-סליק" לא יושב בכלוב. כל ימי חייו
יהיה חפשי לנפשו, לצאת ולבוא, פמוני כמוכם".

רבים ושונים היו מקרי-חייהם בימי נדודיהם אלה, אך
כלם היו רגילים מאד בהדמותם אל המקרים, אשר קרום
שם, בארצות-נכר רחוקות. מתחלה מצאו ענן רב בחיי-
הקרקס, אך חיש מהרה יגעו ועיפו מאד. ותכל נפשם
לשוב הביתה.

והמוני האנשים, אשר נהרו לראות את "דחיק-סליק",
היו רבים כל-כך, שפעבר זמן קצר יכול היה דוליטל הרופא
למשך את ידו מן העבודה הזאת.

ביום בהיר אחד, בהציץ פרחי-החלמית בהדרם, שב
הרופא למדמנה, בתור איש עומד ברשות עצמו, ויבוא לגור
בביתו, אשר לו הגן הגדול.

הסוס הזקן הצולע, היושב בארנה, צהל לקראתו
בשמחה. גם הסנוניות, אשר קננו תחת מרזבי ביתו, דגרו
וגדלו אפרוחים, הריעו לעמתו בצפצוף-גיל.

רבה היתה שמחתו של דב-דב בשובו הביתה, אם כי
ידע, כי מעתה עליו לבוא בעל – לפנות את הבית ולנקותו
מרפש ומקורי-העכביש.

גיפ רץ מיד אל פלב השכן להראות לו את הענק

בבית

אֲשֶׁר בְּצוּאָרְיוֹ, אַחַר שֶׁבַּ וְהִתְחִיל לְהִתְרוֹצֵץ בְּגוֹן כַּמְטוֹרָף. הוּא חִפֵּשׂ עֲצָמוֹת, אֲשֶׁר הִצְפִּין לִפְנֵי זְמַן, צָד עֵכָבְרִים וַיִּטְרָפֵם. וְגַב-גָּב חָפַר וְתִלֵּשׂ חֲזָרָת, אֲשֶׁר גָּדְלָה וְשִׁגְשְׁגָה בְּפִנְתַּי-הַגּוֹן.

הַרְוִפָא הִלַּךְ אֶל הַסְפָן, אֲשֶׁר הִשְׁאִילוּ אֶת הַסְפִינָה, וַיִּקֶן לוֹ שְׁתֵּי סְפִינּוֹת חֲדָשׁוֹת. וַיִּלְלְדוּ נֶתָן בְּבֵת-גּוֹיִמִי נָאָה לְהַפְלִיא. לְחַנּוּנֵי שְׁלֹם אֶת כָּל הַמַּגִּיעַ לוֹ, תְּמוֹרַת הַצִּידָה, שֶׁלְקַח מִיָּדוֹ לְנִסְיַעְתּוֹ לְאַרְץ-אַפְרִיקָה. הוּא קָנָה פְּסַנְתֵּר חֲדָשׁ וְהוֹשִׁיב בּוֹ אֶת הָעֵכָבְרִים, כִּי גָדוֹל מְאֹד הִיָּה סִבְלָם בְּתַבַּת הַשְּׁלָחוֹ, אֲשֶׁר הֶעֱלֵתָה עִפּוֹשׁ.

הַרְוִפָא מָלֵא אֶת הַמְּגוּרָה אֲשֶׁר בְּאֶרֶוֹן הַמְּטַבַּח כֶּסֶף, וְעוֹד נִשְׁאָר לוֹ רַב לְמֵלֵא מְגוּרוֹת חֲדָשׁוֹת.

- "הַכֶּסֶף" - אָמַר - "הוּא מִשָּׂא כְבֹד מְנֻשָּׂא. וְאוּלָם מָה טוֹב אִם אֵין מְחִסּוֹר בּוֹ".

- "נְכוּן" - אָמַר דָּב-דָּב, בְּבָלְעוּ צְמוּקִים יַחַד עִם הַתָּה - "הַדְּבָרִים נְכוּנִים מְאֹד!"

בְּבּוֹא הַחֹרֶף, וְהִשְׁלַג כְּסָה אֶת חִלּוֹן הַמְּטַבַּח, יָשְׁבוּ הַרְוִפָא וְחִיּוֹתָיו אַחֲרֵי אֲרַחַת הָעָרֵב עַל יַד הַתְּנּוּר הַמְּסָק, וְקָרָא בְּאֲזִינְיָהֶם אֶת סִפְרָיו.

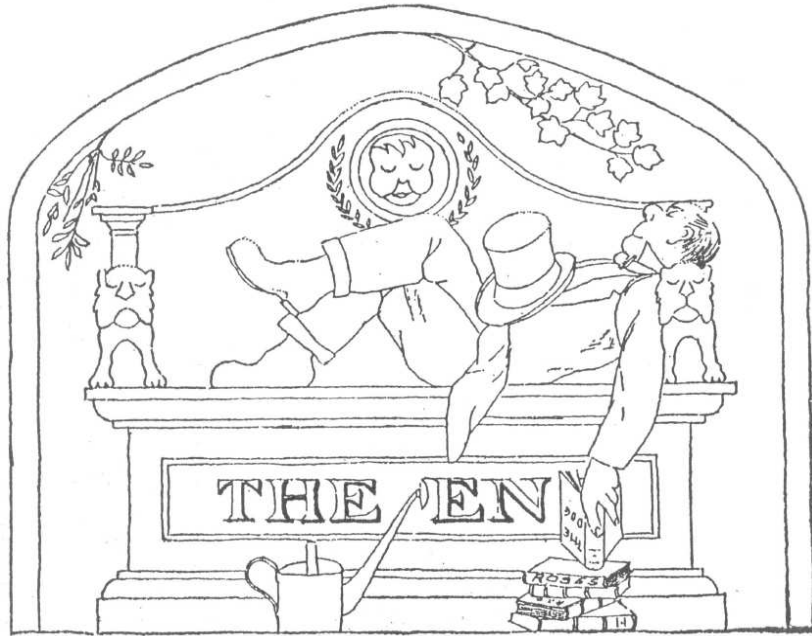
וְשֵׁם, בְּאַרְץ-אַפְרִיקָה הַרְחוֹקָה, יָשְׁבוּ הַקּוֹפִים עַל עֲנָפֵי הָעֵצִים, לְאוֹר הַסֶּהַר הַגָּדוֹל וְהַצָּהָב, וַיִּשׁוּחָחוּ לִפְנֵי שְׁנָתָם:

- "מָה חִפְצָנוּ לְדַעַת, מָה שְׁלוֹם הָאָדָם הַטוֹב הַהוּא אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַלְּבָנִים!"

דוליטל הרופא ומארעותיו

- "מה דעתכם, אחים ורעים, הישוב אלינו?"
ופולינסיה קרא מעל אדרת הגפן:
- "אני חושב, אני משער, אני מקווה, כי הוא ישוב!"
ומתוך בץ הנקה בקע ועלה קול התגין:
- "אין ספק בעיני, שוב ישוב אלינו. לכו לישן!"

קכב

התָּכּוֹן

עמוד

א	מדמנה בגיא השלוליות	א.
ה	- לשון החיות -	ב.
יד	- דאגות פרנסה	ג.
כ	- ידיעות מאפריקה	ד.
כז	- המסע הגדול -	ה.
לג	- פולינסיה והמלך	ו.
לט	- גשר-הקופים -	ז.
מז	- מלך החיות -	ח.
נב	- מועצת הקופים	ט.
נו	- החיה יקרת-המצואות	י.
סג	- הנסיך השחור	יא.
סט	- מרפא ומעשי-כשפים	יב.
עו	מפרשים אדמים וכנפים פחלות	יג.
פ	- אזהרת העכברים	יד.
פה	- דרקון-ברבריה	טו.
צא	- תוה-תוה כורה און	טז.
צו	- הולכי רכיל שבבים	יז.
קא	- חוש-הריח -	יח.
קח	- כף-הסלע -	יט.
קיג	- עיר מגורי הדג	כ.
קיח	- בבית -	כא.

הציוורים

עמוד					
iv	-	-	-		העיר מדמנה אָשֶׁר בְּגִיּא הַשְּׁלֹלִיּוֹת
ג	-	-			וַתֵּשֶׁב בַּפֶּאֶת הַסֶּפֶה עַל הַקְּפוּד הַמִּתְנַמֵּם
י	-				וַיָּבֹן לוֹ דוּלִיטָל הַרּוּפָא מִשְׁקָפִים יְרֻקִים גְּדוּלִים
יא	-	-	-		וּמִסָּפֵר הַבָּאִים הִיָּה רַב מְאֹד
טז					"טוֹב!" – אָמַר הַרּוּפָא -, "לְכִי וְהַנְּשֵׂאִי לְאִישׁ, מָה אַעֲשֶׂה?"
יז					וּבְעָרְבֹ אֶחָד, כָּשֶׁהַרּוּפָא הַתְּנַמֵּם עַל הַפֶּסֶא לְפָנָי הַתְּנוּרַת הַמִּסָּק
כא	-	-			הַקְּפֶסֶא הִיָּתָה רִיקָה, אִין בָּהּ מְאוּמָה
כה					וַיֵּצֵא הַרּוּפָא עַל טְשִׁי-טְשִׁי לְהַרִים אֶת הָעֵגוֹן, וְהַסְפִינָה הַפְּלִיגָה
כט	-				אֲדָן הִלָּא אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהַגִּיעַ לְאַרְצָא אֶפְרַיקָה
לא	-	-	-		בְּקָרְבוֹ מִצָּא בָּהּ עַכְבָּר לְבָן
לג	-	-	-		הַמְלַכָּה נִרְדְּמָה וַתִּישָׁן אֶת שְׁנֵתָהּ
לז	-	-	-	-	מִי פֹה?
מג					בְּרֵאוֹת הַקּוֹפִים אֶת הַרּוּפָא הַמְּהַלֵּל, הַרִימוּ קוֹל תְּרוּעָה
מה					וְהִנֵּה נִתְּלָה עַל פְּנֵי הַתְּהוֹם גֶּשֶׁר גְּדוֹל, גֶּשֶׁר שֶׁל קוֹפִים
מח	-	-			אֲנִי, מְלֶכֶת הַחַיּוֹת, אֵלֶּךְ לְטַפֵּל בְּקוֹפִים הַבְּזוּיִים?
נג	-	-	-		רֹאשׁ שִׁבְטֵי הַשְּׂמַפְנָנָה קָם וְאָמַר...
סו	-				וַיִּשְׁכַּב עַל הַסֶּפֶסֶל וַיַּחֲלֵל לְקַרְוֵא בְּסָפֵר-הָאֲגָדוֹת
עז	-	-	-		זוֹהִי סְפִינַת שׁוֹדְדֵי הַיָּם
פא	-				הַעַכְבָּרִים מִמְּהָרִים לְעֹזֵב אֶת הַסְּפִינָה בְּחֻשְׁבָּה לְהַשְׁבֵּר
פו	-	-	-	-	שְׂמַע-נָא, בְּוֶ-עֲלִי
צג	-				הַסֶּס! שְׂמַעוּ! נִדְמָה-לִי, כִּי מִי-שֶׁהוּא נִמְצָא בְּחֻדְרִי!
קט	-	-	-		מִצָּאֵתִיו! מִצָּאֵתִיו! אֲדוֹנֵי הַרּוּפָא!
קטו	-	-			פַּעַם בְּפַעַם נִפְלָה עַל צְוֹאֲרֵי דוּלִיטָל לְנִשְׁקוֹ
קכ	-	-			אַחַר שֶׁבַּ וְהַתְּחִיל לְהַתְרוֹצֵץ בְּגוֹן כַּמְטוֹרָף